د معجزې تېره

ناول

ليکوال: موريس لبلان

ژباړه: نصير احمد احمدي

کال: ۱۳۹۳ل

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډې خبرې:
په نوې ځوانۍ کې مې مطالعه ډېره وه، پوليسي او جنايي ناولونه مې تر نورو زيات لوستل، بيا يوه ملګري يو جنايي ناول راکړ، ومې لوست، خوند مې ترې واخيست او د کتاب له اصلي کرکټر (ارسن لوپن) سره مې مينه پيدا شوه. وروسته وپوهېدم چې ارسن لوپن د امريکايي فيلمونو د پوليسي کرکټر (جيمز باند) غوندې يو مشهور کرکټر دی او فرانسوي ليکوال (موريس لبلان) په خپلو ډېرو جنايي ناولونو کې همدا کرکټر لوبولی دی. د (موريس لبلان) نور جنايي ناولونه مې هم وموندل، ومې لوستل او خوند مې ترې واخيست.
څه موده مخکې پخوانيو خيالونو په مخه کړم، د همدې ليکوال کتابونه مې سترګو ته ودرېدل، فکر مې وکړ چې ښکلې او له پېښو ډک جنايي ناولونه يې ليکلي دي، راځه! يو ترې وژباړه.
يو خو په پښتو کې ډېر کم جنايي او پوليسي ناولونه لرو، بل به زموږ خلک د نورې دنيا له پوليسي او جنايي ادبياتو سره اشنا شي، خوند به ترې واخلي او د جنايت او جنايتکارو نه به يې لا ډېره کرکه وشي.
که مو خوښ شو، راته وواياست، د ارسن لوپن نور کتابونه هم شته چې په ژباړلو ارزي.

مننه

نصيراحمد احمدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱ـ ورونیک دوهرژمون:
ورونیک خپلې اوښکې پاکې کړې، مخامخ ولاړې ځوانې ښځې ته يې وکتل. په غریو کې یې وویل:
ـ هونوریک ، خبرو دې ووېرولم، ووایه! زما پلار دې په خپلو سترګو ولید؟
هونوریک د سارک د جزیرې یوه ځوانه میرمن وه. دې د کاسکې د دهقانانو غوندې خبرې کولې او په خبره کې یې د معصومیت ننبې له ورایه ښکاربدلې.
هغې یوه سړه سا وایسته، ویې ویل:
ـ میرمن ورونیک، تاسو د وروستي وحشت په اړه ناخبره یاست؛ د سارک د جزیرې اوسېدونکي مرګ په خپلو سترګوویني؛ یواځې یوه میاشت مخکې جزیرې ته یو ناپېژانده کس راغی؛ دا سړی تر اوسه چا نه دی لیدلی، خو په خلکو کې ګونګوسې خپرې شوې، چې دی د هغو المانیانو له ډلې یو دی چې غلا کوي او خلک وژني. داسې ورځ دې نه وي چې د ساحل په څنډو او ځنګله کې یو، دوه مړي ونه موندل شي.
میرمن هونوریک غلې شوه، ورونیک ته یې وکتل ، ویې ویل:
ـ د دې جزیرې په یوه متروک کور کې د څلورو صلیبونو ننبه ولیدل شوه؛ دا صلیبونه په وینو ککړ وو؛ لاندې یې یوه جمله لیکلې وه:
«څلور صلیبه ـ څلور جنازې». په بل کور کې یې څلور کسه پر صلیب راځړولي وو، له دوی سره هم یو یادانبت پروت و: «د مړو دا شمېره باید دېرشو ته ورسېږي». اوس د جزیرې د اوسېدونکو په مینځ کې وحشت پروت دی؛ یوه میاشت مخکې له دې جزیرې څخه د وتلو هڅې پیل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوې؛ هره ورځ ډله ډله خلک جزیره پرېږدي او په خپله مخه ځي. خلک ان له خپلو سیورو هم وېره لري. هو رښتیا، تېره اونۍ له خپلو څو ملګرو سره له جزیرې ووتم؛ سودا مو اخیسته؛ مور، پلار او وړه خور مې د جزیرې په لاندېنۍ برخه کې پاتې شول، خو اوس د دوی ژوند ته کومه تمه نه لرم.

هونوریک غلې شوه، ورونیک ته یې وکتل، د هغې په سترګو کې اوښکې ځلېدلې.

ورونیک ښکلې میرمن وه؛ زیږې سترګې یې درلودې، خو په دې ښکلو سترګو کې درد او اندېښنه له ورایه ښکارېدل.

ورونیک په پېغلتوب کې تر دې لا ډېره جذابه وه؛ هغه وخت یې د بوهم په ښار کې له یوه ځوان سره وپېژندل؛ ځوان ورسکي نومېده، خو ورونیک ته یې لا په هماغه اوله ورځ خوند ورنه کړ. دا نه پوهېده چې دا ځوان څوک دی او پخوا یې څه کول، خو د ورونیک د پلار (کنت هرژمون) د ټینګار له لاسه هغې له دې ځوان سره واده وکړ. کال ووت؛ زوی یې پیدا شو چې نوم یې فرانسوا ورباندې کېښود. د ورونیک پلار او د هغې خاوند په پیل کې یو بل ته ګران ول، خو وروسته یې تر مینځ خړې اوبه تېرې شوې، ان څو ځله یې یو بل په سپکو ټکو یاد کړل. ورونیک نه پوهېدله چې اصلي خبره څه ده؛ یوازې دومره احساس ور لوېدلی و چې د دې د خاوند او پلار تر مینځ توره پیشو تېره ده. دا وېره یې وروسته لا پسې ډېره شوه، دې ته داسې ښکارېدل چې ورسکي د دې د پلار د وژلو پلان لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا اندېښنه يې ډېر ژر په واقعيت واوښته؛ ورونيک يوه ورځ د پلار کوټې ته ورغله؛ سترګې يې رډې راوختې؛ د ورسکي په لاس کې تبره چاړه ښکارېدله. ورسکي قوي ځوان و؛ په اسانۍ سره يې د ورونيک پلار پر ځمکه پرېباسه او پر ټټر يې کېناست.

ورونيک چيغه کړه، خو خاوند يې د دوهمې چيغې وار ورنه کړ، درونډ سوک يې د ښځې ژامې ته سيخ شو او هغه بې سده پرېوته. کله چې يې سترګې رڼې کړې، ورسکي په کوټه کې نه و. دې په خپل پلار پسې سترګې ورغړولې، هغه کونج ته غلی ناست و. ورونيک ور وښوېده، په کمزوري غږ يې وويل:

ـشکر چې ژوندی يې.

کنت هرژمون د خولې له کونج څخه په راوتلې وينه لستوڼی تېر کړ، په ستړي غږ يې وويل:

ـهو، سا راکې چليږي.

ورونيک وويل

ـدا جنايتکار چېرته لاړ؟

ـبيا به يې ونه وينې.

ورونيک په حيرانۍ خپل پلار ته وکتل:

ـولې؟

د پلار تندي يې ګونځې پيدا کړې:

ـلورې، هيله کوم ، په دې اړه نورې پوښتنې مه رانه کوه، زما او د ورسکي تر مينځ يو وحشتناک راز دی؛ نه يې شم درته ويلی؛ بل څوک بايد ورباندې پوه نه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورونیک یو ناڅاپه وژړل او ځان یې د پلار غېږې ته ور واچاوه.
کنت هرژمون وویل:
ـ نور به هغه دلته رانه شي.
ښځې په ژړا کې وویل:
ـ هیله کوم، علت یې راته ووایه.
پلار یې وویل:
ـ روسکي د بوهم د یوه پخواني پاچا کړوسۍ دی؛ ده د بوهم اوسني پاچا ته جاسوسي کوله او زه له څه وخته راهیسي په دې حقیقت پوه وم. ما د پوځ یوه مشر ته خبر ورکړ؛ ډاډه یم، ورسکي به تر څلرویشتو ساعتونو ونیول شي او خپله سزا به ووینې.
د ورونیک چیغو زور واخیست:
ـ اه، نو زما زوی فرانسوا به بې پلاره شي!
د کنټ هرژمون د تندې ګونځې لا پسې ژورې شوې:
ـ هو، خو نه غواړم خلک په دې پوه شي چې فرانسوا د هغه زوی دی.
ښځې په ژړا کې وویل:
ـ نور څه نه شې ویلئ؟
ـ نه، کومه بله پټه خبره نشته، خو زما او ورسکي د رازونو په اړه بله پوښتنه مه کوه، هیله کوم، که درته یې ووایم، زړه به دې له وېرې وچاودي.
سړی غلی شو، لاړې یې تو کړې؛ وینه پکې ګډه وه؛ ویې ویل:
ـ له دې رازونو زه په خپله هم ویرېږم؛ په مونږ کې باید یو مړشي، زه یا ورسکي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورونیک، د خپل پلار پښو ته ورولېده:
ـاه ! پلاره، تاسو نوره هم په وحشت کې واچولم. هغه کومه پېښه وه چې تاسو دواړه یې سره دښمنان کړئ؟ هیله کوم، ووایه ! زه باید په دې خبرو پوه شم.
کنت هرژمون سوړ اسویلی وایست:
ـدا راز د فرانسې په تېر تاریخ پورې اړه لري. که ورسکي په دې مبارزه کې بریالی شي، هیڅوک به د هغه مخه ونه شي نیولای، خو خدای د وکړي چې زما اند ښننه بې ځایه وي.
ـپلاره ! تا وویل چې ورسکي به زنداني شي؛ نو ولې ویرېږې؟
کنت هرژمون په خبره کې ور ولوېد:
ـهو، خو که له زندان وتښتي، بیا !
یوه شېبه دواړه غلي شول؛ ورونیک د ورسکي په بېلتون نه وه خپه ځکه له لومړۍ ورځې یې هغه نه خوښېده، خو د خپل زوي فرانسوا راتلونکي یې زړه خوړ.
کنت هرژمون وویل:
ـورونیک، غوږ ونیسه چې څه درته وایم.
ورونیک سرې سترګې ور واړولې.
پلار یې وویل:
ـزما او د ورسکي د جګړې په اړه باید هیڅوک هم خبر نه شي؛ پوهېږم چې ورسکي ستا خاوند دی، خو خبره خلاصه شوه؛ ته باید د بوهم یوه لیرې پراته کلي ته لاړه شې او هلته په هغه کور کې واړوې چې ماته له نیکونو راپاتې دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورونیک وپوښتل:
_او ته؟
_له فرانسوا سره د سارک جزیرې ته ځم.
ورونیک په حیراني ویل:
_د سارک جزیره؟
هو، سارک د فرانسې یو لیرې پروت ټاپو دی؛ هلته ډېر خلک نه ورځي؛ اوسېدونکي یې هم تر یونیم سلو کورنیو نه اوړي. د جزیرې ساحل له اوارو تېږو ډک دی. له لوړو ژورو یې مختلفو ونو سرونه راپورته کړي؛ بس نور څه نشته، اوارې تېږې او شنه ځنګلونه؛ له همدې امله په اونۍ کې یواځې یو ځل یوه مساپر وړونکې وړه بېړۍ ورځي او بس.
ورونیک په حیرانۍ وپوښتل:
_خو ته ولې دې جزیرې ته ځې؟
_دا زما شخصي راز دی؛ په بل چا پورې اړه نه لري. فرانسوا هم ځکه راسره بیایم چې هغه ځای محفوظ او له خطر خخه خوندي دی. کېدای شي چې ورسکي د خپل زوی د تښتولو له پاره یو څه وکړي.
_نو زه له تاسو سره نه شم تلای؟
_دا بیا وروسته خبره ده، که مې وخت وموند، نو احوال به درکړم او په پټه به د یو څو ورځو له پاره جزیرې ته راشې.
ورونیک غلې شوه، هغه پوهېده چې پلار یې له خپلې خبرې نه اوړي.
میاشت ووته؛ ورونیک د پلار د استولي پیغام په واسطه وپوهېده چې ورسکي نیول شوی دی. وروسته د ورونیک پلار له خپل لمسي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

فرانسوا سره د سارک جزیرې ته لاړ. ورونیک به هم کله کله د پلار په اجازه د زوی لېدو ته ورتله، خو هلته یې د ډېر وخت له پاره د پاتې کېدو اجازه نه درلوده.
خو ورونیک تر اوسه لا د پلار په راز نه وه پوهېدلې. یوه ورځ د ماکونوک په نوم یوه ښځې، چلوونکي ورته وویل چې پلار یې ډېر وخت په ځنګله کې تفریح کوي او کله کله هم د جزیرې په پخوانیو ویرانو (خرابو) کې په یو څه پسې ګرځي. داسې لکه د یوه لوی ګنج په پیدا کولو پسې چې سرګردانه وي.
د کنت هرژمون کور د یوې شنې غونډۍ پر سر و ؛ په دې کور کې یو بل سړی هم اوسېده؛ استفان مارکس نومیده او دا سړی د فرانسوا معلم و. کنت هرژمون په دې سړي باور درلود او د هغه له لارښونو سره سم به یې خپل پټ کارونه پر مخ وړل.
استفان مارکس یوه ورځ پر ورونیک زړه بایلود او د همدې پاکې مینې له امله فرانسوا لا وربادې ګران شو. کنت هرژمون عاقل انسان و ؛ ذهن به یې ژر خلاصېده؛ په لنډ وخت کې وپوهېد چې معلم یې پر لورمین دی. خو نه یې غوښتل چې د خپل ماموریت تر پایته رسېدو مخکې د خپلې لور د واده په اړه کوم تصمیم ونیسي. ده له استفان سره ژمنه وکړه، هر وخت چې خپل هدف تر لاسه کړي، له هغه وروسته به یې له و رونیک سره د واده غم وخوري.
پنځلس کاله تېر شول؛ په دې موده کې د ورونیک زړه ته ولوېده چې پخوانی خاوند (ورسکي) به په زندان کې مړ شوی وي. خو لا هم کنت هرژمون استفان ته د دې اجازه نه ورکوله چې له لور سره یې واده وکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وخت په تېرېدو سره د سارک د جزېرې سکون په نا ارامۍ بدل شو؛ په خلکو کې ګونګوسې شوې، چې په جزيره کې غله او قاتلين پيدا شوي او د خلکو مال او ژوند ګواښي. دا اوازې ورځ په ورځ ډېرېدلې ان د کنت هرژمون زړه هم وحشت ونيو؛ له همدې امله يې ورونيک ته د يو چا په لاس احوال ور ولېږه چې جزېرې ته راشي او خپل زوی فرانسوا له ځان سره بوځي.

دا احوال لېږونکې ميرمن هونورين وه چې ورونيک ته يې د جزېرې د وحشت کيسې کولې. هونورين ويل:

_ميرمن ورونيک، تاسو ډېره موده له جزېرې ليرې ياست، خو جزيره بدله شوې ده؛ هغه پخوانی امن نه دی پکې پاتې. پوهېږې! داسې ورځ دې نه وي چې يو يا دوه مړي ونه موندل شي؛ وضع خرابه ده او د حالاتو د ښه کېدو تمه هم نه ليدل کېږي. د استفان مارکس غوښتنه دا ده چې پلار دې بايد جزيره پرېږدي، خو هغه سرټمبه سړی دی؛ تر اوسه يې د استفان خبره نه ده منلې.

تېره شپه له ځنګله پرله پسې ډزې راغلې؛ خلکو چيغې وهلې، خو هېچا دومره زړه نه درلود چې نږدې ورشي او په دې ځان پوه کړي چې څه خبره ده. نيمه شپه مو حيرانونکي غږونه واورېدل؛ د غونډۍ له سره د ساحل څنډې ښکارېدلې.

ورونيک وويل:

_نو په ځنګل کې غله دي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـنه پوهېږم ! تر اوسه چا نه دي ليدلي؛ څنګه به يې ويني؛ د جزيرې اوسېدونکو ته چې دزمري زړه هم ورکړې ، نو ځنګله ته د تلو جرات نه لري.

ورونيک په خبره کې ورولوېده:

ـښه، نو هغه غړونه د څه وو ؟

هونورين وويل:

ـد جزيرې اوسيدونکي په بيړيو کې تښتېدل !

ـاو پلار مې پاتې شو ؟

ـهو ، د خلکو په تېښته خوشاله و ، ويل يې چې ښه زيرى دى، غله به پوه شي چې په دې جزيره کې د لوټلو له پاره څه نشته، بس، دا نا اميدي به يې له دې جزيرې ورک کړي.

ـاو فرانسوا څه کوي؟

ـهغه ډېر وخت په ښکار تېراوه، استفان مارکس به تل ورسره و ، خو په وروستيو څو ورځو کې دواړه له کوره نه دي وتلي.

ورونيک سړه ساه واخيسته، ويې ويل:

ـبايد ډېر ژر جزيرې ته لاړه شم او خپل زوى وژغورم.

د هونورين سر وځړېد:

ـخو په دې شرط چې تر اوسه ژوندى وي.

ورونيک فکر په مخه کړه؛ له نيولې خبرې څخه يې داسې ښکارېدل چې ذهن يې پخوانيو خاطرو نيولى دى؛ وروسته يې سر هسک کړ:

ـڅه وخت حرکت کوو ؟

ـسبا سهار

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورونیک وویل:

ـهونورین ! په جزیره کې وضع خرابه ده؛ موږ باید له وسلې پرته هلته لاړ نه شو؛ یو ملګری مې دی، پاتریس بلوال نومیږي. پخوانی تقاعدی افسر دی؛ هغه یو دوست لري چې دن لوی پرنا ورته وایي، خو زه ډاډه یم چې دا هماغه ارسن لوپن دی.

هونورین په حیرانۍ وویل:

ـارسن لوپن؟ هغه خو مړ شوی.

ـنه ، ارسن لوپن دومره په اسانۍ نه مري؛ په یوه میلمستیا کې مې له پاتریس بلوال او میرمن کورالي سره وپېژندل. پاتریس بلوال مهربانه سړی دی؛ ده په میلمستیا کې دن لوی پرنا راوپېژاند، ماما‌ن کورالي ویل چې دی یو بل نوم هم لري، ارسن لوپن.

هونورین وویل:

ـښه، له دې سړي څه غواړې؟

ـپاتریس بلوال ته یو خط لیکم او هیله ورنه کوم چې مرسته را سره وکړي.

ـپه دې مانا چې ارسن لوپن د سارک جزېرې ته راغواړې؟

ـهو

ـاو که ستاسو خبره ونه مني، بیا؟

ـارسن لوپن هیڅوخت د پاتریس بلوال غوښتنه نه ردوي.

ـپه هر صورت، موږ باید سبا وخته حرکت وکړو؛ که له یکشنبې خبره واوښته، بیا جزیرې ته تر بلې اونۍ کومه بېړۍ نه ځي.

ـسمه ده، همدا اوس هغه ته خط لیکم او تر سبا سهاره به هر څه چمتو وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورونیک دا وویل؛ پر څوکۍ کېناسته؛ قلم او کاغذ یې ور واخیستل؛
ویې لیکل:
ښاغلي پاتریس بلوال:
تېره اونۍ مې تاسو ته وویل چې زما پلار کنت هرژمون او زوی مې
فرانسوا د سارک په جزېره کې له خطر سره مخامخ دي؛ نیت مې دی چې
سبا سهار وخته د سارک د جزیرې په لوري حرکت وکړم، له تاسو څخه
هیله کوم چې خپل ملګري ښاغلي لوی پرنا ته ووایاست چې د مرستې له
پاره جزیرې ته راشي.
په درنښت
ورونیک دوهرژمون

۲_ څلور صلیبیونه!
د هغې ورځې په سبا ورونیک له هونورین سره د ګلژمون له ځنګله تېر
شول، ساحل ته ورسېدل. ساحل ته نږدې د ځنګل په څنډه کې یو متروک
کور ښکارېده. په دې کور کې به یو وخت کب نیوونکو شپې تېرولې، خو
اوس له یوې خرابې پرته بل څه نه و.
ورونیک او د هغې د سفر ملګرې دې کور ته ورنږدې شول؛ د کور تر مخ
ګڼ نارینه او ښځې ولاړ ول؛ له وحشت وهلو څېرو یې داسې برېښېدل
چې د خوشالۍ خبره نه ده.
ورونیک له یوې ځوانې بزګرې وپوښتل:
_څه خبره ده؟
ښځې خپل سر وښوراوه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـورشئ، په خپله يې وګورئ !
ورونيک او هونورين، دواړه خرابې ته ورننوتلې؛ د خلکو په مينځ کې يې لار وايسته؛ د دهليز په پای کې لنډې راتاوې شوې؛ يو ناڅاپه يې رنګونه والوتل او ځای پر ځای ودرېدې. پر مخامخ دېوال څلور صليبه ښکارېدل؛ پر هر صليب يو وژل شوی انسان ځوړند و؛ تر څنګ يې پر وينو دا جمله ليکلې وه:
« د دېرشو اجسادو جزيره ـ څلور صليبه. د ا د هغو کسانو سزا ده چې غواړي زموږ په اسرارو پوه شي.»
د ورونيک لينګې ولړزېدل؛ لاس يې پر دېوال ولګاوه؛ هونورين تر مټ ونيوله او په زحمت يې له ګڼې ګوڼې راوايسته. ساحل ته نږدې پر يوه هواره ډبره کېناستل؛ هونورين وويل:
ـورونيک، وګوره، څه درته وايم ! دا د خطر لومړی ښنبه ده؛ دا مړي بايد دېرشو تنو ته ورسيږي؛ دوی هغه کسان وژني چې پر اسرارو يې د خبرېدو هڅه وکړي. خلکو اوس دې جزيرې ته د سارک پر ځای د دېرشو جسدونو نوم ورکړی دی.
ورونيک په وېرېدلي غږ وويل:
ـدېرش جسدونه ! څه مانا؟ دوی ولې دا اجساد په دې ويرانه کې راځړولي دي؟
هونورين وويل:
ـدا کنډواله، د سارک جزيرې ته د تګ په لاره کې موقعيت لري؛ هر څوک چې د سارک جزيرې ته ځي، لومړی يې په دې مړو سترګې لګېږي؛

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه چا چې دا کار کړی، غواړي خلک د سارک جزېرې ته له تګ څخه راوګرځوي،
ورونیک وویل:
ـخو موږ باید خپل ځانونه جزیرې ته ورسوو.
هونورین اوبو ته وکتل؛ حرکت یې نه درلود ؛ مړې وې؛ سوړ اسویلی یې وایست:
ـزه دا څلور نفره پیژنم. دوی د سارک اوسیدنکي ول؛ یوه یې هانریت نومیدله؛ د یوه کب نیونکي میرمن وه؛ خاوند به یې ډېر وخت په ځنګله کې وېدېدو. په وروستیو کې یې ویلي وو چې له ګڼو ونو وېرونکي غږونه راوځي.
ـبیا ؟
ـنه پوهیږم. خو میرمن هانریت او درې نور کسان له شا څخه په مرمیو لګېدلي وو.
ورونیک وویل:
ـاوس څه تصمیم لرو ؟
ـموږ د جزیرې خواته ورځو ،خو له بېړۍ نه کښته کېږو ؛ له هماغه ځایه به استفان ته ور غږ کړو ؛ هغه به د سیند غاړې ته راشي او په خبره به ورسره پوه شو.
ـکه رانه غی ؟.
ـنو بیا به په بېړۍ کې پاتې یو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شورماشور غږ راغی؛ پولیس ول؛ شپږه وروسته یې صلیب شوي جسدونه راکښته کړل؛ په ځانګړو ګاډیو کې یې کېښودل او له هغه ځایه یې یووړل. خلک هم ورور ورو په خپلو کارونو پسې لاړل.
دوی دواړه هم په یوه کښتۍ کې کېناستل. بېړۍ حرکت وکړ؛ هونورین وویل:
ـ د سارک په جزیره کې له څو بېوزله کب نیونکو پرته بل څوک نه دي پاتې. کنت هرژمون چې کله دې جزیرې ته راغی، د غونډۍ پر سر یې له لرګیو یو ښکلی کور جوړ ک؛ د ورځې به په همدې کور کې و، خو د شپې به له خپل لمسي (فرانسوا) سره ځنګله ته تلو.
د ځنګله په دې ویرانو کې ډېرې پلټنې شوې دي، خو تر دې دمه هېڅ هم کوم ګنج نه دی موندلی. کنت هرژمون وایي چې دا جزیره یو وخت د بوهم د پاچاهانو او شهزادګانو د اوسېدو ځای و؛ دلته لا اوس هم د پخوانیو پاچاهانو ځیني اثار ښکاري چې د ویرانو په بڼه پاتې دي.
یوه بله خبره هم ده؛ زاړه کب نیونکي وایي،چې د لوی سیند اوبه شفا بښونکې دي؛ که څوک د دې سیند یو غوړپ اوبه وڅښي، په بدن کې یې ټولې ناروغۍ له مینځه ځي؛ ما خپله څو ځله له همدې سینده اوبه څښلې دي؛ خوند یې ښه نه و، خو د پښو دردونه مې لیرې شول.
هونورین غلې شوه؛ورونیک ته یې وکتل؛ د هغې تور وېښته شمال یوې خواته اړولي وو؛ داسې ښکارېدله چې د دې خبرې نه اوري او یوازې د خپل زوی فرانسوا په فکر کې ډوبه ده. ورونیک په رښتیا هم د خپل زوی په اړه فکر کاوه، خوکله کله به یې په ذهن کې د استفان مارکس څېره هم راګرځېده؛ احساس یې کاوه چې هغه ورباندې ګران دی؛ د استفان

(c) ketabton.com: The Digital Library

مارکس هم دا خوښېږي، خو تر اوسه يې لا يو بل ته د مينې خبره نه وه کړې.

لمر لودلی و چې بېړۍ ساحل ته ورسېده؛ باد په ارامۍ سره لګېده؛ د ځنګله ګڼې ونې توربخونه ښکارېدلې او ځای ځای د ونو له څانګو څخه د ويرانو د زړو دېوالونو ځوکې راوتلې وې.

دواړو غوږ ونيو؛ په ساحل کې چوپتيا وه، خو کله کله به د يوه حيوان کوکې ته ورته تېره غږ انګازې جوړې کړې. ټاپو داسې غلی و لکه د مرګ سيوری چې ورباندې خپور وي.

د ورونيک زړه له تشويشه ډک و. په زړه کې يې نهيلي ور تېرېدله. يوه شېبه تېرو يادونو په مخه کړه؛ کله چې به دې جزيرې ته راغله، فرانسوا به منډې ور وهلې؛ خوله به يې له خندا ډکه وه؛ د مور غېږې ته به يې په بيړه ځان ورساوه او دواړو به يو بل ښکل کړل، خو نن پر ټولو ونو وبرونکې چوپتيا پرته وه.

د هونورين په زوروره چيغه يې جټکه وخوړه:

ـ استفان.

وخت ووت، ځوک ښکاره نه شول.

هونورين وويل:

ـ وړاندوينه مې سمه وه؛ ښه احساس نه لرم؛ د استفان درک نشته.

ورونيک په خبره کې ور ولوېده:

ـ ويده به وي !

هونورين سړه سا واخيسته:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـنه، هغوی خبر وو چې مورې راځو؛ خوب ته هم ډېر وخت پاتې دی، زړه مې دربېږي.
ورونیک فکر په مخه کړه ؛ تېر ژوند يې له غمونو ډک و؛ خو اوس يې هم د يوائيني زوی د مړی، ژوندي درک نه ورته مالومېده.
هونورين وويل:
ـشپه به په بېړۍ کې تېره کړو او د تياري له ټولېدو سره سم به جزيرې ته لاړ شو.
ورونيک سترګې پټې کړې؛ له بنو يې ببلې شوې اوښکې پر غومبرو لارې وابستې؛ ورو يې وويل:
ـسخته ده؛ له اند ښېنيې به مړه شم؛ ښه به دا وي چې همدا اوس له بېړۍ كښته شو.
د بېړۍ خاوند ته غوسه ورغله:
ـزه ځان او خپله بېړۍ په خطر کې نه شم اچولی؛ همدا ماته ګوډه بېړۍ مې د اولادونو نفقه ده؛ ښه به دا وي چې شپه په بېړۍ کې تېره کړو.
دا يې وويل؛ پړی يې د يوې تيرې تر تېرې ژۍ را تاو کړ؛ کلکه غوټه يې ورواچوله.
ورونيک ټوله شپه سترګې پټې نه کړې، له ځنګله وېرووونکې چيغې راتلې؛ دې يوائې ستورو ته کتل.
د سپېدو له چاودېدو سره رڼا شوه؛ د ځنګله ګڼې ونې ويرووونکې ښکارېدلې. لمر راوخوت؛ اوس نو ځنګل تر ډېره ښکارېده؛ د غونډۍ پر سر د کنټ هرژمون ماڼۍ ولاړه وه، خو په ماڼۍ کې د ژوند نښه نه مالومېدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړه میرمنې له بېړۍ څخه کښته شوې؛ ورو مخکې لاړې؛ زنګنونه یې لړزېدل... په لاره کې یې هیڅوک ونه لیدل؛ ان هغه کب نیونکي هم نه ښکارېدل چې هر سهار به د سمندر خواته په ښکار پسې روان ول.

دواړه په احتیاط مخ پورته ختلې؛ ماښې ته نېږدې یو ناڅاپه د ټوپک ډز واورېدل شو. له دوهم ډز سره د یوه چا چیغې پورته شوې. هغه مرسته غوښته. ورونیک غوږ ونیو، دا غږ د هغې د پلار کنت هرژمون و. هونورین همالته ودرېده، خو ورونیک په بیړه ځان کړکۍ ته ور ورساوه؛ سالون ته یې وکتل؛ یوه قوي سړي یې پلار ته سوکان نیولي وو. ورونیک وحشت واخیسته؛ پنځلس کاله مخکې صحنه یې بیا سترګو ته ودرېده. په همداسې یوه ورځ یې خاوند(ورسکي) د دې د پلار پر ټټر ناست ، له تېرې چاړې سره لیدلی و .

ورونیک څنګ بدل کړ؛ بلې کړکۍ ته ور وګرځېد ؛قوي سړی د شا لخوا د ورسکي په څېر ښکارېده؛ څېره یې نه شوای لیدلی. د ورونیک په زړه کې ور وګرځېدل، چې ورسکي مړ دی؛ هغه به په زندان کې سا ورکړې وي.

وروسته یې یو ناڅاپه ټکان وخوړ:

ـنو دا سړی څوک دی؟

په دې وخت کې کنت هرژمون چیغه کړه !

ـای قاتله ! که ما مړ هم کړې، بیا به هم خپل هدف ته ونه رسېږې. زه پوهېدم چې ته به دلته راځې، خو د معجزې تیږې ته به ونه رسېږې !

ورونیک له ځان سره وویل:

ـد معجزې تیږه ! څه مانا ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډز شو ، کنټ هرژمون چیغه کړه.

ورونیک ځان کابو نه شوای کړای؛ زوروره چیغه یې له خولې راووته.

سړي مخ ور واړاوه؛کړکۍ ته راغی؛ ورونیک ته یې وکتل، په زوره یې وخندل.

سړي دروازه خلاصه کړه؛ ورونیک یې تر مټ ونیوله او په کشولو یې کوټې ته ننه ایسته. د ورونیک پښې بې سېکه وې او په وېره یې د خپل پلار جسد ته کتل. وروسته یې د مستخدمینو مړو ته هم پام شو ؛ هغوی په ګولیو ویشتل شوي وو.

سالون د سړي خندا ونیو:

ــزه دې وپیژندلم؟

ورونیک مخ ور واړاوه؛ زړه یې له ویرې خولې ته راغی؛ په زحمت یې وویل:

ــورسکي، ته !

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳ـ د مرګ غږ

ورونيک پنځلس کاله وروسته خپل خاوند ولید ؛ ورسکي نه و مړ. دا ورسکي و چې پر ټوله جزیره یې د وحشت سیوری غوړولی و.
ورسکي له شهوته ډکې سترګې د ورونيک له لوڅې غاړې نه اړولې؛ خو ورونيک د خپل پلار په وینو لړلي جسد ته کتل او پرته له دې چې څه ووايي، سر يې وځړېد. وروسته يې يو ناڅاپه پورته وکتل؛ چيغې يې کړې:
ـوو ايه ! زوی مې چېرته دی؟
ورسکي په زوره وخندل:
ـزموږ د دواړو زوی.
ـغواړم هغه ووينم.
ورسکي په ملنډو وويل:
ـبيړه مه کوه، وبه يې وينې.
ورسکي قوي سړی و ؛ د متو غوښې يې د ورزشکارانو غوندې پېچلې ښکارېدلې؛ لنډه غاړه او کوچنی سر يې درلود ؛ ککرۍ يې وړو خړو ويښتو پوښلې وه. له څېرې څخه يې د بېرحمۍ نښې له ورایه ښکارېدلې، خو له دې سره سره يې جذابې سترګې درلودې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسکي یوې څوکۍ ته لاس ور وغزاوه؛ کېناست؛ بلې څوکۍ ته یې اشاره وکړه؛ ویې ویل:

ـکېنه، زموږ خبرې به اوږدې وي.

ورونیک غولې ته کتل.

ورسکي وخندل:

ـخپل خاوند دې له پنځلسو کلونو وروسته ولید ؛ خوشاله نه شوې؟

ځواب یې وانهورېد.

ورسکي وویل:

ـپه جزیره کې دا وحشت ما راوستی؛ څوک چې وژل شوي؛ امر یې ما ورکړی دی؛نو ته هم باید له ما اطاعت وکړې.

یودم پورته شو ؛ د سالون تر کونجه لاړ؛ بېرته راوګرځېد ؛ په غوسه یې وویل:

ـزما د خبرو په وړاندې مې بې اعتنا کسانو ته غوسه راځي.

ورونیک هماغسې ځمکې ته کتل.

ورسکي وویل:

ـزه یو وخت درباندې ګران وم؛ داسې نه ده؟

ورونیک پورته وکتل؛ چیغه یې کړه !

ـنه، له تا مې تل کرکه درلوده.

ورسکي وخندل:

ـدروغ وایې؛ پر تا ګران وم او هغه وخت مې د ژوند تر ټولو غوره ورځې وې چې له تا سره تېرې شوې.

ورسکي غلی شو، خو دې سکوت ډېر دوام ونه کړ، ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـته اوس هم راباندې ګرانه یې، خو حالاتو زما او ستا تر مینځ بېلتون راووست؛ ته پاک زړه لرې؛ سترګې دې لا اوس هم ښکلې او زیرې دي، خو ستا پلار مورِ سره بېل کړو؛ باور وکړه، ته نه یې ملامته؛ ته زما له پاره غوره میرمنه وې؛ خو ستا پلار تحقیر کړم؛ ویې ځورولم او ماته یې په ټیټه سترګه وکتل. د بیلتون په دې اوږده موده کې مې یوه شیبه هم له یاده نه یې وتلې.
ورسکي غلی شو؛ ورونیک ته یې وکتل؛ ویې ویل:
ـد پلار د بد چلند له لاسه دې مجبوره شوم چې په نړیواله جګړه کې برخه واخلم، خو ژوندی راووتم؛ کله چې جګړه خلاصه شوه، بیا مې هم ستا په اړه فکر کاوه. هغه وخت مې واورېدل چې ته یواځې یې؛ پلار دې زما له زوی، فرانسوا سره ژوند کوي. فکر مې وکړ چې زما د ګرانښت له سببه به له خپل پلاره بېله شوې یې؛ خوشاله وم؛ ژوند ته مې تمه پیدا شوه، خو وروسته پوه شوم چې له پلاره بېلتون دې بل علت درلود. په دې هم وپوهېدم چې ستا پلار دې جزېرې ته د یوه لوی ماموریت له پاره راغلی و؛ ما هم په بدل نوم جزېرې ته ځان راورساوه؛ پلار مې دې څاره؛ تل ورپسې وم؛ باید پوهېدلی وای چې پلار دې په دې جزېره کې څه کوي، خو پلار دې هوښیار سړی و؛ ویې پېژندلم او د جاسوسي په تور یې زندان ته ولېږلم.
ورسکي وټوخل؛ بېرته یې خپلې خبرې وغزولې:
ـزه د بوهم د یوه پخواني پاچا کړوسی یم، خو دوی په زندان کې له غلو او قاتلینو سره په یوه کوټه کې واچولم؛ زما د ژوند تر ټولو ښه وخت زندان رانه وخوړ. ښه شو، وتښتېدم، که نه هلته به له ډېرې خواشینی مړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

وای. په زندان کې په ځینو پټو رازونو پوه شوم؛ له تېښتې راپدې خوا هره ورځ د همدې رازونو په سپړلو پسې ګرځم.
ورسکي د میز له سره له اوبو ډک ګیلاس ور پورته کړ، ویې ویل:
_په زړه کې مې یو پټ راز دی، خو که مې ته مینه ومنې او ګډ ژوند راسره وکړې، درته وبه یې وایم.
ورونیک په بیړه ودرېده؛ په دقت یې ورسکي ته وکتل؛ ورسکي ور نږدې شو؛ ورو یې وویل:
_دا موضوع مهمه ده؛ که ورباندې وپوهېږې؛ حیرانه به شې، خو لومړی دا راته ووایه چې له ما سره مینه لرې که نه؟
ورونیک کږکې ته کتل؛ په ذهن کې یې یواځې د خپل زوی فرانسوا څېره ور ګرځېده.
ورسکي وویل:
_راځه پخوانۍ خبرې هېرې که! بېرته به له سره خپل ژوند پیل کړو.
ورونیک غلې وه.
ورسکي د هغې تر لوخ مټ ګوتې را تاوې کړې په غوسه یې وویل:
_بدمرغې ښځې، غوږ ونیسه! ورسکي له تا سره خبرې کوي او ته بې تفاوته یې.
ورونیک په بیړه ځان شاته کړ؛ ورسکي وویل:
ته زما میرمن یې؛ هر څه هېر کړه؛ نه غواړم چې له تا ښخه کرکه وکړم.
ورونیک په غریو کې وویل:
_زه ستا کنیزه نه یم.
ورسکي وخندل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـيې، زه په ټوله نړۍ کې تر ځان لوړ کس نه وينم؛ غواړم چې زما هره خبره ومنې او له ما څخه اطاعت وکړې. ايا دا وړانديز منې؟ ته بايد د زړه له تله له ما سره مينه ولرې. واوره! زه د نړۍ په هره برخه کې کسان لرم؛ ټول زما تر امر لاندې دي؛ کولای شم چې ان په يوه هېوا د حکومت وکړم؛ نو ته هم بايد يواځې زما تر امر لاندې واوسې!

ورونيک غلی وه.

ورسکي خپل سر وخوځاوه:

ـډېر ښه، تا تر اوسه د ورسکي اصلي څېره نه ده لېدلې؛ پښيمانه به شې.

ورسکي د اوبو غوړپ وکړ، ويې ويل:

ـته بايد په ځينو نورو خبرو هم پوه شې. د جګړې په پيل کې د مجبوريت له مخې المان ته تلم، خو مخکې تر هغه مې يو چا ته پيسې ورکړې چې ستا پلار وڅارې، خو په زندان کې يو لوی راز را معلوم شو؛ وروسته وپوهېدم چې ستا پلار هم د هماغه راز په مالومولو پسې دی. کله چې جزېرې ته راغلم، څو زاړه کتابونه مې وموندل؛ ومې لوستل؛ د راز د سپړلو په اړه ډېر څه پکې ليکلي و، خو نتيجه يې ورنه کړه؛که په دې اسرارو پوه شم، نو ورسکي به د يوه فوق العاده قدرت خاوند شي. زه پر يوې نړۍ لاره روان يم؛ تر ما مخکې هم ډېر کسان پر دې لاره تللي دي، خو تراوسه يې دا اسرار نه دي کشف کړي. له ماسره د دې اسرارو په پيدا کولو کې مرسته وکه؛ هغه وخت به د ملکې په څېر ژوند ولرې.

ورسکي غلی شو؛ ناڅاپه يې مېز ته سوک ورکړ؛ ويې ويل:

ـته دوه لارې لرې؛ کومه يوه يې منې؟ ملکه کېدل که پر صليب را ځوړند ېدل؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ورونیک زړه ولړزېد.
ورسکي وویل:
_یوه د نیکمرغۍ لاره ده او بله هم د ذلت او مرګ؛ راته ووایه کومه یوه
یې منې؟
د ورونیک شونډې وخوځېدې:
_مرګ
ورسکي وخندل:
_خو دومره اسانه مرګ هم نه دی.
ورونیک په خبره کې ورولوېده:
_په غلامۍ دې یې بلا وګرځي.
ورسکي چیغه کړه !
_ته به له خپل زوی سره یو ځای ومرې !
ورونیک په غریو کې وویل:
_پروا نه کوي.
ورسکي غلی و؛ وروسته یې په ټیټ غږ وویل:
_سمه ده ستا تر مخ به د فرانسوا پر غاړه چاړه راکش کړم، خو بیا هم فکر
وکړه؛ تر اوسه لا وخت لري.
ورونیک خپلې سترګې پټې کړې؛ ورو یې وویل:
_وروستی ځواب مې همدا دی ! مرګ.
ورسکي چیغه کړه !
_له ما نه دومره کرکه لرې ! د ځان او یو اځیني زوی مرګ غواړې، خو ماته
نه تسلیمېږې ! ته یوه مغروره او بې حیا ښځه یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسکي خپل سر په دواړو لاسونو کې ټینګ ونیو، ویې ویل:
ـخدایه! څه اورم! نه پوهېدم چې دا رذیله ښځه به له ما دومره کرکه ولري.
یو ناڅاپه په ګونډو شو؛ په پوست غږ یې وویل:
ـهېله کوم، اوس هم راباندې ګرانه یې؛زما وړاندېز ومنه؛ راځه له سره به یو خوشاله ژوند پیل کړو. واوره! په ماشومتوب کې مې په خپل لاس حیوانات تر غاړو نیول؛ لغتې به یې وهلې، خو سا به یې زما په لاسونو کې وخته. ښه مې په زړه دي، مور مې د اتیلا په نوم یادولم. اتیلا یوه تاریخي وحشتناکه څېره ده؛ ده په زرګونو کسان وژلي وو، خو مور مې له دې نوم څخه خوند اخیست؛ وروسته یې د مرګ نوم راباندې کېښود، خو اوس دا اتیلا د خپلې مینې په وړاندې په ګونډو دی. جلاد هېڅ وخت نه ژاړي، خو زه تاته التماس کوم؛ ما وبښه! ګډ ژوند به پیل کړو؛ زوی به مو هم راسره وي؛ هیڅ غم به ونه لرې.
ورونیک په حیرانۍ ورته کتل:
ورسکي په غریو کې وویل:
ـما ډېر قتلونه کړي دي؛ ویریږم، تا ونه وژنم.
ورونیک کرکې ته کتل.
ورسکي ته یودم غوسه ورغله؛ له خولې یې لاړې بادېدلې، چیغې یې وهلې... د سالون له یوه سره بل سر ته تلو او بېرته راتلو.
ورونیک ته نږدې ودرېد او په غوسه یې د هغې لوڅې اوږې ته ټکان ورکړ. ورونیک په بیړه شاته شوه، خو ونه توانېده چې خپله اوږه د هغه له قوي منګولو خلاصه کړي. ورسکي د لېونیانو په څېر چیغې وهلې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ ته نه پوهېږې چې د صليب پر سر مړينه څومره درد لري؛ راشه ما ومنه او له مرګ څخه ځان وژغوره.

ورونيک څو ځله خپلې اوږې ته ټکان ورکړ، خو د سړي منګولې ټينګې وې؛ نهيلي شوه؛ غلې کېناسته. يو ناڅاپه يې اوږه وخوځوله؛ دوه ګامه شاته شوه؛ د ميز پر سر د ورسکي ايښې توپانچه يې ور واخيسته او درې پرله پسې ډزې يې وکړې. دوه ګولۍ د ورسکي له غوږه تېرې شوې او دريمه هم پر چت ولګېده.

ورسکي وخندل:

ــ ډېره بېرحمه يې !

مخکې ورغی؛ خلاصې ګوتې يې سره وروستې او ورونيک يې پر ټټر په سوک ووهله. ورونيک پر څوکۍ ورغله او ځای پر ځای کېناسته. ورسکي شاوخوا وکتل؛ پړی يې را واخيست او ښځه يې پر څوکۍ پورې کلکه وتړله. سړه سا يې واخيسته، ويې ويل:

ــ ورسکي د ښځو په لاس نه مري.

وروسته يې يو دم وخندل:

ــ خپله دې مرګ وغوښت. خو مرګ به دې اسانه نه وي؛ تر مړينې مخکې بايد شکنجه شې، وژاړې او په خپله له خدايه مرګ وغواړې، خو لومړی به د خپل ژوند يو راز درته ووايم. تر تا مخکې مې له يوې بلې ښځې سره واده کړی و. له هغې ښځې هم يو زوی لرم؛ اوس مې هماغه زوی ښی مټ دی او زما ټول اوامر پر ځای کوي. راينولډ نومېږي؛ پنځلس کاله عمر لري، خو په توره وهنه کې يې وړې ده؛ هغه بايد ستا له زوی فرانسوا سره د مرګ مبارزه وکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته يې يو دم وخندل:
ـولې ژاړې ! تن په تن جګړه ده؛ يوه لنډه جګړه.
ورونيک په ژړا کې وويل:
ـفرانسوا هم ستا زوی دی.
ـخو زه له دې جګړې څخه خوند اخلم. ډاډه يم چې راينلوډ بريالی دی؛
غواړم چې ستا زوی (فرانسوا) په وينو لړلی ووينم.
ورسکي غلی شو؛ شېبه وروسته يې وويل:
ـښه نو، ترا وسه لا په خپله خبره ټينګه ولاړه يې؟
ـهو ، د تل په څېر کرکه درنه لرم.
ورسکي ټيټ شو؛ د ښځې اوږې ته يې سوک ورکړ؛ چيغه يې کړه !
ـستا سزا له همدې شېبې پيل شوه.
ورونيک يې تر څنګ ونيوله؛ د هغې سر يې له کړکۍ وايست، ويې ويل:
ـوګوره، په ټوله جزيره مې څنګه وحشت راوستی دی! اوس دې نو د
خپل زوی فرانسوا د مرګ شاهده و اوسه. هغه به ستا د سترګو په وړاندې
ووژل شي. که ته له ما کرکه لرې، نو زما هم پر تا رحم او شفقت نه دی
پيرزو. دواړه به د سپيانو په شان له مينځه لاړ شئ.
ورسکي په بيړه د ښځې لاسونه پر کړکۍ پورې وتړل او له کوټې ووت.
د باندې يې چيغه کړه !
ـورسکي خپل غچ اخلي.

۴ـ د مرګ پر لاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورونیک یواځې وه؛ دې په راوتلو رډو سترګو د خپل پلار جسد ته کتل؛ پلار یې هم خلاصې، سپینې سترګې ورته نیولې وې. ورونیک له مړینې نه ډاربده؛ هغې په دې اووه لس کاله کې داسې خوشالي نه وه لیدلې چې په ژوند پورې خپل زړه وتړي، خو د خپل یواځیني زوی فرانسوا د مرګ له لاسه یې پر زړه وبره تېربدله. ټول بدن یې لړزې اخیستی و. اه، د مور پر وړاندې د ځوان زوی وژنه سخته وه، خو وروسته یې په زړه کې تمه پیدا شوه؛ ورسکې که هر څومه بېرحمه وې، څنګه به خپل اولاد وژني!

د څنګ له کوټې یې ټیټ غږونه واوربدل؛ ورونیک پوهبده چې ورسکې له خپلو ملګرو سره خبرې کوي. ورونیک سږه سا واخیسته؛ شونډې یې وخوځېدې:

_اه. فرانسوا، ته چېرته یې!

له کړکۍ څخه نری باد راته؛ اسمان شین و او د سمندر شنې ارامه اوبه تر لیرې ښکاربدلې.د ورونیک په ذهن کې تېر وختونه ور وګرځېدل؛ یو وخت له کوچني فرانسوا سره د همدې سمندر پر ژۍ ارامه ګرځېدله؛ وړوکی ماشوم به یې په غېږ کې ونیو؛ غومبرې به یې له ډېرو ښکلولو ور سره کړل؛ خو څو شیبې وروسته به یې همدا نازولی زوی په همدې ساحل کې وژل کېده.

د ورونیک پر اننګو تودې اوښکې راماتې شوې. ورو یې وویل:

_اه! ګرانه فرانسوا! مور دې وبخښه! زه ملامته یم؛ که مې ته یواځې نه وای پرېښی، نن به مې دا صحنه نه لیده.

په دهلېز کې ګڼ غږونه واوربدل شول؛ د ورسکې غږ تر ټولو لوړ و، هغه ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـکارونه سم دي؛ تاسو دواړه کيڼ لور ته وګرځئ؛تاسو هم د ځنګله خوا ونيسئ؛ هر يو بايد خپله وظيفه وپيژني.
چوپه چوپتيا شوه؛ ورونيک ستړګې پټې کړې، د يوائيني زوې د مرګ لپدل سخت و.
د ورسکي غږيې واورېد:
ـمخکې راشئ؛ هماغه ځای سم دی؛ دلته ودرېږئ !
ورونيک هماغسي خپلې سترګې پټې نيولې وې.
د ورسکي خندا يې واورېده:
ـفرانسوا بايد د خپلې مور د سترګو په وړاندې ووژل شي.
ورونيک په زحمت سترګې پرانيستې؛ له کړکۍ يې د باندې وکتل؛ دوه پټ مخي کسان يو بل ته مخامخ ولاړ وو؛ په لاسونو کې يې تورې ښکارېدلې.
ورونيک چيغه کړه !
ـخدايه ! تر دې کوم بل لوی وحشت نشته.
يو بل ته مخامخ ولاړو کسانو سپينې جامې اغوستې وې؛ تر ملاوو يې چرمي کمربندونه را تاو ول؛ يواځې سترګې يې لوڅې وې.په دې دواړو ځوانانو کې د يوه مرګ حتمي و.
ورونيک ته هغه ليک ور په ياد شو چې له خپل ملګري پاتريس بلوال څخه يې د مرستې غوښتنه پکې کړې وه، خو د ارسن لوپن راتګ ته يې کومه هيله نه درلوده؛ دا پوهېده چې د فرانسوا مرګ نږدې دی.
ورسکي په زوره وخندل:
ـښه نو څه ته ماتله ياست؟ شروع يې کړئ !

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورونیک ورسکي ته وکتل؛ هغه مغرور ولاړ و؛ په څېره کې یې د خپګان نښه نه ښکارېدله.
ورسکي چیغه کړه !
_وخت مه ضایع کوئ !
تورې وجنګېدې. ورونیک خپل بانه سره ور وستل، خو مورني احساس یې دې ته نه پرېښودله چې خپلې سترګې پټې کړي؛ بېرته یې سترګې پرانیستې؛ د یوه ځوان له مټ څخه وینو داري وهلې.
د تورو شرنګا وه؛ دواړو جنګیالیو هڅه کوله چې خپل حریف له پښو وغورزوي؛ یو ځل به یو مخکې شو بل به شاته لاړ، بیا به همدا صحنه د مقابل لوري په ګټه تکرار شوه. سپینې تورې لمر برېښولې.
ورونیک ناڅاپه یو څه ولیدل؛ د یوه جنګیالي په لاس کې دسمال و؛ دا دسمال به فرانسوا ورسره ګرځاوه. د ورونیک له سترګو اوښکې وڅڅېدې. د فرانسوا مټ ټپي و. مور چیغې وهلې ! فرانسوا... فرانسوا...
خو د تورو شرنګا د هغې تر غږه لوړه وه.
فرانسوا ورو ورو کمزوری کېده، ناڅاپه توره ترې ولوېده.
ورسکي چیغه کړه !
_هله نو، ډارن هلکان مې نه خوښیږي.
فرانسوا تورې ته لاس کړ او په یوه ټوپ یې ځان تر راینلود ورساوه، خو راینلوډ په چټکۍ سره ځپل ځای پرېښود او د فرانسوا توره په هوا کې پاتې شوه. ورونیک د خپل زړه دربا په خپله اورېدله؛ خپل زوی فرانسوا ته یې دعاوې کولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فرانسوا په چټکی سره توره پورته کړه؛ چمن لوند و؛ د راینلوډ پښه وښویده او د فرانسوا توره د هغه پر سر راغله، خو مخکې تر دې چې توره د راینلوډ سر ته سیخه شي؛د فرانسوا پر غوږ دروند سوک ولګېد، هلک پر ځمکه ولوید، ورسکي په بیړه د فرانسوا پر ټټر کېناست.
د ورونیک سترګې رډې راختلې وې. هغې د ورسکي په لاس کې له نیولې خنجر څخه سترګې نه اړولې. د ورسکي لاس په شدت سره ټیټ شو او چاقو تر لاستي پورې د پراته ځوان (فرانسوا) په اوږه کې ننوت.
ورونیک سترګې پټې کړې؛ پر لاسونو یې زور راووست، خو پړی ټینګ و.
له خندا ډک نږدې غږ یې واورېد:
ـد فرانسوا مرګ دې په خپلو سترګو ولید، خو ته تر اوسه لا ژوندی یې او زړه دې نه دی درېدلی !
ورونیک سترګې پرانیستې. ورسکي په سالون کې ولاړ و.
ورونیک تو کړل، لاړې د ورسکي پر مخ ولګېدې.
دروازه وټکېده او یو په عمر پوخ سړی کوټې ته راننوت. ورسکي په غوسه وویل:
ـاوتو څه خبره ده؟
د اوتو ژبه بنده شوه:
ـپه، په، په جزیره کې یو ناشناخته سړی لیدل شوی دی.
ورسکي پر خپل مخ لستونی تېر کړ، ویې خندل:
ـلکه چې بیا نشه یې، چټیات وایې !
ـنه صیب ! ما په خپله ولید ؛ کونورا هم شاهد دی؛ هغه هم همالته و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ورسکي د تندي ګونځې ژورې شوې:
ـځه ډول سړی و؟
اوتو وويل:
ـپه ځنګله کې مو وليد؛ له تنې قوي مالومېده؛ کله چې يې زموږ غږ
واورېد منډه يې واخيسته او په ګڼو ونو کې ورک شو.
ورونيک له ځان سره وويل:
ـډاډه يم، دا ارسن لوپن دی.
ورسکي وويل:
ـونه پوهېدی چې چېرته لاړ؟
ـنه صيب! شايد په کومه مخروبه کې پټ وي.
ورسکي يوه شېبه غلی و؛ وروسته يې وويل:
ـښه نو، له دې وروسته بايد ډېر احتياط وکړو.
اوتو په وېره وويل:
ـشايد يو نفر نه وي.
ورسکي په غوسه وويل:
ـورسکي ډار نه پيژني؛ که لس نفره هم وي، څه نه شي کولای. ښه ، دا
وو ايه چې کونورا چېرته دی؟
ـله پله سره و؛ د نوي راغلي سړي د پښو پلونه يې تعقيبول.
ورسکي وخندل:
ـکونورا تکړه سړی دی؛ د دې جزيرې لويشت لويشت ځمکه ور مالومه
ده؛ نه شي ترې خلاصېدای.
وروسته يې ورونيک ته وکتل؛ په ملنډو يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـښه نو په پای کې یو څوک درپسې راغی، خو ډېر ناوخته.
د اوتو غږ یې واورېد:
ـدا ښځه څوک ده؟
ورسکي په بیړه مخ ورواړاوه:
ـپه تا پورې اړه نه لري !
ـخو موږ سره ملګري یو، باید پوه شم.
ورسکي چیغه کړه !
ـاحمقه ! هېر دې شول، ته او کونورا ابدي بندیان وئ، خو ما له زندانه په تېښته کې مرسته درسره وکړه؛ کار مې درکړ او تاسو هم ومنله چې په پټهو سترګو به زما خدمت کوئ؛ اوس په کوم جرات له خپل رییس څخه پوښتنه کوې؟ هه !
د اوتو سر وځړېد.
ورسکي د ورونیک لاسونه خلاص کړل؛ هغه یې تر مټ ونیوله او په کشولو کشولو یې تر بلې کوټې بوتله.
وخت تېر شو؛ ورونیک یواځې د فرانسوا په اړه فکر کاوه. زړه ته یې لوېدلې وه چې دا به هم په سخت مرګ مري.
شپه شوه؛ ورسکي راغی او د ورونیک سترګې یې ور وتړلې.
ورسکي په لوړ غږ وویل:
ـاوتو !
دروازه خلاصه شوه؛ اوتو په وره کې ودرېد. په وېره یې وویل:
ـرییس صاحب ! لا هم په خپل تصمیم ولاړ یاست؟
ـهو، خو داسې احمقانه سوالونه مې نه خوښیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوتو غلی شو.

ورسکي وویل:

ـګاډی دې راوسته؟

ـهو صیب.

ورسکي او اوتو په ګډه د ورونیک پښې او لاسونه ور وتړل؛ له ځمکې یې پورته کړه او په ګاډی کې یې پرېیسته. کونورا هم راورسید او له اوتو سره یې په ګډه ګاډی ته حرکت ورکړ. باران تېز و ؛ ګاډی په ختو او چکړو کې په زحمت مخکې تله.

ورسکي شاته وکتل؛ په غوسه یې وویل:

ـدا څه دي؟

په تیاره کې یې د اوتو غږ واورېد:

ـصیب ! د فرانسوا وفاداره سپی په موږ پسې روان دی.

ورسکي د سپي تر ګیډې پښه لاندې کړه؛ سپی یو ګز هوا ته پورته شو ؛ پر ځمکه ولوېد ؛ کوړنج یې وهل ؛ په پښو ودرېد او بېرته په دوی پسې روان شو.

پر لوړو غونډیو واوره اورېدله او په واوره کې د ګاډی تګ قوي متې غوښتې. وخت ووت؛ یوه باغ ته ورسېدل؛ دا باغ د ماکونوک د چمن په نوم یادېده؛ ورسکي امر وکړ چې هماغته سا سمه کړي. ټول ودرېدل؛

ورسکي وویل:

ـاوتو، شراب شته !

اوتو وخندل:

ـاوتو له شرابو پرته ژوند نه شي کولای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اوږده بالاپوښ له جېبه يې د شرابو بوتل را وايست. ورسکي دوه درې غوړپه شراب وښبل؛ بوتل يې کونورا ته ونيو:

_وښبه، د يخني له پاره ښه دي.

اوتو وويل:

_په جزيره کې ناشناخته سړی مې له ذهنه نه وځي.

ورسکي وخندل:

_هيڅ هم نه شي کولای.

اوتو وويل:

_خو که ډېر وي، بيا !

_مه وېرېږه، خطر يواځې د سيند لخوا دی، ځکه د ځنګله لاره بنده ده؛ پلونه مې هم په بمونو والوزول؛ يواځې يوه لاره شته، د ولاندوار لار، خو دا لار هم په واورو پوښلې؛ درې ورځې مزل غواړي؛ فکر نه کوم چې څوک دې ژوندی ترې تېر شي.

اوتو وويل:

_يوه پوښتنه کولای شم؟

ورسکي وخندل:

_اوس خو دې هم خوله نه ده تړلې، له ډېرو پوښتنو دې زړه را وخوړ.

اوتو په وېره وويل:

_د ګنج په اړه دې څه تصميم نيولی دی؟

ورسکي له کونورا څخه د شرابو بوتل ور واخيست، غوړپ يې ترې وکړ، ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـاوتو، د تیرې د معجزې د ګنج د نوم په اورېدو ناراحته کېږم؛ ډېره خوارې مو تېره کړه، خو ډاډه اوسه، نه غواړم چې د ګنج له ترلاسه کولو پرته دا جزېره پرېږدم؛ زه باید د اووه لسو کالونو زحمت نتیجه ووینم.
ورسکي غلی شو؛ تش بوتل يې پر ځمکه واچاوه؛ ويې ويل:
ـځئ، ناوخته دی.
ګاډی حرکت وکړ؛ واوره په شدت سره اورېدله؛ د ونو په تورو څانګو کې تېز باد ننوتی و؛ یوې، بلې خواته يې سره اړولې. پاو وروسته په ګڼو ونو کې ودرېدل. ورسکي تناب ور واخیست، یوې لوښې ونې ته چې څانګې يې مخکې قطع شوې وې، ور وخوت، په خندا کې يې وويل:
ـورونیک باید همدلته پر صلیب راوځړوو.
یو ناڅاپه غلی شو؛ غوږ يې ونیو؛ ويې ويل:
ـهلکانو! د شپیلکې غږ مو واورېد؟
کونورا له لاندې ور غږ کړل:
ـهو، شاید زموږ خپل کسان وي
اوتو وويل:
ـغوږ ونیسئ! پر ځمکه د ځنځیر د کشولو غږ دی.
ورسکي له پورته لاسي بتی ور واچوله؛ په حیرانۍ يې وويل:
ـاوتو سم وايي، هلته د ونو په مینځ کې يو څه وخوځېدل.
ورسکي بتۍ مړه کړه؛ ورو يې وويل:
په لوړ غږ مه غږېږئ!
ورسکي له ونې کښته شو؛ ويې ويل:
ـاوتو! ته همدلته پاتې شه؛ زه او کونورا به شاوخوا سیمه وګورو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسکي پر ورونیک ور ټیټ شو ؛ د هغې ساړه غوږ ته یې خوله ور نږدې کړه؛ په ملنډو یې وویل:
_ملګري دي ډېر ناوخته را ورسېدل.
دواړو حرکت وکړ؛ یو ځای یې یو سپین جسم ولید ؛ مخکې ورغلل، خو سپین جسم هم په حرکت کې و ؛ ورسکي پوه شو چې انسان دی.
ورسکي او کونورا منډه ور واخیسته، خو د سپین جسم حرکت هم تېز شو. ورسکي په غوسه وویل:
_دا احمق ملنډې راباندې وهي.
دوی په منډه تر غونډۍ کښته شول؛ د پریوره مسطح ځمکو ته ورسېدل؛ ورسکي ناڅاپه ودرېد ؛ ویې ویل:
_همدلته دی.
ورسکي بې حرکته ولاړ سپین جسم ته توپانچه ونیوله. چیغه یې کړه !
_حرکت ونه کړې !
ورسکي کونورا ته اشاره وکړه؛ د کونورا د توپانچې له میل څخه دوو وتلیو ګولیو د ځنګله چوپتیا ماته کړه.
ورسکي وخندل:
_بس ! کار یې خلاص شو.
خو سپین جسم ونه لوید. ورسکي ور نږدې شو ؛ په ونه پورې یوازې سپین کمیس را ځوړند و.
ورسکي وویل !
_دا احمق څه شو !
کونورا وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ هرڅوک چې دی، په چالاکۍ کې یې تر موږ وړې ده.
ورسکي یو ناڅاپه چیغه کړه !
ـ هله، ژر، منډه واخله؛ دې سړي په چل او دوکه تر دې ځایه راوستو؛
ډاډه یم چې خپله به د ورونیک ژغورلو ته ورغلی وي.
دواړو منډه کړه، خو کله چې لوځې ونې ته ورسېدل، اوتو یې په خپل
ځای ولاړ ولید. ورسکي په بیړه وویل:
ـ ورونیک د ځان د خلاصولو هڅه ونه کړه؟
اوتو ځواب ورکړ:
ولې نه، غوښتل یې چې وتښتي، خو د تیښتې پر ځای یې یوه مرمۍ
وخوړه.
ورسکي په تیاره کې د ښځې پر تنه لاس کېښود:
خیر، زړه یې دربیږي؛ تر اوسه لا ژوندۍ ده، خو دا باید خپل مرګ په
خپلو سترګو ووینې. راځئ! وخت کم دی؛ ورونیک باید پر صلیب
راوځړوو.

۵ـ زما خواته راشئ !
په لنډ وخت کې لوځه ونه د صلیب په شکل جوړه شوه، ورسکي وویل:
ـ ملګرو، په تاسو دواړو کې یو باید ونې ته ور وخیژي؛ د پړي دواړه
څوکې د صلیب له اړخونو راتېرې کړې او لاندې یې راوغورځوي، هله
نو، کونورا ! ته ونې ته په ختلو کې چټک یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځواب يې وانه ورېد.
ورسکي وويل:
_دا کار بايد په څو دقيقو کې بشپړ کړو.
کونورا غلی و.
ورسکي وويل:
_اوتو يا کونورا ، په تاسو دواړو کې بايد يو ونې ته ور وخېژي.
بيا يې هم څه وانهورېدل:
ورسکي چيغه کړه !
_احمقانو ، زما خبره نه اورئ ! په لومړی ورځ مې غوړونه در خلاص کړي وو چې له مانه به په پټو سترګو اطاعت کوئ.
کونورا وويل:
_موږ ستا هر امر منلی دی، خو اوس بايد خبره سپينه شي؛ په ګنج کې به زموږ برخه څومره وي؟
ورسکي وخندل:
_په خپل رييس دومره بې باوره ياست !
د اوتو او کونورا سرونه وځړېدل.
ورسکي وويل:
_سمه ده، د معجزې تيږه يې زما ، خو تاسو دواړو ته به دوه دوه سوه زره فرانکه درکړم.
اوتو وويل:
_موږ هر خطر ته غاړه کېښوده، خو اوس بايد سپين وغږېږو ! موږ د معجزې په تيږه کې هم حق غواړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسکي وويل:
_دا خبرې به بل وخت ته پرېږدو؛ اوس تر دې مهم کارونه لرو. بس، د ګنج تر لاسه کولو ته لنډ وخت پاتې دی؛ څو دقیقې یا هم لږ ډېر، یوا ځې څو ساعتونه.
اوتو وویل:
_له کومه دومره ډاډه یې؟
_اې احمقه! رییس دې خام کار نه کوي؛ ما دا دومره قتلونه بېځایه نه دې کړي؛ پلان لرم. ډېر ژر به د ګنج دروازې درته پرانیستل شي.
اوتو وویل:
_هماغه دوزخي دروازې چې ماکونوک یې په اړه راته ویلي!
_زړه دې هر نوم چې ورکوې، خو دا دروازې موږ تر ګنجه رسوي.
ورسکي غلی شو؛ پورته یې وکتل؛ لا یې هم پر مخ د واورې ساړه بخرکي لګېدل؛ ویې ویل:
_ماکونوک د دې جزېرې یو پخوانی کب نیونکی و؛ ده د ګنج په اړه له خپل پلار او نیکه ډېرې خبرې اورېدلې وې. کنټ هرژمون په دې جزیره کې کلونه تېر کړل او د ماکونوک په مرسته یې د ګنج ځینو اسرارو ته لار موندلې وه، خو ما کنټ هرژمون وواژه؛ هغه ته مې دا موقع ورنه کړه چې تر ګنجه ورسیږي؛ له ماکونوک نه مې هم په زور ځیني خبرې تر لاسه کړې؛ وروسته مې ککری ور سوری کړه. زه یوا ځینی کس یم چې ګنج ته د رسیدو پر اسرارو پوهېږم. نو مه وېرېږئ! تاسو هر یو به د دوه سوه زرو فرانکو خاوندان شی.
اوتو وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـدوکه خو به نه راکوې؟
ورسکي چيغه کړه !
ـته خپل رييس ته بې احترامي کوې !
اوتو وويل:
ـخو تا ژمنه کړې وه چې که ګنج پيدا شو نو د ټولو تر مينځ به په مساوي توګه وېشل کېږي.
ورسکي په نرمه ژبه وويل:
ـسمه ده، اوس هم په خپله ژمنه ولاړ يم.
اوتو لاس ور وغځاوه:
ـنو زموږ حق راکړه !
ورسکي وخندل:
ـاحمقه ! تر اوسه خو لا ګنج نه دی پيدا شوی.
ته دروغ وايې، کله چې دې د ارشينان خويندې پر صليب راځړولې، په هغوی کې دې د يوې له جيبه ډکه کڅوړه پيسې راوايستې، خو ځان دې غلی ونيو.
ورسکي وويل:
ـدا واقعيت نه لري.
هوتو په خبره کې ور ولوېد:
ـتر اوسه مو ستا هره خبره په پټو سترګو منله، خو موږ هم انسانان يو؛ پيسو ته ضرورت لرو؛ په هغه کڅوړه کې سلګونه زره فرانکه ول، سم نه وايم؟
ورسکي وخندل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـسم وايې ! خو ترا وسه مې نه دې شمېرلي !
اوتو وويل:
ـښه نو ، زمو ږ برخه ترې را بېله کړه.
ـکه داسې ونه کړم نو بيا ؟
ـخبره جنجال ته مه بيايه !
ورسکي وخندل:
ـورسکي داسې څوک نه دی چې له دوو نفرو وډار شي.
اوتو وويل:
ـخو موږ درې نفره يو.
ورسکي په حيرانۍ وپوښتل:
ـښه نو ، درېيم څوک دی؟
ـهغه د اسپانيول يو اوسېدونکی ځوان دی، هغه څوک چې لږ مخکې يې سپينې جامې اغوستې وې او تا ډزې ورباندې وکړې.
ورسکي چيغه کړه !
ـنو تاسو له ما سره خيانت وکړ !
غلی شو، دی پوهېده چې خبره خرابيږي، ځکه يې جيب ته لاس کړ؛ کڅوړه يې را وايسته او پر ځمکه يې وغورځوله. ويې ويل:
ـواخلئ، ته او کونورا يې سره نيمې کړئ !
اوتو کڅوړه ورپورته کړه، ويې ويل:
ـمننه، دې پيسو په ما او کونورا پورې اړه لرله.
ورسکي په پوست غږ وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـخو دا ځای د دې خبرو نه و. خیر، له دې وروسته مو نه خپه کوم؛ راځئ، تیاره ده، کار تمام کړئ.
ټولو په ګډه په ګاډۍ کې پرته ښځه ور پورته کړه او پر صلیب یې را وځړوله.
ورسکي وویل:
ـپه تاریخي کتیبو کې لیکل شوي، د ګنج دروازې هغه وخت پرانستل کېږي چې په بې پاڼو ونو باندې څلور انسانان پر صلیبونو را ځوړند شي، اوس څلور پوره شول.
نا څاپه چاودنې ته ورته لوړ غږ پورته شو؛ ځمکه ولړزېده او د ګراندن د سړک یوه برخه سپینې رڼا ونیوله.
ورسکي او ملګري یې بې حرکته ولاړ وو؛ دوی تور لوګي ته کتل چې د اور پر سر راګرځېده.
کونورا وویل:
ـوګورئ! د ګراندش د سیمې ونو اور اخیستی!
ورسکي په خوشالۍ وویل:
ـد ګراندیش د سیمې اور اخیستنه د معجزې د تیږې د پیدا کېدو لومړۍ نښه ده.
ورسکي لاسي بټۍ بله کړه؛ درې سره په بیړه لاندې لاړل، خو ډېر ژر ځای پر ځای ودرېدل؛ ځمکه چاودلې وه او رڼا له هماغه ځایه راوتله.
ورسکي وویل:
ـپه ما پسې راځئ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

درې سره تر ونو تېر شول؛ يو ځاى ودرېدل؛ په ځمکه کې سمڅې پرې شوې وې؛ رڼا له همدې سمڅو راوتله.
ورسکي وويل:
_بايد يوې سمڅې ته ور کښته شو !
خو کونورا حرکت ونه کړ.
ورسکي وويل:
_احمقه ! چانس له لاسه مه ورکوه !
کونورا په خبره کې ور ولوېد:
_ماکونوک د دې غارونو په اړه راته ويلي و چې دوزخ همدلته دى او که څوک دې غارونو ته ورکښته شي، اوراخلي.
ورسکي وويل:
_ښه نو، اوس چې په شپه کې وېرېږې، دا کار به سبا ته پرېږدو. اوتو ! ته پريورې ته لاړ شه؛ وږي يو ؛ خواړه او شراب راوړه؛ هو رښتيا ، تبر دې هم هېر نه شي.
اوتو په تياره کې ورک شو ؛ خو کله چې بېرته راغى، باران زور اخيستى و.
شپه يې د ماکونوک په باغ کې تېره کړه؛ سهار وخته بېرته راغلل؛د يوې سمڅې خوله يې پر تبر ازاده کړه. سمڅې ته تنګې ډبريني زينې کښته شوې وې. درې سره لاندې لاړل؛ څومره چې مخکې تلل تياره ډېرېدله؛ وروسته پراخ ځاى ته ورسېدل؛ ورسکي بتۍ ولګوله؛ يودم شاته لاړ؛ غار د انسانانو له اسکليټونو ډک و.
ورسکي وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـشل پېړۍ مخکې دلته دولس کسان اوسېدل؛ دا د هغو دولسو کسانو هډوکي دي؛ دوی د پاچا مقبره ساتله؛ ورسکي له شلو پېړیو وروسته لومړنی انسان دی چې دلته راځي.

ورسکي غلی شو؛ د خپل تندي خولې یې پاکې کړې، ویې ویل:

ـپه زندان کې یوه تاریخ پوه بندي دا معلومات راکړي و چې دولسو نفرو د پاچا له مقبرې څخه ساتنه کوله. اوس مو همدا ځای پیدا کړ؛ ډاډه یم، ګنج هم همدلته دی.

ورسکي څو ګامه واخیستل؛ ډبرینه دروازه یې خلاصه کړه؛ په کوټه کې هیڅ هم نه و؛ دوهمې کوټې ته ورغی؛ بېتې یې واچوله؛ کوټه تشه وه، یوې دروازې ته یې پام ور واوښت؛ له دروازې یې د غنم ځالې لرې کړې. د مثلث په شکل یوه درې کونجه لویه کوټه یې سترګو ته ودرېده. د کوټې له چت څخه سپینه نرۍ رڼا را لوېدلې وه. ورسکي ځیر شو، چت سوری و، رڼا له هماغه ځایه راتله.

ورسکي شاوخوا وکتل؛ یو ځای ورې تیږې راټولې وې؛ د تیږو تر څنګ فلزي لکنه ښکارېدله؛ لکنه تر نیمایي پورې په ځمکه کې ننوتې وه.

ورسکي ور نږدې شو؛ پر لکنې د خاورې یوه ذره هم نه وه ناسته؛ سپینه رڼا ترې پورته کېدله.

ورسکي لاس ور وغځاوه؛ د کونورا چیغې یې ګوتې خلاصې پرېښودلې.

ـمه!

د ورسکي رنګ والوت:

ـولې؟

ـماکونوک راته ویلي و چې که څوک دې لکنې ته لاس ور وړي نو سوځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسکي وخندل، لکنه يې له ځمکې را وا يسته. لکنه له زرو جوړه وه، خو په سر کې يې د مار شکل ښکاريده چې له سرپو جوړ شوی و.
ورسکي په ځير لکنې ته وکتل؛ قيمتي غميو يې کمزورې رڼا کوله...
ورسکي وويل:
ـدا خو به هماغه د معجزې تيږه نه وي؟
ورسکي متوجه شو چې د لکنې سر تاويږي، خلاصه يې کړه، په مينځ کې يې تيږه وه. ورسکي ډبره را وايسته؛ ډبرې سره ځلا کوله؛ ورسکي په خوشالۍ چيغه کړه !
ـدا هماغه د معجزې تيږه ده.
کونورا په بيړه وويل:
ـاورې؟
ورسکي په حيرانۍ ورته وکتل.
کونورا وويل:
ـغوږ ونيسه.
يو غږ راته؛ دا غږ به کله لوړ او کله هم ټيټ شو. غږ تر ډېره د انسان زګيروي ته ورته و، خو کله کله به داسې اواز پورته شو لکه يو څوک چې په خوب کې خرهاری کوي.
ورسکي په بيړه وويل:
ـدا غږ د څنګ له کوټې راځي.
اوتو د ډبرينو مجسمو خواته اشاره وکړه؛ ورسکي د لاسي بتۍ رڼا ور واچوله؛ تر مجسمو ورهاخوا نرۍ لاره پرې وه، مخکې لاړ او زوروره چيغه يې له خولې راووته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــهلته يو انسان دی، هلئ، دې خوا راشئ !
اوتو او کونورا منډه ور واخيسته؛ د لارې د پای په لويه کوټه کې يو ببر سری بوډا پروت و. ورسکي ور نږدې شو؛ بوډا خيرن ښکارېده؛ ټول مخ يې ژورو ګونځو نيولی وو.
ورسکي کېناست؛ بوډا ويده و.
ورسکي ورو وويل:
ــمعجزې پيل شوې؛ دا بوډا بايد د دې ځای کشيش وي.
اوتو وويل:
ــزه خو په هيڅ هم نه پوهېږم؛ دلته څه روان دي !
ورسکي وخندل:
ــتر اوسه خو هر څه سم دي. زنداني ملګري مې دې بوډا ته هم اشاره کړې وه.
کونورا په خبره کې ور ولوېد:
ــخو زه داسې فکر نه کوم، دا به هماغه سړی وي چې موږ يې ښارلو.
اوتو وويل:
ــچټيات مه وايه. خو زه يوه شي ته حيران يم؛ دې کمزورې بوډا به څنګه ځان تر دې ځايه را رسولی وي؟
ورسکي ټيټ شو؛ د بوډا لاس يې ونيو؛ د هغه غوږ ته يې خوله ور نږدې کړه؛ ورو يې وويل:
ــزه يم.
د بوډا شونډې ورپېدې؛ څو نامفهومه تورې يې له خولې راووتل، بېرته بېسده پرېووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه شېبه چوپه چوپتيا وه؛ وروسته بوډا وويل:
راغلل، راغلل...

۲ـ ورسکي ماتې خوري:

ورسکي کونورا ته وکتل:
ـ د هغه په خبرو پوه شوې؟
کونورا د (نه) په بڼه سر وخوځاوه. ورسکي د بوډا پر اوږه لاس کېښود ، ټکان يې ورکړ؛ بوډا په پټو سترګو وويل:
ـ ارامه مې پرېږدئ !
ورسکي د بوډا سترګو ته د بتۍ رڼا سيخه کړه؛ بوډا په حيرانۍ وويل:
ـ له ما څه غواړئ؟
ورسکي د بتۍ رڼا د هغه له سترګو ليرې کړه؛بوډا خپلې سترګې ومونبلې؛ ورسکي ته يې وکتل؛ له وچو شونډو يې کمزورې خندا راووته !
ـ اه ! ورسکي، دا ته يې؟ تر اوسه لا نه يې زوړ شوی.
د ورسکي پر زړه لړزه راغله؛ دی دې ته حيران و چې بوډا يې له کومه پيژني.
ورسکي په بيړه وويل:
ـ ته څوک يې؟ دلته څه کوې؟
بوډا په کمزوري غږ وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـپه دې پوښتنه دې خواشينی شوم؛ ته بايد ما وپېژنې !
ورسکي په حيرانی ورته کتل:
بوډا وويل:
ـپر ذهن دې فشار راوړه، زه د والدا پلار يم، هغه والدا چې ستا ميرمن وه، خو په ډېره ناځوانی سره دې پرېښوده.
ورسکي په خبره کې ور ولوېد:
ـخو ما تر اوسه نه يې ليدلی !
ـسمه ده، نه دې يم ليدلی؛ خو زه ستا په اړه په ډېر څه پوهېږم؛ ته په زندان کې وې چې زه د معجزې د تيرې د ساتلو له پاره دې جزېرې ته راغلم؛ پوهېدم چې ته به يوه ورځ دلته راځې.
ورسکي حيرانې سترګې ورته نيولې وې؛ دی د بوډا په خبرو نه پوهېده.
کونورا په بيړه وويل:
ـپه وښو کې يې توپانچه پټه کړې ده ؛ ميل يې ښکاري؛ دا بوډا زموږ دښمن دی؛بايد ووژل شي.
ورسکي فکر په مخه کړ؛ اوتو ته يې وکتل، ويې ويل:
ـاوتو، ته څه پکې وايې؟
اوتو بوډا ته مخ وروااړاوه، ويې ويل:
ـنوم دې څه دی؟
ـزوړ ډرويد.
ورسکي وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا د کشیشانو یوه ډله ده چې پر ځانونو یې د ډروید نوم ایښی؛ هغوی پیژنم؛ غلي او ګوښه ګیره خلک دي؛ یوا ځیتوب غواړي؛ دوی د دنیا له ټولو خوښیو محروم دي.

بوډا په زحمت له وښو پورته شو ؛ کېناست، ویې ویل:

ـزه ستا سو د ملنډو نه یم. بالعکس، دا تاسو یاست چې ماته اړتیا لرئ؛ وګورئ، نڅا مې هم زده ده.

بوډا په زحمت ولاړ شو د نڅا په ډول یې لاسونه پښې ووهلې.

ورسکي او د هغه ملګرو په حیرانۍ ورته کتل.

دې نڅا ته پخوانیو رومیانو د مار نڅا ویله؛ نڅاګر به په نڅا کې یو ځل مخکې لاړ بیا شاته، سینه به یې راوا یسته او پر خپل ځای به په تېزۍ سره راوګرځېد.

یوډا په نڅا کې وویل:

ـتاسو نه پوهېږئ! زه دوه زره کاله عمر لرم؛ څو سوه کاله مخکې مې پاچا ژول سزار ته هم همدا نڅا وکړه؛ چکچکې یې وهلې او زما له نڅا یې خوند اخیست.

بوډا خپله نڅا بدله کړه؛ لاسونه پښې یې پورته پورته وغورځولې، ویې ویل:

ـدا د دېرشو مړیو د جزېرې نڅا ده؛ دا هم د څلورو صلیبونو نڅا.

یو ناڅاپه یې وخندل؛د ورسکي تر مخ ودرېد ؛ ویې ویل:

ـوبښئ! بیځایه حرکات مې تر سره کړل، خو اوس د جدي خبرو وار دی.

ګرانه، زما ماموریت دا دی چې تا ته د معجزې تیږه درو سپارم.

ورسکي په حیرانۍ ور ته کتل. وروسته یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـته ولې دا کار کوې؟

بوډا په زوره وخندل:

ـتا د معجزې د تیرې د لاسته راوړلو له پاره خلک ووژل؛ جزیره دې له وحشته ډکه کړه او اوس چې یو احمق بوډا د معجزې تیره در سپاري، خوشاله نه یې؟

بوډا غلی شو، په ځیر یې ورسکي ته وکتل، ویې ویل:

ـورسکې، زه د تېرې شپې سړی یم، هغه څوک چې سپین کالي یې اغوستي و او تاسو یې پر کمیس ډزې وکړې، دا زه وم چې د ځنګل د یوې برخې ونو ته مې اور ور واچاوه، اوس هم ما نه پیژنې؟

د ورسکي زړه ولړزېد، اوتو او ماکونورا یو ګام شاته شول.

ورسکي خپل زړه غټ ونیو، ویې خندل:

ـنو ته فکر کوې چې ورسکي به له تا وویرېږي؟

بوډا وویل:

ـنه، نیت مې صاف دی؛ غواړم چې د معجزې تیره تاسو ته تسلیم کړم.

ـولې؟

په دې پسې مه ګرځه، خو یوه بله خبره واوره! دا تیره یو وخت د پاچا له جنازې سره دې ځای ته راوړل شوه؛ سل کاله یې وساتله، خو وروسته د بوهم د پاچاهی سلسله کمزورې شوه او د تیرې محافظین هم وتښتېدل. دا ځای تر ډېره همداسې پاتې و، خو وروسته بیا ساتونکي ورته وټاکل شول، هدف یې د بوهم د پاچا د قبر ساتنه نه وه، دوی پوه شوي و چې په دې سیمه کې د معجزې تیره پرته ده او وېرېدل چې دا ګنج د غلو لاس ته ورنه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې محافظینو کې یو هم زه وم؛ خبر شوم چې تاسو د دې ګنج په موندلو پسې جزیرې ته راغلي یاست؛ په دې هم پوهېږم چې د ورونیک پلار دې ځنګه ووژه، ان د ورونیک د صلیب د ځړولو پېښه مې هم په خپلو سترګو ولیده.

ورسکي وخندل:

ـ ښه نو، چې دومره مهربانه یې او له دې ټولو پېښو سره سره بیا هم مرسته راسره کوې، نو دا راته ووایه چې د معجزې تیږه چېرته ده، ها؟

ورسکي هغه تیږه د بوډا سترګو ته ونیوله چې د لکنې له مینځه یې راکښلې وه.

بوډا وخندل:

ـ نه، دا تیږه ما په خپله په لکنه کې کېښوده، ورته وګوره، مینځ یې مات دی.

ورسکي حیران و، خو ضرورت یې درلود چې د بوډا خبرې واوري.

بوډا وویل:

ـ د معجزې د تیږې ځای یوازې ماته معلوم دی.

ورسکي چیغه کړه!

ـ زه په تا ځنګه باور وکړم؟

بوډا وخندل:

ـ بله لاره نه لرې. خو زه به یو بل راز هم درته ووایم، په زندان کې درسره وم، له دې هم خبر یم چې ستا پلار او مور پر تا کوم نوم ایښی و. ستا کورنی نوم یادوم، ورسکي نه.

د ورسکي پښې ولړزېدې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډا د ورسکي غوږ ته خوله ورنږدې کړه؛ شونډې يې وخوځېدې؛
ورسکي لکه مار چيچلی انسان ټوپ کړل؛ په زوره يې وويل:
ـ ته شيطان يې، شيطان، که نه نو له داسې رازونو څنګه خبرېدې !
بوډا وخندل:
ـ ښه نو، اوس په ما باور کولای شې؟
ـ هو، له دې وروسته سره ملګرې يو، خو د معجزې تيږه چېرته ده؟
کونورا غوښتل چې څه ووايي، خو ورسکي خپلې وسلې ته اشاره وکړه، هغه يې پوه کړ چې بوډا څه نه شي کولای.
ټول له اوږده دهلېزه تېر شول؛ د لاسي بټۍ رڼا په دېوال کې يوه کوچيني سوري ته سيخه شوه. ورسکي د ډرويد (بوډا) په غوښتنه ګوتې ووهلې، لاس يې سوري ته ور ننه ايست؛ ناڅاپه ټول د دېوال شاته لاړ، يوه لويه کوټه ښکاره شوه؛ ډرويد وويل:
ـ د معجزې تيږه همدلته ده.
شېبه وروسته ټول په کوټه کې ول.
په کوټه کې نمجن بوی ته، ځای ځای د قبرونو زړې شناختې ولاړې وې.
ډرويد وويل:
ـ پوښتنه مو ونه کړه چې تر ځمکې لاندې دا کوټه ولې روښانه ده !
ټول غلي وو.
بوډا وويل:
ـ دا ځای له پورتنۍ کوټې څخه رڼا اخلي؛ وګوره، د ډبرينو مجسمو له اړخونو رڼاوې راوتلې دي؛ بله خبره ! د معجزې په تيږه کې هم دا خاصيت پروت دی چې کوټه روښانه کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو دم یې وخندل:
ـخو د معجزې تیره په درېیمه کوټه کې ده.
ورسکي وویل:
ـپه مونږ ملنډې وهې !
ـنه، دا تیره په زیرزمیني کې موندلی شې. د دی تیرې یو ارزښت په دې کې دی چې د ګروپ په څیر رڼا خپروي. هو رښتیا ، یوه بله خبره ! دا تیره یو چا ته ژوند او مرګ، دواړه ورکولای شي.
ـڅنګه؟
ـد والدا نوم به دې نه وي هېر، هغه هم یو وخت زما په شان د دې تیرې ساتونکې وه.
د ورسکي زړه ولړزېد:
ـوالدا اوس چېرته ده؟
ـدلته ، د همدې تیرې لاندې ویده ده.
د ورسکي سترګې رڼې راوختې:
ـچټیات مه وایه !
بوډا وویل:
ـزما په خبرو باور وکړه، والدا له څو پېړیو راهیسې د داسې چا په انتظار ده چې دلته راشي او ورته ووایي چې ورباندې ګرانه ده؛ هغه وخت به د معجزې تیره ورکړي.
ورسکي ته احساس ورلوېدلی و چې دا سړی ملنډې ورباندې وهي، خو د هغه ځینې خبرې رښتیا وې؛ دی باید په ځینو رازونو پوه شوی وای.
ډروید وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـدا میرمن په ښکلا کې جوړه نه لري؛ که دې ولیده، په یوه نظر به زړه وربانديې وبايلې؛ دا ستا په څير يوه ګنهګار انسان ته ماتله ده.
ورسکي پوه شو چې له خطر سره مخامخ دی، خو بيا يې هم زړه غټ ونيو.
ډروید وویل:
ـته ماشوم وې، هغه وخت دې د مور په ګوته يوه ګرانبیه ګوتمۍ وه؛ دې ګوتمۍ درې قیمتي ډبرې درلودې. ربښتیا نه وایم؟
د ورسکي د تندې ګونځې سره ورغلې:
ـخو دا زموږ کورنی راز دی، ته له کومه پوهېږې؟
ډروید وخندل:
ـکه اوس هغه ګوتمۍ د والدا په ګوته وي، نو دا باور کوې چې والدا به د معجزې تیږه تاته درسپاري؟
ورسکي چیغه کړه !
ـخدايه ! د دې سړي له چټیاټو نور ستړی شوم.
ډروید پر غولي پرته هواره تیږه وښوروله؛ لنډې زېښې وې؛ ورسکي د هغه په امر ورکښته شو؛ شېبه ورسته د ورسکي وحشتناکه چيغه پورته راوخته:
ـربښتیا دي، ګوتمۍ د هغې په ګوته ده.
اوتو او ماکونو یو بل ته په وېره وکتل.
ورسکي په يوه اوږده دهلېز کې ولاړ و؛ یوې خواته یوه ښځه پرته وه؛ حرکت یې نه درلود؛ پر ګوته یې د ورسکي د مور ګوتمۍ ښکارېدله.
له پورته يې د ډروید غږ واورېد:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـد هغې لاس په خپل لاس کې ونیسه؛ دا باید یوه شي چې مینه ورسره لري.

ورسکي په بیړه د پرتې ښځې لاس ور پورته کړ.

ډروید وویل:

ـد ښځې له مخه نقاب لرې کړه؛ مه ویرېږه ! دا کار تر هغو قتلونو اسانه دی چې تا وکړل.

ورسکي لړزانده ګوتې ور نږدې کړې؛ د پرتې ښځې له مخه یې نقاب لیرې کړ؛ یو ناڅاپه شاته شو، پښې یې ولړزېدې او بې حرکته ودرېد.

ډروید چیغه کړه !

ـڅه دې ولیدل؟

ورسکي د لیونیانو په څېر په راوتلیو زېړو سترګو د پرتې ښځې څېرې ته کتل؛ پر تندي یې مړې خولې راماتې وې.

بوډا وخندل:

ـوګوره، څیره دې څومره بدرنګه شوې ده؛ ښه ده، والدا ویده ده؛ د هغې پټې سترګې به نور رنځ هم درکړي.

ورسکي په زحمت خپلې سرېښ شوې شونډې پرانیستې، په ټیټ غږ یې وویل:

ـورونیک.

بوډا وویل:

ـاحمقه ! بیړه دې وکړه؛ په تیاره کې دې ان د ورونیک مخ ته هم ونه کتل؛ پوهېږې؟ د ورونیک پر ځای دې یوه بله مړه ښځه پر صلیب راوځړوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسکي په بیره پورته وکتل؛ بوډا د پخوا په څېر کمزوری نه ښکارېده،
نیغ ولاړ و او په څېره کې یې غوسه له ورایه مالومېدله.
ډروید وویل:
ځان دې ډېر چالاکه ګڼه؛ قتلونه دې وکړل؛ جزېره دې د مظلومو خلکو په
وینو ولړله؛ له اوله لا پوهېدم چې یو ډارن انسان یې.
د توپانچو ګیتهونه کش شول؛ ډروید ور وکتل، اوتو او کونورا د وسلو
میلونه ورته نیولې وو.
ډروید په ملنډو وویل:
_هیله کوم، ما مه وژنئ، له یوه کمزورې بوډا څه غواړئ.
ورسکي چیغه کړه !
_احمقانو، ولې ماتله یاست، ویې ولئ !
له توپانچو څخه یو اځې تور لوګی راووت.
ورسکي خپله توپانچه پورته ونیوله، خو تشه وه.
ډروید وخندل:
_دومره ساده نه یم، مرمۍ مې ایستلې دي.
ورسکي پر زینه پښه کېښوده. یو غږ یې واورېد:
_حرکت مه کوه !
ور ویې وکتل.
_ورونیک توپانچه ورته نیولې وه.
ورسکي په بیړه پورته وخوت؛ د بوډا تر څنګ تېر شو؛ له خپلو ملګرو
سره یې یو ځای منډه واخیسته.
ډروید پسې ناره کړه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـښاغلی ورسکي ! د معجزې تيره دې هېره شوه.

۷ـ پياوړی حريف:

ورسکي د ډار سړی نه و، خو دې پېښو يې پر ذهن اغېزه کړې وه؛ نه پوهېده چې څه کوي او ولې له هغه ځايه راووت. په لاره کې يې ځو ځله اوتو او کونورا ته وويل:

ـورونيک مړه ده؛ ما په خپلو لاسونو پر صليب راوځړوله.

دوی په بيړه روان ول، خو ورسکي ځای پر ځای ودرېد، ويې ويل:

ـزړه مې چوي؛ بايد ډاډه شم چې هغه ورونيک وه که بل څوک؟

اوتو په خبره کې ور ولوېد:

ـنو څه کوې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببرته ورگرځو.

کونورا وویل:

ـ نه، هغه وسله لري.

ورسکي وویل:

ـ احمقه، ترا وسه نو هلته نه دي ماتله.

درې سره ببرته د سمڅو خواته ورغلل.

اوتو وویل:

ـ وګورئ! هغه رڼاوې نشته.

لاندې کښته شول، ورسکي اورلګیت ولګاوه، پر ډبرینو زینو ژېړه رڼا پرېووته؛ یو دم د تیرېږ د ښویدو غږ راغی؛ ورسکي په بیړه پورته وخوت؛ د ببرته تګ لاره د درنې تیرېږ په واسطه تړل شوې وه. ورسکي تیرېږ ته اوږه ورکړه، خو تیږه درنه وه.

د ورسکي څېره له غوسې تکه شنه شوه؛ ببرته ملګرو ته راغی، په غوسه یې وویل:

ـ په دام کې یې واچولو.

اوتو وویل:

ـ له ما سره بله توپانچه شته.

ورسکي په غوسه وویل:

ـ احمقه! ولې دې استفاده ترې ونه کړه!

د اوتو سر وځړېد:

ـ هغه وخت وارخطا شوم، هېره مې وه.

ورسکي توپانچه ورواخیسته، مرمۍ یې وکتلې، سمې وې. ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـله دې ځايه بايد د وتلو لاره پيدا کړو،که نه نو هډوکي به مو همدلته وراسته شي.
کونورا خپل غاښونه وچيچل:
ـدواړه به په خپلو لاسونو ووژنم.
ورسکي وويل:
ـخو که له دې سمڅې ژوندي ووتو.
کونورا وويل:
ـماته داسې ښکاري چې دوی هم تر اوسه همدلته دي.
ـنو د سمڅې په خوله کې هغه تيږه چا کېښوده؟
ـډاډه يم، نور و ملګرو به يې دا کار کړی وي.
کونورا له جيبه يوه تېره چاړه را وايسته، پرته له دې چې د ورسکي نظر وپوښتي، په تياره کې ورک شو.
ورسکي او اوتو په خپل ځای پاتې شول؛ پاو ووت؛ د کونورا درک معلوم نه شو. دوی دواړه هم پسې ورغلل. ورسکي يو ځای نوک ونيو، ويې ويل:
ـاورې ! فکر کوم چې کونورا دی، بېرته زموږ خواته راځي.
غږ غلی شو ؛ مخکې لاړل؛ په يوه کوټه کې تياره وه ؛ دومره ښکاريدل چې يو څوک پړمخې پروت و.
اوتو چيغه کړه:
ـکونورا خپل کار کړی دی؛ وګوره، د دې سړي په ټټر کې د کونورا چاړه ننوتې ده؛ لاستی يې بريښي؛ ډاډه يم؛دا د کونورا چاړه ده.
ورسکي وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ احمقه ! داسې نه ده.
ورغی جسد یې پړمخې را واړاوه؛ هوتو چیغه کړه !
ـ کونورا ! اه ! کونورا یې وژلی دی !
ورسکي خپله تو پانچه له جېبه را وایسته، ویې ویل:
ـ ډروید تر موږ ډېر چالاکه دی.
اوتو په حیرانۍ سره د کونورا جسد ته کتل...
ورسکي وویل:
ـ راځه !
دواړه اوږده سالون ته ورسېدل؛ لاندې کښته شول؛ د ورسکي زړه ولړزېد ؛ ښځه پرخپل ځای پرته وه. ورسکي ور ټیټ شو ؛ سترګې یې رډې راوختې؛ د ښځې مړې ګوتې د کونورا تر چاړې راتاوې وې. ورسکي په دقت ښځې ته وکتل؛ د لاسونو په بندونو کې یې د پړې سرې نښې پاتې وې.
ورسکي وویل:
ـ دا هماغه ښځه ده چې موږ په تیاره کې د ورونیک ګومان ورباندې کړی و او د هغې پر ځای مو پر صلیب را ځړولې وه.
ورسکي یوناڅا د ښځې له ګوتو چاړه ور واخیسته او د هغې ستونی یې ور پرې کړ ؛ په غوسه یې وویل:
ـ اوس نو سمه مړه شه.
مخامخ یو سیوری راغی، ورسره یې یو ورو غږ واورېد:
ـ زه دې وپېژندلم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسکي مخامخ توپانچه ونيوله؛ په تياره کې د توپانچې له خولې سره رڼا ووته، يو چا وخندل:

ـ ورسکي، ته هغه څوک يې چې په دوکه پسې دوکه خورې؛ ته هغه څوک وژنې چې مخکې دې وژلای و.

ورسکي اورلګېټ ولګاوه؛ يوه ولاړ ځوان د بوال ته اوږه لګولې وه؛ ځوان متوسطه ونه درلوده، وېښته يې ژېړ او څېره يې سره ښکارېدله.

ځوان وويل:

ـ نوم مې ارسن لوپن دی او د اسپانيول او سيدونکی يم.

ورسکي په حيرانۍ سره ځوان ته کتل....

ځوان وويل:

ـ زه د کنت هرژمون د کورنۍ د ساتلو له پاره دلته راغلي يم؛ تا پيژنم؛ هغه کسان دې ووژل چې د بر دې يې نه پېژندل. بې مانا قتلونو ستا زړه سخت کړی دی، خو تر اوسه لا په دې نه پوهېږې چې ورونيک مړه ده که ژوندۍ !

ته ان دومره بې رحمه يې چې د مقتول ښځې ته هم نه ګورې؛ تا دوې ښځې درلودې؛ يوه د راينولډ مور او بله هم د فرانسوا مور. دوې ورځې مخکې دې په تياره کې خپله لومړنی ميرمن ووېشته.

د ورسکي زړه ولړزېد.

ارسن لوپن په کونج کې له پراته جسد څخه څادر ليرې کړ، ويې ويل:

ـ باور نه کوې؟

ـ ورسکي خپلې سترګې پټې کړې.

ارسن لوپن وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

_تا ته مې نقشه وا یسته او ته مې په خپله لومه کې راګیر کړې.
ورسکي چیغه کړه !
_له ما څه غواړې؟
ارسن لوپن وخندل:
_هیڅ، یوازې د کنټ هرژمون له کورنۍ څخه ساتنه کوم.
ورسکي وویل:
_راځه ! د معجزې تیږه به په ګډه پیدا کړو ، نیمایي شتمني یې ستا !
اوتو ته غوسه ورغله، خو څه یې ونه ویل.
ارسن لوپن وخندل:
_خو لومړی باید په دې پوه شم چې فرانسوا چیرته دی؟
ورسکي غلی و.
ارسن لوپن دوهم ځل پوښتنه تکرار کړه !
_فرانسوا چیرته دی؟
د ورسکي په زړه کې تمه پیدا شوه؛ فرانسوا یو چاته ارزښت درلود او ده له دې موقع ډېره استفاده کولای شوای. خو بیا یې هم وویل:
_فرانسوا د تورې وهنې په مسابقه کې ووژل شو.
لوپن وخندل:
_زه دومره احمق نه یم، پوهیږم چې هغه ژوندی دی.
ورسکي نه غوښتل چې په دومره اسانۍ دا چانس له لاسه ورکړي، ځکه غلی و.
لوپن شپیلکی وواهه ! له نږدې کوټې څلور وسلوال او یو په عمر پوخ سړی راغلل. په عمر پوخ سړی ګوډ ګوډ ته، یوه پښه یې له لرګي جوړه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارسن لوپن ورسکي ته وکتل ویې ویل:
ـدی زما نږدې ملګری پاتریس بلوال دی.
غلی شو، پاتریس بلوال ته یې مخ وراړاوه:
ـښاغلیه! د فرانسوا درک مو پیدا نه کړ؟
منفي ځواب یې واورېد.
ارسن لوپن وویل:
ـنور پوځیان په ببرۍ کې دي؟
هو.
ارسن لوپن سر تېرو ته وکتل:
ـورسکي او د هغه ملګری ګراشن ته بوځئ، هلته یې وساتئ.
اوتو او ورسکي تر متهو ونیول شول.
له سالونه بهر یوه زینه ولاړه وه، خو ارسن لوپن تر څو سمځو تېر شو او د ځکمې سر ته راوخوت. ډله د باغ خواته لاړه او هغې ونې ته ورسېدل چې ورسکي د ورونیک پر ځای د خپلې پخوانۍ میرمنې مړی پرې راځړولی و.
ارسن لوپن یو ځای ودرېد، ورسکي ته یې وکتل، ویې ویل:
ـستړی شوې؟
د ورسکي سترګې سرې وې.
ارسن لوپن وویل:
ـدې ونې ته وګوره! کله چې تېره شپه تاسو د خپل جنایت په اړه غږېدی اومړي مو شمېرل، ما له موقع استفاده وکړه او ورونیک مې له دې ځایه وتښتوله. هلته وګوره! هغه ځوک چې پر سړک را روان دی، پېژنې؟ دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړی هم ستا د قربانیانو له ډلې څخه يو دی. دا سړی دې لومړی د مرګ په خونه کې بندې کړ؛ بیا دې خپل زوی راینولډ ته امر وکړ چې سینند ته يې واچوي؛ دا کس د فرانسوا ښوونکی استفان ماروکس دی، خدای ژوندی وساته.

ماروکس را ورسېد؛ ورسکي ته يې په ژامه دروند سوک ورکړ، لوپن وويل:

_مه! اوس يې وخت نه دی؛ ورسکي به خپله سزا ووینې.

ورسکي په کرکه استفان ماروکس ته کتل؛ دی د ورونیک او د دې سړي له مینې څخه خبر و.

ارسن لوپن ورسکي ته ور نږدې شو، ویې خندل:

_د ښاغلي استفان ماروکس په ژوندي پاتې کېدو حیران يې! په دې ورځو کې مړي هم ژوندي کېږي.

ارسن لوپن ماروکس ته وکتل:

_فرانسوا مو پیدا نه کړ.

_نه

_په کوم ځای مو شک هم رانه غی، سمڅه، غار يا بل څه؟

د استفان ځواب منفي و.

ارسن لوپن بېرته ورسکي ته ور نږدې شو، په غوسه يې وويل:

_د فرانسوا د ځای د ښودلو په مقابل کې څه غواړې؟

ورسکي ځمکې ته کتل...

ارسن لوپن له جېبه يو کارت را وایست، د ورسکي سترګو ته يې ونیو، ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـدا سړی د فرانسوا بيه پرې کوي، ووايه، څومره پيسې غواړې؟
ورسکي په حيرانۍ وويل:
ـدا خو د فرانسې د ولسمشر موسيووالانګای کارت دی، هغه ولې له دې قضيې سره دلچسپي ښيي؟
ارسن لوپن وخندل، له جېبه يې يو بل سور رنګه کاغذ را وايست، ويې ويل:
ـوخت مه ضايع کوه، دا کاغذ ولوله.
ورسکي په لړزانده ګوتو کاغذ ورواخيست، ليکلي و:
د فرانسې د دولت نږدې ملګری پاتريس بلوال او ارسن لوپن د ورسکي د نيولو ماموريت لري.
د ورسکي خوله وازه پاتې وه.
ارسن لوپن لاس ور وغزاوه، کاغذ يې ورنه واخيست؛ څيرې يې کړ او ټوټې يې باد ور سره يووړې؛ ويې ويل:
ـزه په هيڅ دولت پورې نه يم تړلی؛ دا کاغذ مې ځکه در ښکاره کړ، چې ستا نيول څومره مهمه دي؛ نو زما خبره ومنه! له دې ځايه نه شې تښتېدلی؛ د فرانسوا د خوشې کېدو په مقابل کې څه غواړې؟
ـفرانسوا مړ دی.
ـدروغ وايې !.
ورسکي غلی شو، يودم يې وويل:
ـد معجزې تېره !
ـامکان نه لري، زه به فرانسوا په خپله پيدا کړم.
ورسکي وخندل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـکه يې پيدا هم کړی، نو يواځې به يې بې روحه جسد په لاس درشي.

ـولې؟

فرانسوا له پرون راهيسي نه اوبه څښلي او نه يې هم څه خوړلي دي؛ که زما شرط ونه منی؛ هلکی به له تندې مړ شي.

ورسکي وروستی جمله په ډېره بې رحمي سره ادا کړه.

ارسن لوپن وويل:

ـته خپل زوی په خپل لاس نه شې وژلای.

د ورسکي له خولې وحشيانه خندا راووته:

ـنه، ماته يې مرګ ډېر اسانه دی، فرانسوا به هم د نورو په څېر مړ شي.

استفان سوک جوړ کړ، خو ارسن لوپن د هغه مخې ته ودرېد.

ارسن لوپن د يوه سر تبرې له ملا پړی ور خلاص کړ؛ ورسکي يې د صليب په بڼه په ونه پورې کلک وتاړه؛ د ورسکي پښې له ځمکې يوه لوېشت پورته وې.

ارسن لوپن وويل:

ـاوس به پوه شې چې دا ډول مرګ څومره دردونکی دی.

پړي د ورسکي پر مټو، غاړه او پښو فشار راوړی و، خو ورسکي ځان داسې وښود چې تسليمدونکی نه دی؛ سترګې يې اسمان ته ور واړولې، شونډې يې وخوځېدې، داسې لکه وروستی دعا چې کوي.

ارسن لوپن ور مخته شو؛ د ورسکي ټټر ته يې سوک ورکړ؛ ويې ويل:

ـاې قاتله! يوه زوی دې بل زوی په توره وواهه، خو پوهېږم چې فرانسوا لا تر اوسه ژوندی دی؛ که مرسته ورسره ونه شي، تږې او لوږه به يې ووژني. وواېه! فرانسوا دې چېرته پټ کړی دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاتریس بلوان وویل:
ــورسکي به اقرار ونه کړي.
ارسن لوپن په خپلو ژړو وېښتو کې ګوتې تېرې کړې؛ لاندینۍ شونډه یې په غاښونو کې ټینګه کړه، ویې ویل:
ــنه، د پړي درد تر یوه ساعته ډېر نه شي زغملای؛ په خپله به هر څه ووايي.
لوپن ورسکي ته ورنږدې شو، چیغه یې کړه:
ــکه د فرانسوا ځای راوښیې په خپل شرافت قسم خورم، ازاد یې!
د ورسکي غاښونه له ډېره درده سره وجنګېدل، په زحمت یې وویل:
ــهغه باید مړ شي.
پانې وخوځېدې؛ سرتېرو د خپلو ټوپکو خولې ونو ته ور واړولې؛ له ګڼو پاڼو یو کوچینی سپی راووت. استفان په خوشالی وویل:
ــدا د فرانسوا سپی دی.
سپی د ارسن لوپن خواته ورغی؛ لکۍ یې ووهله؛ لوپن سپی ور واخیست؛ هغه یې ټینګ په غېږ کې ونیو.
استفان په حیرانۍ وویل:
ــدا سپی تا څنګه پېژني؟
ارسن لوپن وخندل:
ــد فرانسوا د موندلو له پاره باید په ځینو حقایقو وپوهېږئ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

۹ـ د بوهم د پاچا تیره
ارسن لوپن ورسکي ته وکتل په زوره یې وخندل:
ـ فکر مې کاوه چې تر ما هوښیار یې، خو داسې نه ده.
ارسن لوپن پر یوه رنګه ونه کېناست، ویې ویل:
ـ یوه کیسه به درته ووایم. د مسیح له میلاده ۱۳۲ کاله وړاندې په نړۍ کې یوه حیرانوونکې پېښه رامینځته شوه ؛ د پېښې ځای د اروپا ریو ښارو ؛ دې ښار ته یې بوهم یا بوهیما ویل.
د پېښې ځای د (ژاکي مي ستال) کوچینی ښار ښودل شوی دی. د دې ښار د لوی سیند پر دواړو غاړو یوه لویه قبیله اوسېده. یوه ورځ په دې قبیله کې جنګ ونښت ؛ دوی سوله خوښوونکي خلک وو ؛ د جنګ په علت نه پوهېدل؛ نارینه وو تورو ته لاس کړ او ښځو هم د کورونو د وسایلو په راټولولو بوختې شوې، خو د هماغه ورځې په مازدیګر د قبیلې مشران د الب د سیند پر غاړه سره راټول شول ؛ تر سهاره یې د سولې په اړه خبرې وکړې.
سهار د پاچا دوې بېړۍ راورسېدې؛ د قبیلې مشران او د پاچا استازي په یوه لویه بېړۍ کې سره راټول شول ؛ د قبیلې مشرانو سوله وکړه، خو د پاچا استازو بله غوښتنه لرله. دوی غوښتل چې د قبیلې د ځوانانو په مرسته پر ګاونډیو هېوادونو یرغل ورووړي.
هغه وخت په اروپا کې ورو حکومتونو واک درلود ؛ هر یوه به پر بل حمله کوله او خپل قلمرو به یې پراخاوه. دا قبیله وږې وه ؛ د ژوند له پاره یې باید یو څه موندلي وای؛ په جګړه کې ډېر غنیمت په لاس ورته، ځکه یې دا وړاندیز ومانه. هغه وخت به د جنګ له پاره ټوله قبیله (واړه، زاړه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځې او نارینه) تلل ؛ له همدې سببه به یې د قیمتي جواهراتو په شمول د کور ټول وسایل ورسره وړل. د دې قبیلې په جواهراتو کې یوه مثلث شکله تیږه وه چې دې قبیلې ته یې تر هرڅه ډېر ارزښت درلود.
د قبیلې ټول اوسیدونکي په جنګي بېړیو کې سپاره شول؛ کله چې د سر کشتۍ د درې نیمایي ته ورسېده، یوه مشر یوه پرده لیرې کړه او یوه ځلېدونکې تیږه ښکاره شوه. دا تیږه دوه متره پلنه او دوه نیم متره اوږده وه ؛ د تیږې پر لیدو ټولو تیږې ته سجده وکړه او د خوشالۍ غږونه پورته شول.
د پوخ مشر یوه لکنه ور واخیسته او ویې ویل چې دا لکنه او تیږه د یو بل له پاره مهم دي او یو بل ته قدرت ور ښئي. دا دتیږه موږ ته په جګړو کې پیاوړتیا راکوي.
دې تیږې جادویي قدرت درلود او د هغه وخت فیوډالانو هڅه کوله چې دا تیږه تر لاسه کړي. اوونۍ تېرې شوې؛ دې قبیلې په سمندر کې خپل سفر ته دوام ورکړ؛ ډېرې سیمې یې ونیولې او یوه ورځ د اسکاندینیا یوه ساحل ته ورسېدل.
دوی غوښتل چې دا تیږه په یوه مطمین ځای کې پټه کړي، خو دا ساحل ښه نه شو ورته ښکاره ؛ له همدې امله ایرلنډ ته ورسېدل. دو ی هماغه ځای د اوسېدو له پاره غوره کړ؛ وخت ووت؛ د پوخ مشرمړ شو او د هغه لمسي د خپل نیکه ځای ونیو.
یوه ورځ یوه ګاونډي پاچا له دوی سره یو تړون لاسلیک کړ، د دې تړون له مخې باید دواړو حکومتونو پر درییم حکومت یو ځای جنګ پیل کړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

وای؛ دوی دا تیره یوې جزیرې ته یووړه ؛ دې جزیرې دیرش پلنې ډبرینې تختې او قوي پلونه درلودل.
کلونه ووتل؛ دا تیره په همدې جزیره کې ساتل کېدله، خو جزیره د ژرمن د وحشي قبیلې تر تهدید لاندې راغله؛ د پوځ او قبیلې مشرانودومره وخت ونه موند چې تیره له جزیرې څخه انتقال کړي ؛ تیره په جزیره کې پاتې شوه.
کال وروسته د پوځ او قبیلې تر مینځ اختلاف راغی؛ په خپل مینځ کې یې سختې جګړې وکړې ؛ په دواړو لورو کې ډېر کسان ووژل شول او تیره ورو ورو له ذهنونو ووته.
ارسن لوپن غلی شو، سګرټ یې ولګاوه ؛ ورسکې ته یې وکتل ؛ ویې خندل:
ـدا جزیره د سارک جزیره وه ؛ هغه جزیره چې زه او ورسکې پکې یوو.
پېرۍ ووتې؛ په دې تیرې پسې ډېر کسان وګرځېدل، خو پیدا یې نه کړه.
دې تیرې زما پام هم ځانته ور واړاوه؛ څیړنې مې وکړې ؛ په هماغه لومړیو کې دې نتیجې ته ورسېدم چې دا تیره باید د ګراندیش او کالوفلوري د باغ په مربوطاتو کې وي، ځکه دا پخوانۍ خرابې وې او ماکونوک هم په دې اړه معلومات راکړي وو.
ماکونوک په دې عقیده و ، چې د ګراندیش د چېنې اوبه شفا بښونکې دي؛ تیره هم په هغه ځای کې ده چې دا اوبه سرچینه ترې اخلي. دی په دې باور و چې دا تیره د هر ډول ناروغیو علاج کولای شي او له همدې سببه یې دې تیرې ته د مرګ او ژوند نوم ورکړی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماکونوک له پخوا راهیسې په دې تیرې پسې ګرځېده؛ یوه ورځ یې په یوه سمڅه کې یوه زړه کتابچه وموندله؛ له لیکنو یې داسې ښکارېده چې دا کتابچه د هماغه پوځ د مشر یا دابښتونه دي. په دې کتابچه کې پر صلیب د ځلورو ښځو د راځړولو او دېرشو جنازو یادونه شوې وه، خو روښانه مفهوم نه ترې اخیستل کېده.

ماکونوک به خپل ټول معلومات له کنټ هرژموند سره شرېکول، تر څو چې ورسکي دې جزېرې ته راغی او دواړه یې ووژل.

ارسن لوپن غلی شو؛ نیم سوخته سګرېټ یې د بوټ تر تلې لاندې کړ؛ ورسکي ته یې وکتل، ویې خندل:

_فکر کوم چې ترلې اندامونه دې ورو ورو بې حسه کېږي.

ورسکي په غوسه ورته کتل او له درده یې خپله لاندینۍ شونډه پر غاښونو کلکه نیولې وه.

ارسن لوپن وویل:

_اوس هم نه غواړې چې د فرانسوا ځای راوښیې؟

د ورسکي په سترګو کې غوسه ښکارېدله.

ارسن لوپن وویل:

_غوږ ونیسه! پنځه دېرش کاله مخکې د بوهم په ښار کې یوې ښکلې ځوانې ښځې ژوند کاوه. دا ښځه د یوه بیروتي پروفیسور معشوقه وه؛ پروفیسور د دې ښځې په برکت د بوهم له دوهم پاچا سره وپېژندل. دی هوښیار سړی و؛ ډېر ژر یې د بوهم د پاچا پام ځانته ور واړاوه.

پروفیسور له خپلې معشوقې سره واده وکړ او د ورسکي په نوم یې یو وحشي انسان نړۍ ته راووړ. ورسکي ورو ورو لویېده؛ یوه ورځ یې مور

(c) ketabton.com: The Digital Library

له یوه حیرانونکي راز څخه خبر کړ؛ زوی ته یې وویل چې د سارک په جزېره کې یوه قیمتي ډبره پرته ده او که ته دا تیږه تر لاسه کړې نو د بوهم پاچا به شې.
ورسکي لوی شو؛ خو نا ارامه ذهن یې د تیږې په مخه کړی و؛ ورسکي په نړیواله جګړه کې ګډون وکړ او له جګړې وروسته زندان ته ولوېد، خو لا یې هم د معجزې تیږه په یاد وه. ورسکي له زندانه وتښتېد؛ د سارک جزېرې ته راغی او په ټوله جزیره کې یې وحشت خپور کړ.
ورسکي خپلې لومړنی میرمنې الفرایډ ته دنده ورکړه چې کنت هرژمون وښاري او کله چې جزېرې ته د خپلې دویمې میرمنې ورونیک له راتګه خبر شو، پر صلیب د هغې د ځړولو فکر په مخه کړ.
ورسکي به ډېر وخت له خپلې لومړنی میرمنې او ملګرو سره د ویرانو په سمڅو کې تېراوه؛ دوی زحمت وایست او په دې پوه شول چې د معجزې د تیږې د لاسته راوړلو لومړنی شرط په صلیب د څلورو ښځو راځړول دي.
خو ماکونوک د دوی په راز وپوهېد او په دې هڅه کې شو چې دوی ته دوکه ورکړي.یوه شپه سمڅې ته ورغی او په پټه یې د ورسکي او د هغه د ملګرو جلسه ولیده. ده د تیږې د پیدا کېدو په اړه غلطه نقشه وایسته او کاغذ یې تر خاورو لاندې کړ؛ دا نقشه د ورسکي لاس ته ولوېده؛ هغه دوکه وخوړه او په تقلبي نقشه یې باور وکړ، ځکه د یو څه مودې له پاره په نورو خرابو کې ګرځېده.
ما دا هر څه د ماکونوک د خاطراتو په کتابچه کې ولوستل.
ارسن لوپن د خپل بالاپوښ له جیبه یوه زړه کتابچه را وایسته، ویې ویل:
ـ خو دا اصلي پاڼې دي؛ غوږ ونیسه! ځینې برخې به یې درته ووایم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـد سارک په جزیره کې به وحشت خپور شي؛ د مرګ کوټه، پر صلیب را ځړول شوې ځلور ښځې، اور او حیرانونکي غړونه، د معجزې تېره چې هم مرګ ورکوي او هم ژوند بښونکې ده...
دا پېښې وړاندې د دې تیږې د ترلاسه کولو له پاره د پوځ د یوه مشر شرطونه دي، خو ورسکي په دې خرافاتو باور وکړ او جزیره یې په وحشت بدله کړه.

۱۰ـ ورسکي د تقدیر استازی:

ارسن لوپن ورسکي ته وکتل او چیغه یې کړه!
ـته یو جنایتکار یې؛ د ورونیک رهنما (هونوریک) دې هم ووژله.
د ورونیک زړه ولړزېد.
ارسن لوپن وویل:
ـخو یوه خندونکې خبره پاتې شوه، ډروید.
شونې نه وه چې ډروید او ارسن لوپن دې یو کس واوسي او په یوه وخت دې د دوو کسانو رول ادا کړي؛ زوړ ډروید له پخوا راهیسې په دې جزیره کې ژوند کاوه؛ تا د ډروید ځوانه لور ووژله او ډروید د غچ اخیستلو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

تکل کې شو؛ هغه د سارک د جزېرې ټولې سمڅې او خرابې پېژندلې؛ ته يې څارلې او د غچ اخيستلو په موقع پسې ګرځېده؛ کله چې دې جزېرې ته راغلم، ډرويد مې ولېد؛ پوه شوو چې دواړه يو هدف لرو.
ما د ډرويد په مرسته ستا د لومړنۍ ښځې الفريډ جسد وموند؛ ډرويد راته وويل چې دا ښځه په تا پسې ګرځېده او غوښتل يې چې خپل زوی ووينې؛ خو ستا ملګرو په تياره کې ډزې وربانديې وکړې او مړه شوه؛ تاسو دومره په وحشت کې ډوب وئ، چې ان خپل او پردي مو هم نه پېژندل؛ هرڅوک چې په مخه درتلل؛ ويشتل مو. موږ د الفريډ جسد را واخيست او کله چې ته او کونورا په سپين کالي سړي پسې ګرځېدئ، په ډېر مهارت سره مو د ورونيک پر ځای پرې ايښتله.
په بيړه سمڅو ته ورغلو؛ ډرويډ پر پروړه پرېووت او ما هم په بله کوټه کې ستاسو د راتګ انتظار ايست؛ نوره کيسه مالومه ده.
د ورسکي شونډې وخوځېدې؛ ارسن لوپن غوږ ور نږدې کړ، ويې ويل:
_په زوره ووايه، فرانسوا چېرته دی؟
ورسکي په زحمت وويل:
_يو شرط لرم.
_څه؟
_ما خوشې کړئ.
ارسن لوپن وويل:
_ژمنه کوم.
ورسکي په زحمت وويل:
_فرانسوا تر پله لاندې موندلی شئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارسن لوپن وویل:
زه په خپله خبره ولاړ یم؛ ورسکي خوشي کړئ !
یوه شېبه غلی و؛ بیا یې وویل:
_له دې ځایه ورک شه ! هو رښتیا ، ورونیک او استفان له یو بل سره مینه لري او په نږدې وخت کې یې واده دی؛ اووه لس کاله کېږي چې ته او ورونیک له یو بل څخه بېل یاست؛ د فرانسې د قوانیو له مخې ستا او د ورونیک واده فسخه شوی دی، نو دوی ته مزاحمت مه کوه که نه نو تر ما به بد سړی نه وي. لس دقیقې وخت لرې چې دا جزېره پرېږدې !
ارسن لوپن او استفان د پله خواته منډه کړه، کله چې هلته ورسېدل فرانسوا یې پر ډبرینه تخته تړلی ولید. استفان په بیړه د هغه تر لاسونو پښو تړلی پړی خلاص کړ؛ فرانسوا کمزوری شوی و؛ په احتیاط کېناست؛ ارسن لوپن وویل:
_له تېرې شپې راهیسې همدلته وې؟
فرانسوا د سر په اشاره د هو ځواب ورکړ؛ وروسته یې په زحمت وویل:
_ورسکي چېرته دی؟
_هغه مو خوشی کړ.
فرانسوا حیران شو:
_ولې؟
ارسن لوپن وخندل:
_زه له خپلې ژمنې نه اوړم.

• * * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سمندر پر مخ یوې ببرۍ حرکت کاوه؛ د ببرۍ په مینځ کې له لرګیو جوړه کوچینۍ، ښکلې کوټه ښکارېدله؛ ورونیک پر څوکۍ ناسته وه؛ د هغې په نیولې څېره کې د سترپا ننبې له ورایه ښکارېدلې. دې د خپل زوی فرانسوا د لیدو تمه درلوده.

فرانسوا کوټې ته ور ننوت؛ ځان یې د مور غېږې ته ور واچاوه او دواړو په چیغو، چیغو وژړل. مور او زوی تر ډېره اوښکې تویولې؛ وروسته د کوټې دروازه خلاصه شوه، ارسن لوپن و.

فرانسوا په ژړا کې وویل:

ـ مورې! دې سړي موږ دواړه له مرګه وژغورلو.

ارسن لوپن د ځوان تر څنګ کېناست. مور او زوی ژړل؛ د ارسن لوپن سترګې هم له خوشالۍ ځلېدلې.

۱۱ـ د معجزې تیږه

له څو دقیقو وروسته ارسن لوپن، پاتریس بلوال او استفان له ببرۍ څخه کښته شول؛ د ساحل شګې پستې وې؛ د بوټونو تلې یې پټول، پورته؛ تر شنه اسمان لاندې سمندري سپین مرغان په هوا کې ګرځېدل؛ چیغې یې وهلې؛ یو نیم به په سرعت ټیټ شو او د اوبو له سره به یې یو کوچینۍ ماهي ور پورته کړ.

پاتریس بلوال وویل:

ـ د دې خطرناک سړي خوشي کول ښه کار نه و.

ارسن لوپن یوه وړه تیږه په پښه ووهله، ویې خندل:

ـ وبښئ! خو زه له تاسو سره موافق نه یم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

استفان وویل:

ـ ارسن لوپن بله چاره نه درلوده؛ فرانسوا په خطر کې و.

ارسن لوپن وویل:

ـ پوهېږم؛ ورسکي په جنایت کې وړې ده، خو ما ژمنه ورسره کړې وه.

پاتریس بلوال وویل:

ـ خو د ورسکي پرېښودل مې زړه خوري؛ هغه په لسګونو بېګناه انسانان ووژل؛ جزېره یې په وحشت بدله کړه؛ اخ، باید چې تر ستوني مې نیولی وای.

ارسن لوپن وخندل؛ یوه ساتونکې ته یې اشاره وکړه؛ ساتونکی له دوو دوربینانو سره راغی؛ ارسن لوپن یو دوربین پاتریس بلوال او بل استفان ته ورکړل، ویې ویل:

ـ اوبو ته وګورئ! په یوه میل واټن کې به یوه بېړۍ ووینئ.

دواړو دوربینونه سترګو ته ور نږدې کړل؛ استفان وویل:

ـ لیرې یوه کوچینۍ بېړۍ روانه ده؛ یوا ځې یو نفر پکې ښکاري؛ اه، فکر کوم چې ورسکی دی؛ خپل ملګری او تو یې وژلی او په بېړۍ کې تښتي.

ارسن لوپن وخندل:

ـ او که برعکس اوتو هغه وژلی وي، بیا؟

پاتریس بلوال په حیرانۍ وویل:

ـ دا امکان نه لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارسن لوپن له جېبه کتابچه را واېسته؛ پاڼې يې واړولې؛ ويې لوستل:
_د پوځ د پخواني مشر په يادابنتونو کې ليکلي دي چې ګنج هغه څوک لاسته راوړلای شي چې د برش جنازې پوره کړي؛ څلور ښځې پر صليب راوځړوي او خپله ميرمن ووژني او په پای کې دی په خپله د خپل ملګري لخوا ووژل شي.
ورسکي د دې خبرو ټول شرايط پوره کړل، خو په دې نه پوهېده چې د کتابچې په پاتې پاڼو کې څه ليکلي دي؛ ماکونوک هم څه نه وو ورته ويلي چې دی به د خپل يوه ملګري لخوا وژل کېږي، خو اوتو په هر څه پوهېده؛ هغه ته مې دا پخوانۍ کتابچه ور وښوده؛ اوتو هم خرافاتي سړی دی؛ دی باور لري چې د ورسکي په وژلو به د معجزې تيږه پيدا کړي؛ فکر کوم چې تر اوسه به يې ورسکي وژلی وي.
استفان په حيرانۍ وويل:
_نو تا له اوتو سره پېژندل؟
ارسن لوپن وخندل:
_څه فکر کوئ، په دې لنډه موده کې دا ټول کارونه ما په يوازې ځان تر سره کړل؟
د پاترېس بلوال او استفان سترګې رډې راوختې.
ارسن لوپن وويل:
_اوتو مې له پخوا پېژانده، خو له ډېر وخت وروسته مې په همدې جزيره کې وليد؛ ومې پوهاوه چې ورسکي د ارشينان د خويندو له وژلو وروسته د هغوی له جېبونو سلګونه زره فرانکه کښلي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوتو پوهېده چې ارسن لوپن غل دی، خو دروغ نه وايي، ځکه يې زما خبره ومنله. د ورسکي دې خيانت يې پر زړه اور بل کړ؛ ورنه ومې غوښتل چې د ورسکي او کونورا توپانچې خالي کړي، خو اوتو له پيسو پرته دا کار نه کاوه؛ مجبوره وم؛ د هغه خبره مې ومنله؛ ورسکي او کونورا نشه وو؛ اوتو يې له توپانچو څخه اصلي مرمۍ وايستلې.

استفان وويل:

ـخو اوتو به ورسکي ونه وژني!

ـاوتو د خپل رييس په وړاندې کينه درلوده؛ دی د ارشينان له خويندو څخه د ورسکي پټېي غلا د هغه په وړاندې بې باوره کړی و؛ د دواړو له يو بل څخه ښه نه راتلل؛ له بل لوري د معجزې د تيرې کيسه خلاصه شوه؛ اوتو، ورسکي ته کوم احتياج نه درلود.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲ـ موسيو والانګلای:

ورونيک دوهرژمون په يوه ښکلي باغ کې ناسته وه؛ دې باغ د فرانسې په يوه کوچيني سرحدي ښار کې موقعيت درلود. د ورونيک په څېره کې خوشالۍ پرته وه؛ دې په مينه خپل ځوان زوی فرانسوا ته کتل...

ناڅاپه يې نارينه غږونه تر غوږ شول؛ غږونه له کڅو ونو راتلل؛ د ورونيک تندی نور هم پسې وغوړېد؛ د باغ پر عمومي لاره ارسن لوپن او پاتريس بلوال را روان ول.

فرانسوا مخکې منډه ور واخيسته او په مينه يې وويل:

ـډېر وخت نه ښکارېدی، وواياست، څه مو کول؟

ورونيک ور غږ کړل:

ـزويه، دوی زموږ له ليدو پرته نور کارونه هم لري.

ارسن لوپن وخندل؛ ورونيک ته يې لاس ورکړ او دواړه پر څوکيو کېناستل؛ ارسن لوپن فرانسوا ته وکتل؛ څو متره ليرې يې ګلانو ته اوبه ور کولې. ارسن لوپن په خندا وويل:

ـنه ميرمنې ! د فرانسوا پوښتنه ډېره پر ځای وه. حاضر يم چې د خپل غيابت په اړه معلومات ورکړم، خو مخکې تر دې دا راته ووایاست، فرانسوا په دې پوهېږي چې ورسکي د هغه پلار دی؟

ورونيک وويل:

ـنه.

ـښه نو، ورته ووايه چې پلار يې بل څوک دی.

ورونيک په پوښتونکي نظر ورته وکتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارسن لوپن وويل:
ـ نه غواړم چې ستا په شخصي ژوند کې مداخله وکړم، خو ورسکي وژل شوی؛ استفان مینه درسره لري او وړاندیز مې دا دی چې له هغه سره واده وکړه.
د ورونیک رنګ سور شو.
ارسن لوپن فرانسوا ته اشاره وکړه؛ هغه د ګلانو نورو بوټو ته اوبه ور اړولې، ویې ویل:
ـخوښه دې، خو په فرانسوا مې د ورسکي جنایتکار نوم نه دی پیرزو؛ نه غواړم چې د هغه د نوم په پای پسې د ورسکي نوم هم وتړل شي؛ شخصیت ته یې تاوان لري؛ فرانسوا ته ووایه چې تا له استفان سره پخوا واده کړی و؛ ته پیدا شوې او وروسته د یوې وړې موضوع پر سر سره بېل شوو، اوس غواړو له سره خپل ژوند پیل کړو.
فرانسوا راغی او د ارسن لوپن تر څنګ کېناست. ارسن لوپن وویل:
ـګرانه! اوس به ستا پوښتنې ته ځواب درکړم.
فرانسوا په بیړه وویل:
ـهغه ګوتمۍ مو له کومه کړه چې لومړۍ مو مور او بیا الفریډ ته ور په ګوته کړه؟
ارسن لوپن وخندل:
ـپه هماغه ساعت کې مې له هغو رنګه تیږو جوړه کړه چې په فلزي لکنه کې مې موندلې وې.
ـخو ورسکي هغه پېژندله، ځکه چې د مور یاد ګار یې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـدا ګوتمې مې د ورسکي د مور کوتمۍ ته ورته جوړه کړه، اوتو راته وویل چې ورسکي په نشه کې د دې ګوتمۍ یادونه ورته کړې وه.

فرانسوا وویل:

ـښه، دوهمه پوښتنه، د معجزې تیږه یوه معما ده؛ خلک په پېړیو پېړیو پسې وګرځېدل، خو تا په دومره لنډ وخت کې ومونده، څنګه؟

ارسن لوپن وخندل:

ـله فکره مې کار واخیست؛ په جزیره کې مې واورېدل چې د ماکونوک د باغ د چینې اوبه او ګلان شفا بښونکي دي؛ پوه شوم چې تیږه په همدې حدودو کې ده، ځکه د چینې دا اوبه له همدې شفا ورکوونکې تیږې څخه تېرېږي او اوبه هم له همدې تیږې خپل خاصیت اخلي، ځکه مې په اسانۍ سره ومونده.

په غرونو کې ډېرې شفا بښونکې تیږې شته، دا تیږې مختلف اکسیدونه او فلزات لري چې ځینې یې د صحت له پاره ښه دي؛ د معجزې تیږه هم په همدې ډله کې راځي، خو دا تیږه خپله مخصوصه رڼا هم لري، لکه الماس، اورانیم، توریم او داسې نور.

په پخوانیو زمانو کې همداسې یوه تیږه وموندل شوه، رڼا به یې کوله او خلکو د شپې ګوهر باله. په ۱۲۲۳ م کال کې د مادام کیوري په نوم یوې میرمنې په راډیوم کې دا خاصیت کشف کړ. د دې عنصر له پېژندلو وروسته طب پرمختګ وکړ او د ډېرو ناروغیو مخه ونیول

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوه. د معجزې تیږه هم په حقیقت کې راډیوم ده، خو لوی او ډېر قیمتي راډیوم. بلکه بېلګه به یې په دنیا کې نه وي.
استفان راغی؛ په مینه یې میلمنو ته ښه راغلاست ووایه؛ کېناست او ویې ویل:
ـوروستی خبرې مې واورېدې؛ د معجزې د تیږې په اړه وې؛ زه هم یوه پوښتنه لرم؛ د معجزې د تیږې تر څنګ نورې وړې تیږې هم پیدا شوې دي؛ هماغه چې د ماکونوک لاس یې وسوځاوه.
ارسن لوپن وویل:
ـد هانري بکرل په نوم یوه فیزیک پوه یو وخت د رادیوم پوډر په خپل جیب کې اچولي وو؛ وروسته یې پوستکی سور شو؛ په دې کې شک نشته چې ماکونوک هم د رادیوم وړې تیږې په لاس کې نیولي او لاس یې ور سوځولی دی. له همدې امله وایي چې دا تیږه هم ژوند ورکوي او هم مرګ.
فرانسوا وویل:
ـښه نو، اوس مو چې د معجزې تیږه تر لاسه کړې ده؛ په دې تیږه څه کوئ؟
ارسن لوپن ورونیک ته وکتل:
ـمیرمن ورونیک، تاسو څه فکر کوئ؟
ورونیک خپلې اوږې پورته واچولې:
ـنه پوهېږم؛ زه له دې تیږې سره مینه نه لرم؛ د سارک د جزیرې هر څه راته وحشتناکه دي.
ـخو د سارک په جزیره کې مو د پلار ماڼۍ په تاسو پورې اړه لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـنه، له مانۍ او هغې جزېرې، دواړو کرکه لرم.
ـنو ژوند به څنګه پرمخ وړې؟
ـزما له پاره زما زوی فرانسوا ټول ژوند دی.
وروسته یې استفان ته وکتل، ویې ویل:
ـتاسو به هم له ماسره اوسئ، داسې نه ده؟
استفان په بیړه وویل:
ـهمداسې ده.
ارسن لوپن وویل:
ـپولیسو ستا د پلار په کوټه کې یوه وصیت نامه موندلې ده؛ لیکلي یې وو چې لمسی یې فرانسوا د ده د ټولې شتمنۍ مالک دی. هېله لرم چې له خپلې مور سره خوشاله ژوند ولرې.
ورونیک په حیرانۍ ارسن لوپن ته کتل، وروسته یې وویل:
ـسمه ده، منم یې.
ارسن لوپن وویل:
ـښه نو، اوس دې د معجزې د تیږې په اړه نظر څه دی؟
ـتاموندلې او په تا پورې اړه لري.
ـسمه ده، خو زه غواړم چې دا تیږه داسې یو چاته ورکړم، چې په طب کې ښه نوم ولري؛ هیله مې دا ده چې له دې ګران بیې تیږې څخه په درمل جوړولو کې استفاده وشي.
پاتریس بلوال وویل:
ـتا تل د فرانسې له حکومت سره مرسته کړې ده.
ارسن لوپن غلی شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ورونیک سترګې له اوښکو ډکې شوې؛ په غریو کې یې وویل:

ـ ارسن لوپن یو لوی شخصیت دی.

ارسن لوپن غوږ ونیو؛ په بیړه یې له جیبه یو وړوکی دوربین را وایست؛ ودرېد ، په دوربین کې یې وکتل؛ ویې ویل:

ـ هاغه موټر وینې، لکه چې زما په بیولو پسې راغلی دی.

ورونیک په حیرانۍ وپوښتل:

ـ ولې؟

ارسن لوپن غلی و ؛ شېبه وروسته د تورو شیشو لرونکی موټر باغ ته راننوت. د پولسیو مشر له موټره کښته شو ؛ ارسن لوپن یې تر مټ ونیو ؛ ویې ویل:

ـ راځه !

ورونیک او نورو په حیرانۍ ورته کتل.

ارسن لوپن د موټر دروازه خلاصه کړه؛ په بیړه یې خپله خولۍ له سره لیرې کړه؛ په احترام یې وویل:

ـ ښاغلی رییس جمهور ! خوشاله یم چې تاسو وینم؛ ما د جزیرې اسرار په لیکلي ډول د پولیسو مشر ته ور لیږلي وو.

ولسمشر والانګلای وویل:

ـ هو، پرون یې د تیږې په اړه مالومات راکړل؛ اوس د دې له پاره راغلم چې د دې تیږې له پیدا کوونکي څخه مننه وکړم او هغه د دولت نورو عالي رتبه مامورینو ته ور وپېژنم.

ارسن لوپن وویل:

ـ ښاغلی رییس جمهوره ! د مننې وړ نه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـخیر، تاسو باید د دولت اوامر ومنئ او له مورې سره د مامور په صفت کار وکړئ.
ارسن لوپن وویل:
ـ په بښني سره، زه خپلواک سړی یم؛ نه غواړم چې په دولت پورې ځان وتړم.
دواړه غلي ول؛ ارسن لوپن دا چوپتیا ماته کړه:
ـغواړم چې د معجزې تیږه دولت ته وسپارم ځو د خلکو د صحت له پاره ګټه ترې واخلي؛ دا ډالۍ منئ؟
ولسمشر وخندل:
ـولې نه، د فرانسې دولت به ستاسو دا نیک کار هېر نه کړي.
ـخو په بښني سره، د دې تیږې په بدل کې دوه شرطه لرم.
ولسمشر په حیرانۍ ورته وکتل.
ـشرطونه دې د وزیرانو په وړاندې ووایه.
ـخو زه د وزیرانو شورا ته نه درځم.
ـسمه ده، کوم شرطونه لرې؟
ارسن لوپن یوه شېبه غلی و، بیا یې ویل:
ـد سارک جزېره دخو پېړیو راهیسې د جنایتکارانو پناهګاه وه؛ دا جزېره په دې وروستیو کې د فرانسې مستعمره شوه؛ غواړم په دې جزېره کې د اورګاډي یوه پټلۍ وغزېږي؛ په ساحل کې یې جنګې کیشتۍ لنګر واچوي او د معجزې تیږه هم تر استفادې پورې همالته وساتل شي. په دې توګه به له جزېرې تللې خلک زړه وکړي؛ بېرته به جزېرې ته راوګرځي او په ډاډه زړه به خپل ژوند ته دوام ورکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولسمشر وویل:
ـفکر وکړه چې دا شرط دې ومنل شو؛ ته به په خپله د تیرې د ساتلو مسول یې.
ـمننه، زه دې کارته مناسب کس نه یم؛ ښه به دا وي چې دا ماموریت بل چا ته ورکړئ.
ولسمشر وخندل:
ـښه، بل شرط !
ـدوهم شرط ساده دی؛ هیله لرم چې د پریوره مانۍ له ترمیم وروسته د میرمن ورونیک او د هغې د زوی فرانسوا په نوم کړئ.
ولانګلای وویل:
ـدا شرط مې هم ومانه.
ارسن لوپن جېب ته لاس کړ؛ یو پاکټ یې را وایست؛ رییس جمهور ته یې ونیو:
ـپه دې لیک کې د معجزې د تیرې په اړه ډېر معلومات لوستلای شئ؛ اوس نو اجازه درنه غواړم. زه باید لاړ شم.
دا یې وویل او له خدای پامانۍ پرته په بیړه له باغه ووت، خو مخکې تر دې چې خپل موټر ته حرکت ورکړي، پاتریس بلوال ځان ور ورساوه؛ په بیړه یې وویل:
ـتګ دې له رییس جمهوره تېښتې ته ورته و؛ ولې؟
ارسن لوپن په خبره کې ور ولوېد:
ـپه دې کیسو پسې مه ګرځه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـخو ولسمشر غوښتل چې تاسو خپلو وزیرانو ته معرفي کړي؛ تر دې ښه چانس نه شته.

ارسن لوپن وویل:

ـ وبرېږم؛ هغوی به مې بندي کړي.

پاتریس بلوال په حیرانۍ وویل:

ـنه، دوی ته ستا خدمت د ستاینې وړ دی؛ نازوي دي.

ارسن لوپن وخندل:

ـپه دولتي خلکو باور نه لرم؛ زه لا تر اوسه دوی ته ګنهګار ښکارم؛ داسې یو څوک چې دولت ته سر نه ټیټوي.

ـنه، داسې نه ده.

ارسن لوپن له موټره کښته شو؛ لاس یې د خپل ملګري پر اوږه کېښود؛ په سترګو کې یې اوښکې راورغړېدې.

ـپه یاد دې دي؟ یو وخت مې د دولت غلا شوې خزانه بېرته دولت ته ورو سپارله، خو دوی زما د نیولو تصمیم ونیو. نه مې هېرېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۳_د سیوري نښه:
پاتریس بلوال بېرته باغ ته لاړ؛ رییس جمهور تللی و؛ دی پر څوکۍ
کېناست؛ سره سا یې وایسته؛ ورونیک ور نږدې شوه، ویې ویل:
_کاپیتانه ! رنګ دې الوتی دی؛ څه خبره ده؟
پاتریس بلوال ځواب ورنه کړ.
فرانسوا وویل:
_ارسن لوپن له خدای پامانۍ پرته لاړ، ولې؟
پاتریس بلوال د هغه پر سر لاس تېر کړ، ویې ویل:
_ارسن لوپن عجیب انسان دی؛ دی هیڅوخت له چا د منني تمه نه
لري.
ورونیک وویل:
_خو د هغه په څېره کې وېره ښکارېدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـمېرمنې ! ارسن لوپن ښه سابقه نه لري؛ ويره يې پر ځاى ده. تېر کال يې زه او مامان کورالي له مرګه وژغورلو؛ درې سوه زره د زرو پخوانۍ سيکې يې له غلو بچ کړې؛ دولت ته يې وسپارلې، خو " مننې " ته ماتله نه شو. (۱ـد زرو زخېرې کتاب.)

ځو کاله مخکې د المان د دولت مهم سياسي اسرار ورک شول؛ که دا اسناد د دښمن لاس ته ور لوېدلي واى، د المان دولت به په يوه روپۍ شوى واى، خو ارسن لوپن دا اسناد وموندل او د المان پاچا ته يې تسليم کړل. هغه وخت هم له خداى پامانۍ پرته ورک شو؛ د خلکو په مينځ کې ګنګوسې شوې چې ارسن لوپن ځان سينه ته غورزولى او ځانوژنه يې کړې ده. (۸۱۳ کتاب)

استفان وويل:

ـخو نه و مړ.

ـخير، دا سړى مرموز ژوند لري؛ تر جګړې مخکې يې له دښمنانو سره شديده مبارزه وکړه؛ د يوه امريکايي فيوډال په ميليونونو شتمني يې له هغوى څخه وژغورله، خو بيا هم پوليسو شک ورباندې کاوه (۳ـد پړانګ غاښونه کتاب). لس کاله مخکې يې د سويس په کانال کې يو سړى وموند؛ مهم اسناد يې په خپله مصنوعي سترګه کې پټ کړي وو، خو بيا هم پوليسو خپل نه کړ.

ورونيک وخندل او ويې ويل:

ـارسن لوپن د نړۍ تر ټولو هوښيار او زړور انسان دى.

پاتريس بلوال د ميز له سره د چايو پياله ور پورته کړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـارسن لوپن له پخوا راهیسې پیژنم؛ یوه بله کیسه یې هم د اورېدو وړ ده. د سیوري ننبه به مو اورېدلې وي؛ دا په ګڼو چاپي مطبوعاتو کې راغلې ده، خو زه د ارسن لوپن له خولې کیسه درته کوم.
فرانسوا خپله څوکۍ ور نږدې کړه.
پاتریس بلوال ووېل:
ـارسن لوپن څو کاله مخکې تلګراف راولېږه؛ خبر یې کړم چې پاریس ته راځي؛ ما یې هم په خپل کور کې پذیرایي وکړه. ما په بلاک کې د ېر ګاونډیان لرل، خو له دوی سره مې رابطه نه درلوده او نه مې خوښېدل چې د دوی په اړه کومه پوښتنه وکړم.
په هغو ورځو کې مې د تاریخي آثارو له یوه پلورونکي څخه یوه ښکلې تابلو اخیستې وه؛ د ارسن لوپن ډېره خوښه شوه؛ ویل یې چې په تابلو کې معماري د پخواني یونان په سبک جوړه شوې ده؛ هماغسې مرمریني ستنې لري. وریاده مې کړه چې دا یوه واقعي تابلو ده؛ په څنګ کې لیکلې تاریخ ته یې وکوره. تابلو د ۱۸۰۲ کال د اپریل پر ۱۵ رسامې شوې وه.
وروسته مې له ارسن لوپن څخه وغوښتل چې په دوربین کې مخامخ کور ته وګوري.
لمر و؛ دمخامخ تامیر لومړی پوړ په اسانی سره لیدل کېده؛ د ویدېدو تخت او ښکلې څوکۍ ښکارېدلې، خو ارسن لوپن ناڅاپه ټکان وخوړ؛ په بیړه یې ووېل:
ـوګوره، په مخامخ کور کې همداسې یوه تابلو راځوړنده ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـزه پوهېدم؛ له همدې امله مې غوښتل چې ارسن لوپن هم پوه شي؛
ومې ویل، تاریخ ته یې وګوره. ۱۸۰۲ کال د اپریل ۱۵
ارسن لوپن وویل:
ـتا یادونه وکړه چې خپله تابلو دې کاپي نه بلکې اصلي ده ؛ نو د
ګاونډي په کور کې مو دا تابلو له کومه شوه؟
ـنه پوهېږم !
ـپه هغه کور کې څوک اوسي؟
ـڅه موده مخکې مې همدې تابلو ته پام شو؛ پوښتنه مې وکړه؛
ښځه لویز درمونت نومیږي؛ ژوند یې سخت دی؛ یوه وره لور لري؛
خپل ژوند په کارګرۍ او خیاطۍ پرمخ وړي؛ نیکه یې شتمن سړی
و ، خو د انقلاب په دوران کې اعدام شو.
ارسن لوپن فکر په مخه کړ؛ دوربین یې پر مېز کېښود ویې ویل:
ـهغه وخت یې مشهور شاعر، اندریه شنیه هم اعدام کړ.
ومې ویل:
ـهو او نن د اپرېل پنځلسمه ده.
ارسن لوپن په پوښتونکي نظر راته وکتل.
ومې ویل:
ـد تامیر چوکېدار راته وویل چې دا تاریخ دې ښځې ته ډېر اهمیت
لري.
ـپوه نه شوم.
دا بېوزله ښځه باید هره ورځ کار وکړي او خپله وړه لور تر مکتبه
ورسوي، خو دا څوم کال دی چې دا میرمن د اپریل پر پنځلسمه کار

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته نه ځي، بس هر کال په همدې ورځ سهار کور پرېږدي او د شپې ناوخته بېرته راشي. نه پوهېږم، خو د تابلو تاريخ او په همدې ورځ د دې ښځې ناڅاپي ورکېدلو حېران کړی يم.

ارسن لوپن وويل:

ـپوهېږې چې دا ميرمن چېرته ځي؟

نه، دا ميرمن ډېرې خبرې نه کوي ؛ ژوند يې حيرانوونکی دی؛ له هيچا سره اړېکې نه لري. وګوره ! له دروازې يوه اووه کلنه نجلۍ را ووته، ؛ ښځه هم ښکاري؛ څېره يې غمجنه ده؛ غواړې چې چېرته لاړه شي.

ارسن لوپن خپله خولۍ ور واخيسته ويې ويل:

ـراځه !

دواړه له کوټې ووتو؛ پر زينو کښته شوو او کوڅې ته ورسېدو. ګاونډۍ ميرمن نانوايي ته ودرېده؛ دوې ډوډۍ يې واخيستې او په لاسي بکس کې يې واچولې. وروسته يې حرکت وکړ؛ د مونت سيمې ته ورسېدل؛ په يوه کوڅه کې راوګرځېدل؛ کوڅه تشه وه؛ دواړو غاړو ته يې زاړه کورونه وو ؛ د سن د سيند اوبه له يوې غونډۍ څخه را تويېدلې.

د کوڅې په پای کې نرۍ لار پرې وه؛ ښځه او د هغې وړه لور يوه زاړه کور ته ودرېدې؛ ښځې له خپل دستکول څخه کيلي را وايسته؛ ور يې خلاص کړ او دواړه کور ته ور ننوتې.

په دې وخت کې مو د يو چا د پښو غږ واورېد ؛ مخ مو ور وګرځاوه؛ يو بوډا او يوه ميرمنه ول؛ دوی زړې جامې اغوستې وې؛سوالګرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته ورته رنګونه يې لرل. پرته له دې چې موږ ته څه ووايي؛تېر شول. بوډا له جېبه کيلي را وايسته او دواړه هماغه کور ته ور ننوتل.
دا وخت مو د يوه موټر غږ واورېد ؛ زه او ارسن لوپن تر يوه زاړه دېوال پټ شوو؛ موټر د کوڅې په سر کې ودرېد؛ يوه ځوانه ښځه ترې راکښته شوه؛ هغې قيمتي جامې اغوستې وې؛ پر غاړه يې د الماسو غاړګۍ ځلا کوله. دا ښځه هم هماغه کور ته ورغله.
ارسن لوپن وويل:
_جالبه ده ! دا خلک څه اړېکې سره لري؟
دوې په عمر پخې ډنګرې ښځې، يو خدمتګار، حکومتي مامور او يو چاغ سړی چې زړې جامې يې پر تن وې هم همدې کور ته ور ننوتل. حيرانوونکې وه، ټولو له خوراکه ډکې ټوکرۍ ورسره وړلې.
ارسن لوپن ديوال ته وکتل؛ هسک و؛ خو بخت ياري راسره وکړه؛ له وره يو ماشوم راووت؛ د راينوړډ د کوڅې پر لور يې منډه واخيسته؛ کله چې بېرته راغی، دوه غټ بوتله اوبه ورسره وې. ماشوم دروازې ته ودرېد؛ له جېبه يې د کيلي د را ايستلو له پاره دواړه بوتلونه پر ځمکه کېښودل؛ ارسن لوپن نږدې ورغی؛ ځان يې داسې وښود لکه په تفريح چې راوتلی وي؛ کله چې ماشوم په ځان پسې دروازه وتړله؛ ارسن لوپن شاوخوا وکتل؛ له جېبه يې نری چاقو را ويست؛ د کولپ په سوري کې يې تاو کړ؛ دروازه خلاصه شوه.
په بيړه ورغلم؛ وره ته نږدې زړه ونه ولاړه وه؛ ورپسې بوټي ښکارېدل؛ دې ګڼو بوټو د نورو له ديده ساتلو. د ونې څانګې مې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

احتیاط لیرې کړې، خوله مې وازه پاتې شوه؛ کور د هغې منظرې په ښه جوړ شوی و چې ما په تابلو کې لیدلې و.

زینې، پایې، چوتره، هر څه په یوناني سبک جوړ ول؛ حیرانوونکې دا وه چې د اپریل په پنځلسمه د پاریس په یوه ارامه کوڅه کې دا خلک د څه له پاره راټول شوي دي.

زه او ارسن لوپن په بوټو کې مخکې ورغلو؛ په یوه هوار ځای کې ګڼ کسان د دایرې په ښه راټول ول؛ ټولو خوراک کاوه.

نیم ساعت وروسته په ګډه ولاړ شول؛ سوالګر او هغه چاغ سړي سګریټونه ولګول؛ ښځې او ماشومان غلي ولاړ ول. داسې ښکارېدل چې ټوله ډله یو بل ښه پیژني. موږ لیرې وو؛ د دوی خبرې مو نه اورېدلې، خو داسې راته واېسېده چې خبرې یې تودې دي. کومې میرمنې چې د الماسو غاړکۍ یې پر غاړه وه تر نورو ډېرې خبرې کولې؛ زه یې د لاسونو له حرکاتو پوه شوم چې په غوسه ده؛ وروسته ناڅاپه د ټولو له خولې یوه وحشتناکه ناره راووته او د ښا خواته یې منډې کړې.

همالته یې د کاریګر له کوچیني زویه جامې وایستلې؛کمیس یوه ور واخیست او پطلون بل؛ دولتي مامور خولۍ ته لاس کړ؛ خو ډنګرې ښځې غوټه کړه او خولۍ یې د هغه له ګوتو وایستله. دوی یوه شېبه خبرې وکړې، خو خبرو یې عادي حالت نه درلود؛ ټول یو بل ته په غوسه ول؛ وروسته بېرته خپل لومړي ځای ته راغلل او بې حرکته په خپلو ځایونو کېناستل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول غلي ول؛ په خبرو کې يې غوسه ښکارېده، خو حرکت يې نه کاوه.
وخت ووت؛ چاغ سړی وخوځېد؛ خپل ساعت ته يې وکتل؛ نورو هم همدا کار وکړ. ډله منتظره وه؛ داسې لکه په يوه ټاکلي وخت چې کومې مهمې پيښې ته په تمه وي، خو کومه پېښه ونه شوه؛ نيم ساعت وروسته چاغ سړي خپلي خولۍ ته لاس ور وغځاوه؛ ولاړ شو؛ په خبره کې يې نا اميدي پرته وه.
دوې ډنګرې ښځې او کاربګره ميرمن پر زنګونو کېناستې؛ پر خپلو ټټرونو يې د صليب نښه رسم کړه؛ شتمنې ښځې ژړل؛ ګاونډی هم خپله لور پر خپله سينه پورې نيولې وه؛ خبره يې خواشينې ښکارېدله.
ارسن لوپن اشاره راته وکړه، دواړه په احتياط له کوره ووتو.
ارسن لوپن تر ما مخکې و؛ د کوڅې په سر کې له يوه سړي سره ودرېد؛ څه يې وويل؛ ټکسي ته يې لاس وخوځاوه؛ له موټروانه يې وغوښتل چې مونږ ۳۴ شمېرې کوڅې ته ورسوي. دا کوڅه ډېره لېرې نه وه؛ زه او ارسن لوپن د رهنمای معاملاتو د يوه رسمي دفتر مخې ته کښته شوو. دروازه مو خلاصه کړه؛يو مهربانه انسان ځان راوپيژاند:
ـمهرباني وکړئ، والاندريه نومېږم او د کورونو د پلورلو او اخيستلو رسمي جواز لرم.
ارسن لوپن په بدل نوم ځان ور معرفي کړ؛ ويې ويل چې کاپيتان ترونوت نوميږي او غواړي چې د کور د جوړولو له پاره ځمکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

واخلي؛ د دې يادونه يې هم وکړه چې د راينولد په کوڅه کې د خرڅلاو ځمکه شته.

خو د موسيو والاندريه ځواب منفي و؛ ويل يې چې دا ځمکه د خرڅلاو له پاره نه ده.

ارسن لوپن په خپله خبره ټينګار کاوه؛ ويل يې چې د همدې ځمکې د پلورلو اعلان يې وليد ، خو موسيو والانديه يې خبره نه منله. له څه بحث وروسته، مهربانه سرې ولاړ شو؛ الماری ته ودرېد او يوه تابلو يې راکښته کړه. حيران شوو؛ دا تابلو هم کټ_مټ هماغه تابلو وه چې زما او زما د ګاونډۍ په کور کې راځړېدله.

ويې ويل:

_همدا ځمکه ياوده؟

_هو

_دا ځمکه د يوه لوی باغ پاتې شوې برخه ده؛ يو وخت يې په ښاغلي درمونت پورې اړه لرله، خو هغه د انقلاب په دوره کې اعدام شو؛ باغ يې وارثينو په خپل مينځ کې ووېشه؛ ډېرو خپلې برخې وپلورلې، خو دا زوړ کور لا پاتې دی. په دې ټوټه ځمکه کې د هغه ټول وارثين شريک دي، خو يوه خبره ده...

ارسن لوپن په بيړه وويل:

_څه؟

_دا ځمکه يو خوندور داستان لري؛ په بيا بيا اورېدلو ارزي.

ارسن لوپن وويل:

_نو څه ته ماتله يې !

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـدرته وايم يې ! د انقلاب په پيل کې د باغ خاوند ، درمونت په دې پلمه چې د ميرمنې او لور لېدو ته ورځي، په سن ژرمن کې خپل کور ته کولپ ور واچاوه؛ د ده له قوله، ميرمن او لور يې چې پولين نومېده په ژنيو کې اوسېدې. درمونت د کور مستخدمينو ته هم ځواب ورکړ او له خپل زوی شارل سره د ژنيو پر ځای يوه بل کور ته لاړ. د پارسي په سيمه کې دا کور هم د دورمونت ملکيت و او له خپل يوه وفادار نوکر پرته يې بل څوک په دې نه پوهېدل چې زوې او پلار په همدې کور کې اوسي.
دواړه په دې کور کې درې کاله پټ شول؛ تمه يې درلوده چې څوک يې ونه ويني؛ خو يو ماسپښين يې زوړ خدمتګار په بيړه کوټې ته راغی او ويې ويل چې د کوڅې په سر کې يې څو پوليس ليدلي دي. زاړه خدمتګاردا هم وويل چې د وسلوالو کسانو له حرکاتو پوه شو چې همدې کور ته راځي.
د خدمتګار خبره رښتيا وه؛ شېبه وروسته د کور دروازه وټکېده؛ درمونت خپل زوی ته وويل چې يواځې پنځه دقيقې هغوی مصروفه کړي او په خپله د کور له شاتنۍ دروازې په بيړه باغ ته ووت.
درمونت څه کول، تېښته؟ د څه شي پټول؟ هېڅوک هم پوه نه شول؛ دی لنډه شېبه وروسته بېرته راغی او ځان يې دولتي مامورينو ته تسليم کړ.
هغه وخت يې زوی يواځې اوولس کاله درلودل، خو پوليسو هغه هم له ځان سره بوت.
ارسن لوپن وپوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـکوم وخت و؟
ـد انقلاب دوهم کال...
ارسن لوپن په د ېوال کې ټومبلې جنترۍ ته وکتل:
ـپه همدې ورځ، د اپرېل پنځلسمه.
موسيو ولاندريه د هغه خبره تاييد کړه.
ارسن لوپن وويل:
ـبيا؟
ـهېڅ، خبره خلاصه شوه؛ درمونت يې درې مياشتې وروسته اعدام کړ. زوی يې زندان ته ولېږه او خلکو د هغه پاتې شتمنۍ چور کړه. خو د درمونت واقعي ثروت ورک شو؛ په خلکو کې دوه رنګه اوازې وې، ځينو ويل چې په سن ژرمن کې د هغه باغ ، نورې ځمکې او جواهرات پر يوه انګليس وپلورل شول؛ د کنوانسيون مجلس هم په همدې اړه د پلټنو غوښته وکړه، خو قانع کوونکی دليل يې ونه موند ، خو نور په دې عقيده ول چې د درمونت ټوله شتنمې ورکه شوه.
ارسن لوپن وويل:
ـخو د پارسي د سيمې ځمکه لا همداسې پاتې ده.
ـدا ځمکه يوه دولتي مامور په ارزانه بيه واخيسته؛ دا مامور بروکت نومېږي، خو وروسته يې د کور دروازې وتړلې او تر کور يې سيمټې د ېوالونه راوګرځول، کله چې د درمونت زوی شارل له زندانه را خلاص شو ، د بروکت پر ضد محکمې ته لاړ؛ دعوا يې وکړه، خو قضيه يې ونه ګټله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شارل په دولت کې له یوه لوړپوړې چارواکي مرسته وغوښته؛ بروکت د فشار له کبله راضي شو او د ډېرو پیسو په مقابل کې یې کور بېرته شارل ته ور پرېښود. شارل ډېر خوشاله و، هومره چې د ټولو په مخ کې په نڅا راغی.

شارل ځوک نه لرل؛ مور یې د ډېر زړښت او خور یې د ناروغي له لاسه مړه شوي وو؛ ده له یوه زاړه خدمتګار سره یوازې ژوند کاوه. کلونه تېر شول، خو په ۱۸۱۲ م کال کې یوه حیرانوونکې پېښه رامینځته شوه؛ د درمونت یوې پخوانۍ زړې خدمتګارې د ژوند په وروستیو کې شارل ته اعترا ف وکړ چې درمونت د انقلاب په پیل کې له سرو زرو څو ډکې کڅوړې همدې کور ته راوړې، خو کله چې ونیول شو، له زرو ډکې کڅوړې هم ورکې شوې. دا یې هم وویل چې دا لوی ګنج، په باغ کې تر خاورو لاندې دی، خو دقیق ځای یې نه دی معلوم.

شارل او د هغه زاړه خدمتګار نیمایي باغ پر بل مخ را واړاوه، خو نتیجه یې ورنه کړه.

ارسن لوپن وویل:

ـ څه فکر کوې، د زرو دا کڅوړې به اوس هم په باغ کې وي؟

ـ نه پوهېږم، بروکت مې هم تر پایه سرمایه داره ونه لید. فکر نه کوم چې هغه دې وړې وي.

ـ بیا؟

ـ شارل واده وکړ؛ د اولادونو خاوند شو، خو لا یې هم د سرو زرو له کڅوړو تمه نه ختله؛ ده به وخت ناوخته د لوی باغ ځینو سیمو ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیلچې او کولنګان نیولي وو. یو وخت یې له ژنیو څخه د خور اولادونه راغلل؛ هغوی هم د باغ په کښندلو کې مرسته ورسره کوله.
شارل نا امیده شو؛ تمه یې وخته؛ دی ډېر وخت له کوره نه راووت، خو کله کله به د عادت خلاف په باغ کې ښکاره شو؛ تابلو به یې په لاس کې نیولې وه؛ کله به څا ته ودرېد او کله به یې هم په باغ کې دوره وخوړه. شارل به هر سهار پنځه نیمې بجې له خوبه را وېښېده؛ تل به په خپله کوټه کې و. دی په ۱۸۲۰ کې مړ شو.
موسیو والاندریه وټوخل او خبرې یې پرې شوې.
ارسن لوپن وویل:
ــ د شارل له مرګه وروسته څه پېښ شول؟
موسیو والاندریه غاړه صافه کړه:
ــ د هغه اولاده له تېرو شلو کالونو راهیسې په دې ګنج پسې ګرځي؛ په باغ کې یې یوه لوېشت ځای هم له اړولو پرته پرېښنښود، خو څه یې ونه موندل؛ د شارل او د هغه د خور لمسیان اوس هم په کال کې یو ځل د اپرېل په پنځلسمه په همدې کور کې راټولېږي. لا یې تمه نه ده ختلې؛ کله کومه تیږه له ځایه را پورته کړي او کله هم څا ته ور کښېنته شي. له دې کورنۍ پاتې شوي کسان هر کال په همدې ورځ په همدې تاریخ زاړه کور ته راځي؛ د لیونیانو غوندې حرکتونه کوي او د یوې غیبي پېښې په انتظار ناست وي.
دوی د کال له پیل څخه دا پرېل پنځلسمې ته په تمه وي؛ هیله لري چې په دې ورځ به یوه معجزه تر سره او د نیکه ګرانبیه خزانه به ومومي. په دوی کې له یوې ښځې پرته نور ټول په غربت کې ژوند

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوي؛ هر یوه یې د باغ خپله برخه خرڅه کړه، خو ټول په یوه اتفاق د زاړه کور له پلورلو څخه ډډه کوي؛ دوی ته دا برخه د زیارت په شان مقدسه ده او په هېڅ صورت یې پلورلو ته غاړه نه ږدي. دوی په دې عقیده دي چې یوه ورځ به یې د نیکه خزانه له ځا څخه راووزي.

ارسن لوپن خپلو اوږو ته ټکان ورکړ؛ سګرټ یې ولګاوه؛ د دوکان مالک ته یې وکتل او ویې ویل:

ـښاغیله والاندریه! تاسو په دې اړه څه فکر کوئ؟

والاندریه په خپلو ذره بیني عینکو سپین دسمال تېر کړ:

ـزه په دې باور یم چې هیڅ هم نشته؛ هسې یې د یوې لیونۍ خدمتګارې په خبرو باور کړی؛ له بل لوري باغ ټول وکېندل شو؛ که خزانه وای، تر اوسه به راوتلې وه.

ارسن لوپن دېوال ته وکتل:

ـنو دا یورنګه تابلو ګانې څه مانا لري؟

نه پوهېږم، خو درمونت ښه رسام و؛ کټ مټ دې ته ورته دوې نورې تابلو ګانې یې هم انځور کړې وې.

ارسن لوپن ولاړ شو؛ له دېواله یې تابلو را واخیسته؛ پر مېز یې کېښودله؛ په ځېر یې ورته وکتل.

والاندریه وویل:

ـیوه یې همدا ده؛ بله یې د درمونت د یوې لمسۍ په کور کې راځړېږي او له دریېمې نه یم خبر.

ارسن لوپن ماته وکتل، ویې ویل:

ـپه درېیو تابلو ګانو یو تاریخ لیکلی، د اپریل پنځلسمه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

والاندريه وويل:
ـپه ټولو تابلو ګانو ۲ـ۴ـ۱۵ ليکل شوي دي؛ درمونټ په ۱۷۹۴ کال په همدې ورځ ونيول شو.
د ارسن لوپن شونډې وخوځېدې:
ـدا په دې مانا ده چې د ۲ عدد...
يودم غلی شو، والاندريه ته يې وکتل:
ـله دې کورنۍ پرته بل چا د دې ګنج د پيدا کولو هڅه ونه کړه؟
ـولې نه! دې اوازې ټول ښار په سر واخيست؛ په ۱۸۴۳ کې د موسيو توربون په نوم يوه مشهور دولتي مامور له دې قضيې سره دلچسپي وښوده؛ ده اتلس ځله په باغ کې کېندنې وکړې؛ وروسته يې د دورمونت د کورنۍ د غړيو په خوښه فالبينان او جادوګران راوغوښتل؛ هغوی ژمنه وکړه چې دا ګنج به پيدا کوي، خو بريالي نه شول. بيا دا کور د دولت د بوديجې له پاره مهم وګڼل شو؛ دولت امر وکړ، که د درمونت له اولادې پرته کوم بل څوک غواړې چې په همدې سيمه کې کېندنې وکړې، دولت ته بايد ټکس ور وسپاري.
ارسن لوپن وويل:
ـڅومره؟
ـد کېندنو د جواز له پاره لس زره فرانکه، خو که يې ګنج وموند، په دريو برخو کې به دوې برخې حکومت ته سپاري. له هغه را وروسته ډېرو کسانو د ګنج له پيدا کولو سره علاقه ونه ښوده.
ارسن لوپن جيب ته لاس کړ، ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـمهرباني وکړئ، دا يې هم لس زره فرانکه، هيله کوم، د دولت اجازه ليک راته واخلئ.
والاندريه په حيرانۍ ورته کتل.
ارسن لوپن وويل:
ـيو بل کار هم وکړه! د درمونت د کورنۍ غړو ته ووايه چې راتلونکی کال د اپرېل په پنځلسمه په همدې کور کې زما په تمه ووسي.
والاندريه وويل:
ـته ليونی يې، هلته هيڅ هم نشته؛ هسې اوازې دي.
ـخير، ته به خپله برخه کميشن واخلې..
والاندريه قلم ور واخيست او د پيسو د اخيستلو رسيد يې وليکه. کاغذ يې ارسن لوپن ته ونيو ويې ويل:
ـهيله کوم، د پښيمانۍ په صورت کې بايد د اپريل تر پنځلسمې، اته ورځې مخکې خبر راکړې، خو زه به تر بل اپرېله د درمونت وارثينو ته څه نه وايم؛ نه غواړم چې دې ښوزله خلکو ته د ګنج د پيدا کولو ښځايه تمه پيدا شي.
ارسن لوپن په خبره کې ور ولوېد:
ـنه، همدا نن يې خبر کړه! غواړم چې يو کال خوشاله و اوسي.
دواړه د والاندريه له دوکانه راووتو؛ په کوځه کې مې ارسن لوپن ته ووېل:
ـد ګنج په اړه په څه پوه شوې؟
ويې خندل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـنه، يوائې يوه ښکلې سرګرمي ده.
ـخو په دې سيمه کې سل کاله کيندنې کېږي.
ـد کيندنو پرځای بايد فکر شوی وای؛ زه د فکر کولو له پاره **۳۲۵** ورځې لرم، خو که مې دا خزانه هېره شوه، ته به يې راپه يادوې.
مياشتې ووتې؛ کله کله به مې د ورکې خزانې يادونه ورته کوله، خو ارسن لوپن داسې ښکارېده چې له دې موضوع سره کومه دلچسپي نه لري؛ يو ځل دوه ـدرې مياشتې ورک شو؛ نه پوهېدم چې چېرته تللی و او څه يې کول. يوه ورځ د خپلو ځينو کارونو د ترسره کولو له پاره افريقا ته لاړم؛ وخت ووت؛ له ارسن لوپن څخه مې هيڅ احوال نه درلود. کله چې بېرته فرانسې ته راغلم، د دورمونت په اړه مې ځينې اطلاعات تر لاسه کړل؛ پوه شوم چې د درمونت لمسۍ (زموږ ګاونډۍ) څو کاله مخکې له يوه ځوان شتمن سړي سره نامزاده شوې وه، خو د ځوان کورنۍ په دې نامزادۍ خوښه نه وه؛ همدا علت و چې ځوان خپله نامزادي فسخه کړه او له يوې بلې شتمنې نجلۍ سره يې واده وکړ.
همدا مالومات مې ارسن لوپن ته په يوه ليک کې وليکل، خو هغه زما يو ليک هم نه ځواباوه. په دې نه پوهېدم چې ليکونه مې ور رسېږي که نه! په هر صورت، د اپرېل پنځلسمه ورو ورو را نېږدې کېدله او په پای کې همدا ورځ راورسېده، خو د ارسن لوپن درک نه و. د غرمې له ډوډۍ وروسته د پارسي سيمې ته ورغلم؛ د کوڅې په سر کې مې څلورکاريګر ماشومان ولېدل چې د درمونت د زاړه کور مخې ته ولاړ ول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د یوې زړې ونې سیوري ته ودرېدم. د معاملاتو د لارښونې د دفتر مشر والاندریه راغی؛ په مینه یې روغبړ وکړ، ویې ویل:
ـ ښه نو ، ملګری دې لا تر اوسه نه دی راغلی؟
لنډ ځواب مې ورکړ:
ـ نه
والاندریه ټوخي واخیست؛ ویې پړنجل، له لمره سیوري ته شو؛ ویې ویل:
ـ د درمونت د کورنۍ غړي مې لا پخوا خبر کړي وو؛ بېوزلو ته تمه پیدا شوې ده؛ خو کاشکې مې نه وای ورته ویلي؛ ستا د ملګري درک نشته.
د کور دروازه خلاصه شوه؛ ډله کسان ترې را ووتل؛ ټولو زړې جامې اغوستې وې؛ له خبرو نهیلي ښکارېدل؛ دوی تر مونږ را تاو شول؛ د ارسن لوپن په اړه یې پوښتنې کولې؛ هغوی ته مې وویل چې راځي، خو په زړه کې په خپله خبره شکي وم.
زما ګاونډي وویل:
ـ که هغه رانه غی، بیا ؟
مخکې تر دې چې ځواب ورکړم، سوالګر بوډا وویل:
ـ والاندریه ته یې لس زره فرانکه ایښې دي؛ که یې درک ونه لګېد؛ دا پیسې باید مونږ ته راکړي؛ په خپلو مینځو کې به یې وویشو.
خو دې خبرې یو هم خوشاله نه کړ؛ په خبرو کې یې نا امیدي له ورایه ښکارېدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت ووت؛ دوو ډنګرو میرمنو د پوال ته خوار ولي ولګول؛ خیرن چاغ سړی عصباني و؛ وروسته یې غوسه له کنټروله ووته؛ له خولې یې لاړې باد شوې، ویې ویل:

ـدې احمق سړي پر موږ ملنډې ووهلې؛ له کاره او غریبۍ یې وایستلو؛ په اوله ورځ لا پوهېدم چې دروغ وایي.

بیا یې په غوسه ماته وکتل؛ تر خولې یې سپکې سپورې راووتې او غلی ودرېد.

د موټر سایکل غږ راغی؛ غږ په چټکۍ سره را نږدې کېده؛ ورمېږونه کاږه شول؛ یو ځوک پر موټرسایکل سپور و؛ جامې او ځېره یې په خاورو ککړه وه؛ په موټرسایکل پسې لیکه دوړه ښکارېدله.

موټر سایکل نږدې ودرېد؛ سړي ته مې په ځیر وکتل؛ اه خدایه! ارسن لوپن و؛ زړې او شکېدلې جامې یې اغوستې وې؛ ځېره یې له دوړو نه پېژندل کېدله.

والاندریه زما غوږ ته خوله رانږدې کړه:

ـغلط شوی خو به نه یم؟

ارسن لوپن یې خبره واورېده؛ ویې خندل؛ مخکې راغی؛ ویې ویل:

ـنه، یو اځې برېتونه مې خرېیلي دي؛ ذهن دې سم کار کوي.

لاس یې راکړ؛ وروسته یې له جېبه یو کاغذ را وایست:

ـښاغلیه والاندریه! دا یې هم د پیسو رسید.

بیا یې یوه ماشوم ته وویل:

ـهله، له ښاره یو کرایي موټر راوله!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشوم حیراني سترګې ورته نیولې وې.
ارسن لوپن خپل ساعت ته وکتل؛ یو دم یې چیغه کړه !
_هله نو، ژر؛ ورېی یم، له تندې مې ستونی وچ دی. یواځې پنځلس دقیقې وخت لرم.
هلک منډه واخیسته؛ زاړه ګدا ارسن لوپن ته د وچې ډوډۍ څنډه ونیوله؛ ارسن لوپن دېوال ته کېناست؛ پر کلکه ډوډۍ یې غاښونه ټینګ کړل؛ په ډکه خوله یې وویل:
_ښښنه غواړم؛ په لاره کې ریل له پټلۍ ووت ؛ پنځلس نفره مړه شول؛ اړ وم چې له زخمیانو سره مرسته وکړم؛ وروسته مې همدا زوړ موټرسایکل کرایه کړ؛ تر دې ځایه مې ځان راورساوه. ښاغلیه والاندریه ! هېله کوم دا موټرسایکل د هغه خاوند ته وسپاره؛ نوم یې د موټرسایکل پر ټانکی لیکلی دی...
ارسن لوپن خبرې کولې او له حاضرینو یې د ناوخته راتګ له امله ښښنه غوښته. وروسته یې یودم وویل:
_اه ! موټر راغی.
ساعت ته یې وکتل:
_وخت تېر دی.
ټولو په حیرانۍ ارسن لوپن ته کتل؛ ډاډه وم، هغه باور چې ما پر ارسن لوپن درلود نورو نه ورباندې کاوه.
شېبه وروسته ټول انګړ ته لاړو؛ څا ته ور نږدې شوو؛ څا ته نږدې لویه تیږه وه؛ تیږه تر ډېره د انسان هغه مجسمې ته پاتې کېدله چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر ملا کړوپ وي او پر اوږو يې يو مرمرين لوښی نيولی وي. په لوښي کې غشي ته ورته ډېرين تير ښکارېده.
تيږه زړه وه؛ د وخت په تېرېدو سره يې رنګ بدل شوی و او په هغې کې نقاشي شوي خطونه سم نه ښکارېدل.
ارسن لوپن يوه دقيقه تيږې ته وکتل؛ وروسته يې ورو وويل:
_هيله کوم يوه چاړه راکړئ!
چاغ ګردي سړي له جيبه تېره چاقو را وايست.
ارسن لوپن لومړی خپل ساعت او بيا غشي ته وکتل؛ شېبه وروسته د غشي د سيوري څوکه د تيږې پر لاندينۍ برخه ولګېده؛ ارسن لوپن هماغه ځای ته چاقو سيخ کړ؛ په احتياط يې راشنه شوي وابنه ليرې کړل؛ يو درز پيدا شو؛ دوې ګوتې يې ور وغځولې؛ يو کوچينی شی يې را وايست؛ په دسمال يې پاک کړ؛ لمر ته يې ونيو؛ په ځير ځير يې ورته وکتل، ويې ويل:
_ښاغليه والاندريه، دا درسره وساته.
والاندريه رېږدېدلی لاس ور وغځاوه.
ارسن لوپن وويل:
_د الماسو يوه وړه ټوټه ده.
ټولو يو بل ته وکتل؛ په ځيرو کې يې خوښي ور ټوله شوه.
ارسن لوپن په احتياط د چاقو څوکه تر تيږې لاندې کړه؛ چاک لوی شو؛ لومړی يې يو کوچينی الماس وموند او وروسته يې له هماغه ځايه د الماسو نورې شپاړس ټوټې را وايستلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د درمونت د کورنۍ د غړو سترګې رڼې راختلې وې، خو یوه هم څه نه ویل؛ په خیر خیر یې د ارسن لوپن ګوتو ته کتل.
خو چاغ خیرن سړی بې صبره شو؛ له خوشالۍ ډکه ناره یې تر خولې راووته!
_اه خدایه! شکر.
دوې ډنګرې خویندې له ډېرې خوشالۍ بې هوښه شوې؛ بوډا سوالګر دعاوې کولې. ..د وړو_ زړو سترګې له اوښکو ډکې وې. ما هم په حېرانۍ تر مجسمې لاندې جوړ شوې درز ته کتل، خو کله مې چې مخ واړاوه، ارسن لوپن نه و.
په دوهمه ورځ مې خپل کور ته نږدې په یوه قهوه خانه کې وموند.
لومړۍ پوښتنه مې دا وه:
_تا په خزانه کې یوه برخه حق درلود.
ویې خندل:
_د درمونت بېوزلو وارثینو ترما ډېره اړتیا ورته درلوده.
_خو څنګه دې دا خزانه پیدا کړه؟
ارسن لوپن د قهوې پیالې ته لاس وروغځاوه:
_اسانه وه، بس لږ فکر یې غوښت. درمونت په دربیو تابلوګانو یو تاریخ لیکلی و؛ زوی یې شارل په زړښت کې عصبي شو او د لیونتوب حمله ورباندې راغله؛ دهغه د ناروغۍ په اړه مې یو رواني ډاکتر وپوښت؛ را ته ویې ویل، چې دا ناروغي پر اعصابو ناوړه اغېزه پرېږدي او تېر یادونه له ذهنه باسي. د شارل په ذهن کې به د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خزانې د پټېدو ځای د خوب په څېر ور ګرځېده، خو دی نه پوهېده چې پلار یې خزانه چېرته پټه کړې وه.
د هغه یو زوړ خدمتګار راته وویل چې شارل به د ژوند په وروستیو کې هر کال د اپرېل په پنځلسمه تر ځا راګرځېده، فکر مې وکړ د تابلوګانو تاریخونه مې ذهن ته راغلل؛ یوه شوم چې ټول راز ځا ته نږدې په همدې ډبرینه مجسمه کې دی.
ومې ویل:
ـ نو څنګه یوه شوې چې د غشي سیوری به په دوو بجو د مجسمې پر هغه درز لوېږي ، چې تر لاندې یې خزانه پرته وه؟
ارسن لوپن له قهوې څخه غوړپ وکړ، ویې ویل:
ـ د تابلو ګانو په تاریخ کې ۲ لیکلي وو؛ فکر مې وکړ د دوو بجو مانا مې ترې واخیسته؛ په دې مانا چې لمر راګرځي او د اپریل په پنځلسمه دوه بجې به د غشي سوری د مجسمې پر هغه ځای لوېږي چې تر لاندې یې خزانه پرته ده.
ـ خو اوازې وې چې درمونت له طلا ډکې کڅوړې درلودې؟
ـ درمونت له دولت سره مخالفت درلود؛ سره زر ډېر وو؛ د اسانه پټولو له پاره یې د الماسو په اتلسو قیمتي ټوټو بدل کړل؛ پټولو یې ډېر ځای نه نیو. کله چې دولتي مامورین د هغه د نیولو له پاره کور ته ورغلل، سړی وارخطا شو؛ په بیړه د باندې ووت او الماس یې د همدې مجسمې په یوه درز کې کېښودل. فکر مې وکړ، په سل کاله کې سلګونه خلک یوې خوا ته روان ول؛ ټول باغ یې پسې وغوښت.
زه د هغوی په مخالفه لاره لاړم؛ نوې لار؛ نتیجه مې واخیسته، څکه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرو زرو د کڅوړو پټېدو وخت غوښت؛ څمکه ورته کېندل کېده،
خو د والاندریه په خبره درمونت په پنځو دقیقو کې بېرته کوټې ته
راغلی و؛ وپوهېدم چې د پټېدو شی باید ووړ وي، دومره چې په
پنځو د قیقو کې پټ شي. یوه بل ټکي ته مې هم پام شو؛ هغه وخت د
اپرېل پنځلسمه د ماسپښین دوې بجې وې؛ ده هم د غشي سیوری په
نښه کړ؛ دا سیوری همدې درز ته سیخ و.
ارسن لوپن غلی شو، ویې وخندل، ویې ویل:
ـ خو پوښتنه دې ونه کړه چې په دا سل کاله کې دا الماس ولې پیدا نه
شول؟
په پوښتونکي نظر مې ورته وکتل.
ویې ویل:
ـ د خلکو په مینځ کې د سرو زور د کڅوړو اوازه ګډه وه؛ ډېر ځای یې
نېو؛ دوی څمکه پسې اړوله؛ په حقه ول؛ د سرو زرو ډکې کڅوړې به
د مجسمې په یوه درز کې ښنګه ځایدلې!
د پاتریس بلوال کیسه همدومره وه. یوه شېبه غلی شو؛ وروسته یې
فرانسوا او د هغې مور ورونیک ته مخ ور واړاوه:
ـ ارسن لوپن زړه سوانده انسان دی؛ ده له ډېرو بېوزله خلکو سره
مرسته کړې؛ د دولت غلا شوې خزانې او رازونه یې بېرته دولت ته
ورسپارلې دي، خو هېڅوخت مننې ته نه دی ماتله شوی.
ورونیک وویل:
ـ ارسن لوپن اوس چېرته لاړ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

دم ګرځي خو يې د افريقا نيت درلود ، خو هغه مرموز انسان دی؛ په پلان يې څوک نه پوهېږي؛ ډاډه يم چې له تاسو څخه به د ليک په واسطه احوال واخلي.
پاتريس بلوال غلی شو ؛ استفان ته يې وکتل؛ د هغه سر ځوړند و ؛ داسې لکه په ژور سوچ کې چې ډوب وي. پاتريس بلوال د ورونيک پر اوږه لاس کېښود ، ويې خندل:
_تمه لرم چې د ارسن لوپن وړاندېز ومنئ ! د ګډ ژوند له پاره تر استفان ښه انسان نه شي موندلی.
ورونيک وويل:
_له استفان څخه نه بېلېږم؛ زړه مې دی چې درې واړه، زه، استفان او فرانسوا انګلستان ته لاړ شو او يو څه وخت په ارامه تېر کړو.
پاتريس بلوال پوه شو چې ورونيک او استفان په انګلستان کې واده سره کوي. ټولو ته يې لاس ور کړ او له انګړ ووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۴_حیرانونکی مساپر
کال ووت؛ یوه ورځ ارسن لوپن رېل ته وخوت؛ نیت یې و چې د سن د سیند په ساحل کې خپل ملګري ووېني، خو د قطار تر حرکت مخکې څو ځوانان رېل ته ور پورته شول؛ سګریتونه یې لګولي وو او یو بل ته یې په ټوکو کې سپکې سپورې ویلې. ارسن لوپن ته دا حالت د زغملو وړ نه و؛ بکس یې ور واخیست او دوهمې کوپې (د رېل کوټې) ته ورغی؛ په کوپه کې یوه میرمن او یو سړی ولاړ و؛ ارسن لوپن په لومړي نظر دا مېرمن وپېژندله؛ یو وخت یې ګاونډۍ وه، خو ارسن لوپن د هغې له سترګو څخه وپوهېده چې دې کوپې ته د ده په راتلو خوښه نه ده؛ ښځې ببرته مخ واړاوه او له سړي سره په خبرو بوخته شوه. ارسن لوپن غلی ودرېد؛ شېبه وروسته یې یو ځل بیا ښځې ته وکتل، خو دا ځل د هغې پر سرو شونډو موسکا پرته وه.
سړي په لوړ غږ وویل:
_اه ګرانې، زه باید لاړ شم.
دا یې وویل؛ د ښځې مخ یې ښکل کړ او په بله ایستګا کې له رېله کښته شو.
ناڅاپه د شور او زوږ غږ راغی؛ یو سړی کوټې ته راننوت؛ ګاونډۍ چیغه کړه؛ ارسن لوپن په بیړه ور وکتل؛ د ښځې په څېره کې وېره پرته وه. ارسن لوپن ډارن سړی نه و، خو نوی راغلی کس په ظاهره ډېر با ادبه ښکارېده. دې سړي ښکلې دریشي او منظمه نیکټایي درلوده؛ لاسونه یې په قیمتي دستکشو پټ ول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا سړی شناخته ورته وایسېد؛ پر ذهن یې فشار راووړ، خو کومه نتیجه یې وانه خیسته. کله چې یې دوهم ځل ګاونډۍ میرمنې ته وکتل د هغې رنګ تر پخوا زیات الوتی و؛ سترګې یې رډې راختلې وې او پرته له دې چې له نوي راغلي سړي څخه سترګې واړوي، په بکس کې یې څه لټول... وروسته یې بکس پر خپل ټټر پورې ټینګ ونیو؛ له ارسن لوپن سره یې سترګې وجنګېدې؛ ارسن لوپن د ښځې په سترګو کې پروت وحشت، پوښتنې ته اړ کړ:

ـ میرمنې! خوښه مو نه ده چې کړکۍ خلاصه کړم؟ تازه هوا به مو پریشانې لیرې کړي.

ښځې نوي راغلي سړي ته اشاره وکړه؛ ارسن لوپن په سترګو کې وپوهوله چې مه وېرېږه! زه درسره یم.

ناپیژانده سړي لومړی ارسن لوپن او بیا ښځې ته وکتل او د کوپې په کونج کې غلی ودرېد. دري واړه غلي وو؛ یواځې پر پټلۍ د رېل د تېرېدو غږ راته؛ کله کله به د څنګ له کوپې د مستو او بې تربیه ځوانانو خندا راغله.

ګاونډۍ میرمنه ارسن لوپن ته ورنږدې شوه په وېره یې وویل:

ـ دا سړی پېژنې؟

ـ نه

ـ ارسن لوپن دی!

ارسن لوپن ته خندا ورغله، ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـامکان نه لري؛ارسن لوپن د يوه جرم په تور ونيول شو ؛ يوه اوونۍ
مخکې يې محکمه وه؛ په خپله مې واورېدل؛ شل کاله قيد ورباندې
ختلی دی.
د ښځې په تندي کې ګونځې پيدا شوې:
ـپر ما باور ولره؛ خاوند مې په عمومي زندان کې وظيفه لري؛ ويل
يې چې ارسن لوپن وتښتېد.
ـکه داسې وي، ريل له پوليسو ډک دی، ولې يې نه نيسي؟
ـد دې سړي وارخطا راتګ له پوليسو څخه د هغه د تېښتې مانا
ورکوي.
ارسن لوپن ته د ښځې خبرې احمقانه ښکاره شوې، ويې ويل:
ـغم مه کوه ! که ستا خبره رښتيا وي، په همدې کوپه که به يې
ونيسي.
غلی شو؛ نوي راغلي سړي ته يې کتل؛ نيمايي څېره يې په خولۍ کې
پټه وه. ښځې ته يې وويل:
ـنو تاسو ولې وېرېږئ؟
ځواب يې وانه ورېد.
يو ماشوم راغی؛ په لاس کې يې اخبارونه وو؛ ارسن لوپن پيسې
ورکړې؛ يو اخبار يې ترې واخيست او مهم عنوانونه يې تر سترګو
تېر کړل؛ د ارسن لوپن په اړه هېڅ هم نه و ليکل شوي.
تېره شپه يې تبه وه؛ سترګې يې نه وې پټې کړې ؛ خوب ورته، ځکه
چپر کټ ته وخوت.
ښځې په وېره وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـتاسو باید ویده نه شئ.
ارسن لوپن سترګي پرانیستې؛ ښځې اخبار ور واخیست؛ په ځیر ځیر یې ورته وکتل؛ ببرته یې پر چپرکټ کېښود.
ارسن لوپن وویل:
ـخو ماته خوب راځي.
یوه شېبه یې د رېل له کړکۍ څخه د باندې وکتل؛ ولاړې ونې او شنه فصلونه په چټکۍ سره شاته پاتې کېدل؛ وروسته یې سترګې پټې کړې؛ فکرونو په مخه کړ؛ ارسن لوپن ته د ښځې خبرې حیرانونکې وې؛ دې ښځې اصلي ارسن لوپن نه پیژانده، خو ولې یې پر بل چا د ارسن لوپن شک راغلی و او له ارسن لوپن څخه
په څه خاطر وېرېدله! وروسته دې نتیجې ته ورسېد چې ښځه روحي ستونزه لري او چټیات وایي.
یو ناڅاپه یې پر سینه فشار راغی؛ په بېړه یې سترګې رڼې کړې؛ نا پیژانده سړي تر ستوني نیولی و. ګاونډۍ ته یې وکتل، تندی یې وینې و.
ارسن لوپن د ځان د خلاصولو هڅه وکړه، خو سړي پیاوړې ګوتې درلودې؛ ارسن لوپن په سختۍ سا اخیسته.
سړی یوه شو چې که یوه دقیقه نور هم د ارسن لوپن ستونی همداسې ټینګ ونیسي، نو مړینه یې حتمي ده، ځکه یې ستونی پرېښود، خو په ډېره چټکۍ سره یې د ارسن لوپن تر لاسونو پړی تاو کړ؛ ارسن لوپن د ځان د ژغورلو هڅه کوله چې پښې یې هم وتړل شوې.
د ارسن لوپن په زړه کې ور تېره شوه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

_اه ! دا سړی تر ما هم چټک دی.

سړي له خپل جېبه پلستر را وايست او د ارسن لوپن خوله يې ور وتړله. وروسته يې د ګاونډۍ بکس له غولي راپورته کړ؛ په بکس کې پراته ګران بيه جواهرات او قيمتي غمي يې په خپل جېب کې واچول.

ښځې په زحمت سترګې خلاصې کړې؛ په بيړه يې له خپلو لاسونو بنګړي را وايستل او د سړي پښو ته يې ور وغورځول.

سړی ټيټ شو؛ په ډېرې خونسردۍ يې يو يو بنګړی جېب ته کړ.

ښځې ته ور نږدې شو؛ پر هغې دوهم ځل د بې هوښۍ حمله راغله.

سړي سګرېټ ولګاوه؛ يو يو غمۍ يې سترګو ته ونيو؛ وروسته يې د ارسن لوپن جيبونه ولټول؛دولس زره فرانکه او د هغه د يادانښت کتابچه په ګوتو ورغلل.

ارسن لوپن پيسو ته نه و خواشينی، له بل څه وېرېده. ارسن لوپن څو مياشتې مخکې پوليسو د غلا په تور ونيو، خو دا غلا ده نه وه کړې؛ دولت بهانه غوښته؛ په محاکمه کې يې د ارسن لوپن پخوانۍ دوسيې را برسېره کړې؛ قاضي مجرم وپيژاند او شل کاله قيد ورباندې وخوت، خو يوه اوونۍ مخکې له زندان څخه وتښتيد.

ارسن لوپن دومره وخت ونه موند چې په سمه توګه خپله څېره بدله کړي، خو بيا هم ښه و، په ښار کې يې يو شناخته سړي ته سلام ور واچاوه، هغه ونه پيژاند، خو پوليسو هڅه کوله چې ارسن لوپن ونيسي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارسن لوپن مجبور شو چې له يوه جعل کاره ملګري مرسته وغواړي؛ هغه هم په جعلي نوم د مدافع وکيل يو کارت ورته جوړ کړ. دې کارت مرسته ورسره وکړه چې تر ربله پورې ځان را ورسوي، خو زړه يې دربېده؛ پر سړک، مغازه، ربل او هر ځای کې خلکو د ارسن لوپن د تيښتې په اړه خبرې کولې. تر ټولو بده لا دا چې اوس پر يوه چپرکټ پورې تړلی و، ژر ، يا ناوخته، بس ! د پوليسو له پاره تياره ګوله وه، هغه يې لاس تړلی نيولی شوای.

ارسن لوپن يوه بله اند ېښنه هم درلوده؛ غل په راتلونکي تم ځای کې له کوپې څخه کښته کېده؛ بې هوښه ښځه په سد راتله؛ چېغې يې وهلې او پوليس يې مرستې ته را بلل؛ د ده نيول کېدل حتمي وو.

له ځان سره يې وويل:

ـ کاشکې دا غل د ښځې خوله هم ور وتړي، خو غله بې غمه خپل سګرټ څکاوه او له کړکۍ څخه يې له ښکلو منظرو خوند اخيست.

وروسته يې د ارسن لوپن د يادانښت د کتابچې پاڼې واړولې؛ ښځې ته يې وکتل؛داسې ورته واېسېده لکه ځان چې يې په بې هوښۍ اچولی و، ځکه کله کله به يې د سګرټ د لوګي له لاسه له خولې ورو ټوخی را ووت.

ربل تېز و ؛ له لېرې د ټکټورکونکي چيغې راتلې:

ـ د ارش د پله تم ځای را نږدې دی، کوزېدونکي مساپر دې تياری ونيسي.

غل يو ناڅاپه په چټکو ګامونو د دوی خواته ور نږدې شو؛ ښځې چيغه کړه او دا ځل په رښتيا بې هوښه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غل د رېل کړکۍ ته ودرېد؛ په بيړه يې د ارسن لوپن بالاپوښ
واغوست.
رېل د سن له سيند څخه د تېرېدو په حال کې و؛ غله خپلې پايڅې ور
پورته او کړکۍ يې خلاصه کړه. ارسن لوپن له ځان سره وويل:
ـ احمق نه پوهېږي چې له دومره تېز رېل څخه ځان اچول مرګ دی.
رېل په اوږده تونل کې ننوت؛ تياره شوه؛ د ارسن لوپن سترګې رڼې
راوختې؛ سرې له کړکۍ څخه خپلې پښې ايستلې وې.
تياره، د رېل لوګی او پر پټلۍ باندې د رېل د تېرېدو تېره غږ، اه!
مرګ حتمي و، خو د رېل سرعت يودم ورو شو. ارسن لوپن نه پوهېده
چې تونل د ترميم په حال کې دی، خو غله مخکې له مخکې دا فکر
کړی و؛ ده ته مالومه وه چې په دې تونل کې کارېګر کار کوي او د
رېل سرعت به کمېږي.
غله ټوپ کړل او په تياره کې ورک شو.
ريل له تونل څخه ووت؛ ساړه باد کوپې ته راغلی لوګی ور سره
يووړ؛ رېل په يوه شنه دره کې روان و؛ ارسن لوپن پوهېده چې يو بل
تونل هم نږدې دی. دا وخت ساړه شمال ښځه په هوښ راوسته؛
لومړی يې په خپلو جواهراتو پسې سترګې وغړولې، خوتمه يې
وخته، بيا يې د ارسن لوپن له خولې پلستر ليرې کړ.
ښځې په بيړه وويل:
ـ د خطر زنګ ووهم؟
ارسن لوپن وخندل:
ـ نه، دا کار به دی په خپل وخت کړې و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــخو وېرېدم، وژلم يې.
غلې شوه، وروسته يې يودم وويل:
ــاوس دې باور وکړ چې دا غل ارسن لوپن و؟
ارسن لوپن ويل:
ــپوليس به يې پيدا کړي او تاسو به بېرته خپل جواهرات تر لاسه کړئ.
ښځې سره سا وابسته:
ــامکان نه لري؛ ارسن لوپن داسې څوک نه دی چې په اسانۍ ونيول شي.
ارسن لوپن وويل:
ــمېرمنې، غوږ ونيسه، کله چې رېل ودرېد، پوليس را وغواړه ورته ووايه چې ارسن لوپن دې په خپلو سترګو وليد؛ هر څه يې درنه يووړل او په تونل کې يې ځان له رېله وغورځاوه. ننښه يې تور بلاپوښ دی چې په لستونو کې يې اسماني رنګه شنې ليکې تېرې شوې وې.
ارسن لوپن غلی شو؛ دی په دې فکر خوشاله و، ځکه چې د پوليسو پام په بله اوښته.
رېل ورو ورو تم ځای ته نږدې کېده؛ ښځه په فکر کې ډوبه وه.
وروسته يې د ارسن لوپن په غږ جټکه وخوړه:
ــپوليسو ته زما نوم هم ووايه! موسيو برلات... ورياده کړه چې ما پېژنې؛ په دې توګه به زه هم شاهدي ورکړم؛ پوليس به ارسن لوپن ونيسي او ته به بېرته د خپلو جواهراتو خاونده شې.
ريل لا درېدلی نه و، چې ښځې چيغې کړې!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ د خدای له پاره، تبا شوم، هر څه يې رانه يو وړل.
څو پوليس راغلل؛ ښځې يو اڅې د ارسن لوپن نوم اخيست؛ ويل يې چې زما نوم ورودن او د زندان د معاون ميرمن يم؛ ارسن لوپن غلا رانه وکړه.
يو چاغ سړی راغی؛ ارسن لوپن يې له دريشۍ پوه شو چې د پوليسو مشر دی. د پوليسو مشر ښځې ته مخ ور واړاوه:
ـ ډاډه يې، په خپله ارسن لوپن و؟
ـ هو، په خپله و.
ـ اوس چېرته دی.
ـ د سن سيند ته نږدې يې له ربله ټوپ کړل. د تونل شمالي برخه وه.
غلې شوه؛ خپلې اوښکې يې پاکې کړې ويې ويل:
ـ تور بالاپوښ يې پر تن و؛ په لستوڼو کې يې شنې ليکې تېرې وې.
د پوليسو مشر خپلو ملګرو ته مخ ور واړاوه:
ـ د ښځې خبرې سمې دي.
ارسن لوپن سړه سا واخيسته؛ يو پوليس ورغی او د هغه لاس او پښې يې خلاص کړل.
ارسن لوپن د پوليسو د مشر تر مخ ودرېد، ويې ويل:
ـ ښاغليه! دا سړی ارسن لوپن و؛ بيړه وکړئ، نيولی يې شئ؛ که غواړی نو زه به هم مرسته درسره وکړم.
د پوليسو مشر څه ونه ويل؛ ارسن لوپن شېبه وروسته د ربل د رييس په دفتر کې و. ګڼ کسان ترې را تاو ول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارسن لوپن ته دا ځای خطر ناک مالوم شو؛ هغه یې کوله چې له ګڼې ګوڼې ځان وباسي، خو د پولیسو مشر یې تر څنګ ولاړ و. د پولیسو مشر په دوهم ځل د تحقیق غوښتنه وکړه، خو ارسن لوپن وویل:
ـښاغلیه! وخت مه ضایع کوه بس، یو موټر راوغواړه او غل ونیسه.
د پولیسو مشر وویل:
ـدوه تنه مې د ارسن لوپن په پیدا کولو پسې لیږلي دي.
ارسن لوپن حیران شو:
ـڅه وخت؟
ـلږ مخکې؛ پر بایسکلو لاړل؛ ډاډه یم، ارسن لوپن نه شي ترې تښتېدلای.
ارسن لوپن خپلو اوږو ته ټکان ورکړ، په بې اعتنایي یې وویل:
ـفکر نه کوم چې مامورین دې د ارسن لوپن په نیولو بریالي شي؛ هغه هم پر بایسکلو.
ـولې؟
ـدا د موټر کار و؛ ارسن لوپن به اوس تر لیرې رسېدلی وي.
د پولیسو مشر وخندل:
ـزموږ د مالوماتو له مخې ارسن لوپن د روین سیمې ته ځي، همالته به یې ونیسو.
ـفکر نه کوم.
ـپروا نه کوي؛ هر چېرې چې وي. موږ یې نیسو.
ارسن لوپن وویل:
ـداسې ښکاري چې د یامین سیمه یې هدف دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پولیسو مشر په حیرانۍ ارسن لوپن ته وکتل:
ـته له کومه پوهېږې؟
ـپه کوپه کې یې همدا ویل؛ ما په خپله ولید ؛ له جېبه یې د رېل د حرکت لیست را وایست او د رامین سیمه یې په نښه کړه.
د پولیسو مشر ارسن لوپن ته وکتل، خو دا کتل یې اوږده وو؛ د ارسن لوپن زړه ولړزېد ؛ له ځان سره یې وویل:
ـشک یې نه وي کړی !
یودم یې وخندل:
ـدوولس زره فرانکه ډېر شی دی؛ ټوله سرمایه مې ده؛ د غله نیولو ته بیړه لرم. که خپل دوه نفره همکاران را سره ولېږئ، نو د ارسن لوپن د نیولو ډېر چانس لرو ، ځکه ماته هغه سیمه مالومه ده.
مخکې تر دې چې د پولیسو مشر څه ووایي ګاونډی د ارسن لوپن خبرې تصدیق کړې:
ـښاغلیه دا سړی موسیو برلات نومېږي؛ اطمیناني شخص دی؛ زمونږ د دواړو غلا شوې؛ د هغه خبره ومنه.
د پولیسو مشر به د زندان د مرستیال د میرمنې د غوښتنې په مقابل کې څه ویل ! هیڅ، ځکه یې په ډېره مینه د ارسن لوپن پر اوږه لاس کېښود ، ویې ویل:
ـموسیو برلاته ! که د دې غله په نیولو بریالی شوې، قانون به دې تل پوروړی وي. خوشاله یم چې د ارسن لوپن د نیولو له پاره دومره زړه کوئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پولیسو مشر ارسن لوپن تر لاس ونیو ، یوه موټر ته یې ودراوه؛ د ماول او کاستون په نومونو یې دوه تنه پولیس ور وپېژندل او ویې ویل چې دا دوه پولیس د ده په خدمت کې دي.
موټر حرکت وکړ؛ څومره چې د رېل له سټېشن څخه لېرې کېده په هماغه اندازه د ارسن لوپن زړه ته ډاډ ور لوېده. موټر په شنه دره کې ګړندی روان و؛ ارسن لوپن د ازادۍ احساس کاوه؛ ده د دې دوو دولتي مامورینو په مرسته ډېر څه کولای شوای.
حیرانوونکې وه؛ ارسن لوپن د ارسن لوپن په نیولو پسې ته!!
وروسته یې دواړو پولیسو ماول او کاستون ته وکتل؛ په زړه کې یې له هغوی مننه وکړه، اه! که دا دوه پولیس نه وای،نو د تلاشي له پوستو به څنګه تېرېده. خو کار نه و خلاص، غل یې باید موندلی وای؛ له هغه سره یې پیسې او مهم اسناد ول. ارسن لوپن نه غوښتل چې نور څوک یې په رازونو پوه شي.
نیم ساعت وروسته د دارنتال سیمې ته ورسېدل؛ د پولیسو په مرسته یې مالومه کړه چې د تور بالاپوښ لرونکي کس د امین د سیمې ټکټ اخیستی دی.
ماول وویل:
_د امین رېل نولس دقیقې وروسته د بوستي په سټېشن کې د لنډ وخت له پاره درېږي، که ور ونه رسېږو، رېل سرعت نیسي او د پاریس خواته ځي.
ارسن لوپن وویل:
_تر هغه ځایه څومره لار ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـدرويشت کيلو متره.
ارسن لوپن خپل لاسي ساعت ته وکتل:
ـدرويشت کيلو متره او نولس دقيقې.
موټر حرکت وکړ؛ تېز ته؛ يو ځای لاندې په دره کې له شنو ونو د رېل تور لوګی راووت؛ لاره خلاصه وه؛ موټر په سلو کې روان و.
د رېل تر حرکت مخکې سټېشن ته ور ورسېدل. په بيړه يې ټولې کوپې ولټولې؛ د غله درک نه و.
د سټېشن رييس راغی، دوو پوليسو خپل کارتونه ور وښودل، خو د رييس يوې خبرې نهيلي کړل؛ هغه د رېل د يوه کارکونکې له خولې ورته وويل چې د رېل تر درېدو مخکې يوه سړي له رېله ټوپ کړل او په ګڼو ونو کې ننوت.
ارسن لوپه په غوسه چيغه کړه !
ـغله د پوليسو موټر ليدلی و.
د سټيشن رييس وويل:
ـکه دوه سوه متره شاته لاړ شۍ، د غله پلونه به په اسانۍ سره ومومۍ.
خبره يې سمه وه؛ پلونه روښانه ښکارېدل.
ارسن لوپن يوه پوليس ته شاره وکړه؛ هغه په ګڼو ونو کې ننوت، خو ډېر ژر يې چيغه کړه، ارسن لوپن او بل پوليس منډه ور واخيسته؛ لومړي پوليس په سترې سا وويل:
ـهلته وګورئ ! غل تر ديوال واوښت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارسن لوپن په بیړه مخ ور واړاوه؛ د غله د بلالپوښ ژۍ تر دېوال پټه شوه، خو ده غوښتل چې په یو اځې ځان غل ونیسي، دی وېرېده چې د غله په جیب کې یا دانښتونه به پولیس وپوهوي چې اصلي ارسن لوپن څوک دی.

ویې ویل:

ـ ښاغلی ماسول! تاسو کینې لورى وڅارئ! کاستون به هم ښۍ خواته لاړ شي، په دې توګه به غل د تېښتې لار ونه لري.

یوه شېبه غلی و ، بیا یې شاوخوا وکتل، ویې ویل:

ـ که مې مرسته غوښته، تاسو به خبر کړم.

ماسول او کاستون هر یو یوې خواته لاړل؛ ارسن لوپن په احتیاط ځانګې لیرې کړې؛ د ځنګل دا برخه ګڼه وه؛ د څانګو له لاسه کړو په ملا روان و. ځای ځای به یې ځمکې ته کتل،خو په مرطوبه ځمکه او ژېړو رالوېدلو پاڼو کې د غله پلونه نه ښکارېدل. ارسن لوپن له غونډۍ کښته شو ، یو ځای ړنګه وړه کوټه ولاړه وه.

ارسن لوپن په احتیاط ورغی؛ غل په ړنګو دېوالونو کې ولاړ و . پیسې یې شمېرلې؛ ارسن لوپن ټوپ کړ؛ غله توپانچه ور واړوله، خو د ماشې د کشولو وخت یې ونه موند. پړمخې پرېووت، تر څو چې یې لاسونه ښورول، درووند سوک یې ژامه یوې خواته کړه کړه؛

ارسن لوپن وویل:

ـ ګرانه ملګریه! زه ارسن لوپن یم؛ څه چې دې غلا کړې دي را ویې سپاره! ژمنه کوم پولیس نه خبرېږي.

غله په حیرانۍ ورته کتل...ارسن لوپن وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ سم نه وایم؟

غله وویل:

ـ سم وایې.

غل یې پرېښود؛ هغه په پښو ودرېد، خو په چټکۍ سره یې له جېبه تېره چاړه را واېسته؛ ارسن لوپن ځنګ بدل کړ؛ د غله لاس یې ونیو؛ زنګون یې د غله تشي ته سیخ کړ؛ غله اخ کړل او پر ځمکه پرېووت. ارسن لوپن د هغه پر تټر کېناست، ویې ویل:

ـ په مهربانۍ پوه نه شوې!

غل یې پر غوړ په سوک وواهه، بې هوښه شو.

ارسن لوپن د هغه جیبونه ولټول؛ هرڅه یې ترې یو وړل؛ د غله له جېبه یې د هغه د یادداښت کتابچه را وایسته، څو پاڼې یې واړولې، ناڅاپه یې له خولې راوتل:

ـ پییر اوفري! مشهور قاتل، هغه څوک چې میرمن دومبرورا او د هغې دوې لونې یې یواځې د زرو فرانکو له پاره ووژلې.

د غله څېرې ته ځیر شو، ویې ویل:

ـ اوس پوه شوم چې دا سړی په رېل کې ولې شناخته راته وایسېد.

وروسته یې په یوه واړه کاغذ کې ولیکل:

ـ دا دوه سوه فرانکه هغو دوو پولیسو ته ډالۍ چې له ارسن لوپن سره یې د دې مشهور قاتل په نیولو کې مرسته وکړه.

لیک او پیسې یې غله ته نږدې کېښودې، توپانچه یې را واخیسته؛ هوایي ډز یې وکړ؛ له ځان سره یې ویل:

ـ د ډز په اورېدو سره به پولیس راشي او دا قاتل به خپله سزا ووینې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګاونډۍ پیسې او جواهرات یې د بې هوښه قاتل پر ټټر کېښودل او خپله په ګڼو ونو کې ننوت. شل دقیقې وروسته یوه کوچیني بازار ته ورسېد ، ملګرو ته یې تلګراف وکړ چې د ځینو ستونزو له لاسه هغوی نه شي لیدی.

هماغه ورځ په شپږ بجې پاریس ته ورسېد؛ په ورځپاڼه کې یې ولوستل چې مشهور قاتل پیراوفري نیول شوی دی.

سهار یې د فرانسې د اکوی په ورځپاڼه کې ولوستل:

ـتېره ورځ ارسن لوپن وتوانید چې مشهور غل او قاتل پیراوفري ونیسي. که څه هم چې ارسن لوپن له قانون څخه سرغړونه کړې، خو بیا یې هم خو ځله خپلو خلکو او وطن ته خدمت کړی؛ ده د طلا زېرمه او مهم اسناد دولت ته وسپارل؛ څه موده مخکې یې د سارک په جزېره کې د معجزې تیږه د غلو له منګولو وژغورله؛ د فرانسې ولسمشر ښاغلی والانکلای په خپله له ارسن لوپن څخه غواړي چې د وزیرانو شورا ته ورشي او د فرانسې دولت په رسمي توګه له هغه څخه مننه وکړي.

دولت دا پرېکړه هم کړې چې د ارسن لوپن د بند موده را ټیټه کړي، خو که ارسن لوپن دا کار ونه کړي، د ولسمشر د غوښتنې د نه منلو او له زندان نه د تېښتې په خاطر به لا هم د پولیسو تر تعقیب لاندې وي.

د ورځپاڼې دې خبر په خلکو کې ګونګوسې پیدا کړې؛ دوی ویل، ارسن لوپن یو قهرمان دی؛ ده د سارک جزیره له غلو څخه وژغورله؛

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دولت غلا شوي پټ اسناد يې بېرته دولت ته ور وسپارل. ټول په يوه خوله ول چې ارسن لوپن بايد وبښل شي.
خو ارسن لوپن غلی و ؛ نه يې څه وويل او نه هم په اجتماع کې وليدل شو ؛ د ځينو زړه ته لوېدلې وه چې ارسن لوپن له فرانسې څخه وتلی دی.
دا تصور سم و ؛ ارسن لوپن افريقا ته لاړ، خو يوه ورځ يې د فرانسې په اکوی ورځپاڼه کې په خپله امضا يوه مقاله خبره شوه. ارسن لوپن ليکلي و:
"د خلکو له مينې مننه؛ ماته يې په درنه سترګه وکتل، خو زه په منني پسې نه ګرځم؛ لوی هدف مې خپلو خلکو او وطن ته خدمت دی.
د معجزې د تيرې پېښه هم اتفاقي وه. بس، يوه ورځ زما ملګري پاتريس بلوال ليک راولېږه؛ ده غوښتنه کړې وه چې د ورونيک په نوم له يوې ميرمنې سره مرسته وکړي چې د سارک په جزېره کې خپل ورک زوی ومومي.
د سارک جزېرې ته ورغلم او په لنډ وخت کې مې ډېر مالومات تر لاسه کړل. د ورسکي په نوم خطرناک قاتل مې ونيو، خو يو څه ناوخته؛ کنت هرژمون او د جزېرې ډېر اوسيدونکي وژل شوي وو.
د دې پيښې بشپړ جريان مې د پوليسو مامور ته وليکه؛ ولسمشر هم ترې خبر دی.
خو بيا هم د پوليسو لخوا ونيول شوم؛ ځان بيګناه راته واېسېد، ځکه له زندانه وتښتېدم. د ربل پېښه هم اتفاقي وه؛ يوه بله خبره!

(c) ketabton.com: The Digital Library

پولیس د دې پر ځای چې په مجرم پسې وګرځي، خپل ډېر وخت بېځایه تېروي او په اوزاو پسې ګرځي. دا ځکه چې ډېر پولیس له تجربه لرونکو کسانو څخه نه دي تاکل شوي. "

ارسن لوپن

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library